

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

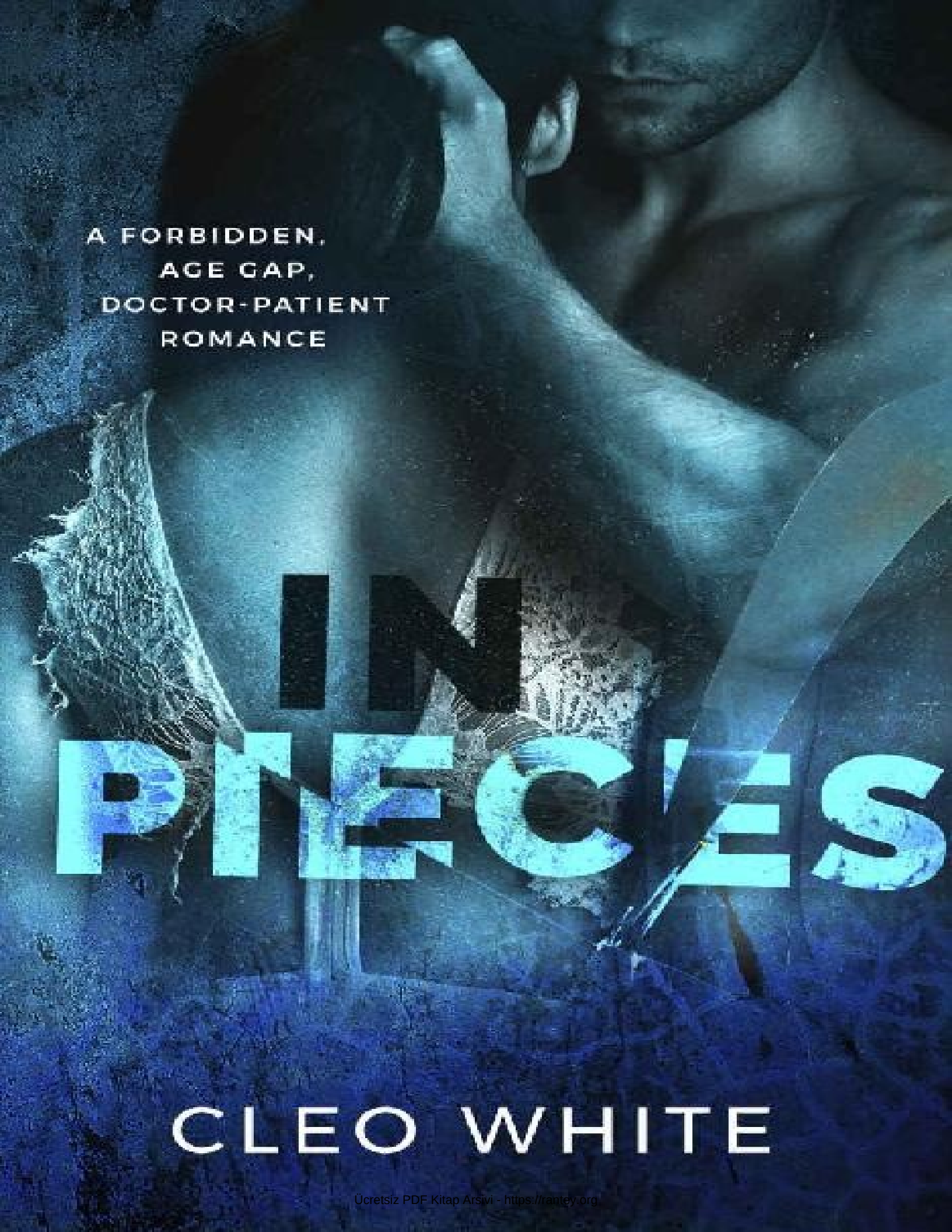
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A FORBIDDEN,
AGE GAP,
DOCTOR-PATIENT
ROMANCE

PIN PIECES

CLEO WHITE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Parçalar halinde

Cleo White

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için [authorcleowhite@gmail.com] ile iletişime geçiniz.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Ebook Cover Art by Quirky Circe Paperback

Cover Art by Occult Goddess

İçindekiler

Yazarın Notu İthaf

Önsöz

1. Delta

2. Brooks

3. Delta

4. Brooks

5. Delta

6. Brooks

7. Delta

8. Brooks

9. Delta

10. Brooks

11. Delta

12. Brooks

13. Delta

14. Brooks

15. Delta

16. Brooks

17. Delta

18. Brooks

19. Delta Sonsöz:

Brooks Sonsöz

Yazar Hakkında

YazanAyrıca : Cleo

White

Yazarın Notu

In Pieces ilk olarak Aralık 2022'de bir novella olarak yayımlandı. O zamandan beri bir yazar olarak çok büyüdüm, ancak Brooks ve Delta tüm zamanların favorilerimden ikisi olarak kaldı. Onların tüm hikayesini anlatmanın zamanının geldiğine karar verdim. Orijinal romanın unsurları devam ediyor, ancak *çok şey* değişti veya gelişti.

Uyarı:

Bu kitap reçeteli ilaçların kötüye kullanımı, bir ebeveyn tarafından çocuğun istismarı, bir ebeveyn tarafından manipülasyon, darbe oyunu, kısıtlamalar, rızaya dayalı BDSM sahneleri içerir ve tüm okuyucular için uygun olmayabilir.

Lütfen dikkatle okuyunuz.

Uzun boylu, siyah saçlı kahramanlarla ilgili kitaplarımı mutlulukla okuyan ve bana hala ne kadar iyi bir kız olduğumu söyleyen sarışın, kısa boylu kral kocama.

Önsöz

Brooks

3 Yıl Önce

"Y "Delta Jacobs" dediğine emin misin? O Delta Jacobs mu?"
Resepsiyonistim Courtney, cevap olarak sırtıyor. Muhtemelen . Ben onun Patron ve maaş çeklerinizi imzalayan kişiyle etkileşimde bulunurken genellikle belirli bir düzeyde saygı gösterilmesi gerekir. Bununla birlikte, onu suçlayamam. Bugün üçüncü kez, her an gelebilecek VIP danışmanın düşündüğüm kişi teyit ediyorum.

Pek yaygın bir isim değil ama yine de-

"Size iki saat önce, *en son sorduğunuzda* söylemediğim hiçbir bilgi ." Benimle işi biten Courtney ofis koltuğunda dönerek bekleme odasına baktı. *Boş* bekleme odasına.

Keşke anormal derecede hafif bir gün geçirdiğimi söyleyebilseydim, ancak ihtisastan arkadaşlarım Jenna ve Caleb ile bu kurduğumdan beri aylar boyunca işler yavaştı. En iyi ihtimalle. Hastalarımızın çoğu bölgedeki büyük muayenehanelerden geliyor ve *henüz* mali açıdan tamamen mahvolmamış da, işler kesinlikle daha iyi olabilirdi.

En azından, önümüzdeki on yıl içinde kendime bir maaş çeki kesmek ve kardeşimin boş yatak odasından taşınmak güzel olurdu. İster inanın ister inanmayın, sözüm ona çok güçlü bir işi olan yetişkin bir adamın, aklını kaçırmadan önce gecenin bir yarısı küçük kardeşinin duvardan gelen seks sesleriyle uyandırılmasına tahammül edebileceği çok az zaman vardır.

Muhtemelen saflıktı ama bu işe girerken mükemmel bir cerrah olmanın *yeterli* olduğunu düşünmüştüm. Dört yıllık tıp fakültesi ve beş yıllık uzmanlık eğitimim boyunca canımı dişime takarak çalıştıktan sonra, memleketim Denver'daki en büyük hastaneden bir pozisyon teklifi aldım. Orada çalıştığım üç yıl içinde kendime bir itibar edindim ve bir yandan da bu muayenehaneyi açmak için kendi payıma düşeni karşılayacak kadar para biriktirdim

Sonunda bu yılın başlarında bir sıçrama yaptık ve işler henüz . Yüksek profilli bir hasta yardımcı olabilir.

Ofisime üzereyken bir hareket gözüme çarpıyor ve Courtney'yle ikimiz de donup kalıyoruz; bekleme odasının penceresinden siyah bir cipin otoparka girip bir tur attıktan sonra park etmesini izliyoruz.

"Lanet olsun, bunlar onlar mı?" Caleb ofisin kapısında belirerek soruyor. Sürücü kapısının açılmasını ve bir adamın dışarı çıkıp etrafına dikkatle bakmasını sessizce izliyoruz. Uzun boylu, sarışın, kısa sakallı ve uzaktan bile yoğun bir şekilde odaklanmış gibi görünen gözleri var. Hiç tanışmadık ama bu gece burada olmasını beklemesem bile kim olduğunu bilirdim.

River Jacobs.

Yolcu kapısı da açılır ve parlak pembe şapkasını kulaklarının üzerine kadar indirmiş genç kız dışarı atlar.

Delta Jacobs.

Boğazımdaki ani sıkışıklığı yutarak ofisten geri çıkıyorum ve *gergin* olduğumu fark etmek rahatsız edici. Ben gergin olmam. Büyük kişilikleri ve yüksek duyguları olan bir ailede doğduğum için her zaman dışlanan adam oldum. Kendimi bir kenara bırakıp elimdeki işe odaklanmak benim için hiçbir zaman zor olmadı. Bana soğuk, kopuk, robot derlerdi. Bugün ise... Tuhaf ve tamamen mantıksız ama kariyerimin döneminde olmadığım kadar endişeliyim.

Öte , her gün bir Olimpiyat hanedanının iki üyesiyle karşılaşmıyorsunuz.

River Jacobs snowboard sporunun kurucu babalarından biridir. Emekli olmadan önce yaklaşık bir düzine Olimpiyat madalyası ve sayısız uluslararası şampiyonluk kazanmış, ünlü ve güzel bir bikini modeliyle evlenmiş ve muhtemelen yürümeye başlamadan önce dağlardan aşağı uçan üç çocuk sahibi olmuştur. En küçükleri olan Delta, babasının yeteneğini miras alan tek kişi gibi görünüyor. Henüz on yedi yaşındayken ilk Olimpiyat oyunlarından yeni ve ABD Takımı'na bir altın ve iki bronz madalya kazandırdı.

Dün gece markette, bir elinde bir kutu mısır gevreği, diğer elinde snowboard tutan ve kırmızı, beyaz ve mavi örgü şapkasının altından dişlerini göstererek sırıtan gerçek boyutlu karton maketine neredeyse çarpıyordum. Delta genç, güzel, ikinci nesil altın madalya sahibi ve kendi neslinin en yetenekli sporcularından biri. Medyanın ona takıntılı söylemek yüzyılın en hafif olur ve o benim hastam olmak üzere.

Olabilir.

Ofisimde oyalanıyor, parmaklarımı masamın kenarına vuruyor ve kapıdaki aralıktan içeriyi dinliyorum. Hemşiremizin sesi bana doğru süzülüyor ve Jacobs'a Doktor Harrison'ın programını boşalttığını ve mahremiyetleri için kliniğin boş olduğundan emin olduğunu söylüyor.

Eğer bu bir şey ifade ediyorsa zam alacak.

Her ne kadar onun tıbbi endişelerine değinmek istesem de, bugün aslında Delta ile ilgili değil, River ile ilgili. O sadece eski bir olimpiyatçı ve bir diğerinin babası değil. Aynı zamanda dünyanın en iyi profesyonel snowboard kulüplerinden birinin baş antrenörü ve sahibi. O ve ekibi, ülkenin dört bir yetenekli çocukları getiriyor ve onları yolun hemen aşağısındaki bir tesiste eğitiyor. River, ülkedeki diğer tüm antrenörlerden daha fazla Olimpiyat takımı üyesinin arkasında yer almıştır ve onun cerrahisi olmak müthiş bir fırsat olacaktır.

Colorado'nun bu köşesini dolduran elit sporcuların kapalı çemberine girmek kariyerim, muayenehanem ve işim için ezber bozan bir şey olacaktı - sonuç olarak bu konsültasyona çok şey bağlı ve hemşiremiz Matt beni beklediklerini söylemek için kafasını ofisime soktuğunda, kendimi sakinleştirmek için fazladan bir saniye ayırdım.

Çocukluğumdan beri kişiler arası becerilerimdeki eksiklikten dolayı kendimi hiç bu kadar mahcup hissetmemiştim. Yaptığım işte mükemmelim ama son birkaç ay cerrahi hünerin yeterli olmadığını kanıtladı. Eğer itibarım kusursuz olmasaydı River Jacobs beni aramazdı. Bir arkadaşına değil, sporcularını tedavi edebilecek birine ihtiyacı var. Yine de dost görünmekten zarar gelmez-

"Merhaba, ben Doktor Harrison," diye mırıldanıyorum boş odaya, elimi havaya doğru uzatarak. Sesim hep böyle mi çıkıyor? Tanrım, kendimi kaybediyorum. "Selam, River. Doktor Harrison-"

"Alo?" Yerimden sıçradım, çılgınca etrafıma bakındım. Matt giderken ofisimin kapısını kapatmamıştı ve şimdi genç bir kadın hemen dışarıdaki koridorda duruyor, gülmek için dudaklarını birbirine bastırmış, geniş gözleri eğlenceyle parlıyor.

Delta Jacobs.

Gerçekte, on yedi yaşındaki herhangi bir kız gibi görünüyor. Kot pantolon ve büyük boy, soluk bir tişört giymiş, saçları iki uzun örgü şeklinde düzenlenmiş ve çilleri altın kahverengi tenine dağılmış. Ufak tefek, muhtemelen benim çenemi ancak geçiyor ve şu anda dünyanın en iyi kadın olduğunu düşündürecek hiçbir özelliği yok.

"Uh-" , şaşırdım.

Dudaklarının köşesi seğirdi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sadece tuvaleti arıyordum. Hemşireniz burada olduğunu söylemişti."

"İki kapı aşağıda." Ayağa kalkıyorum, işaret etmek için yanından geçip koridora giriyorum. Delta yine de kıpırdamıyor. Artık alışılmadık bir tonunda olduğunu görebildiğim gözleriyle beni değerlendirmeye çalışıyor ve bakışlarının yoğunluğunda rahatsız edici bir şey , sanki görmesini istediğimden çok daha fazlasını görüyor. Boğazımı temizliyorum. "Şey-"

"Onun kışını öpme." Delta devam ederken ben hala şok olmuş bir şekilde sessiz kalıyorum. "Babam mı? Evetçilerin üstündeymiş gibi davranmayı sever, bu yüzden onu ya da beni pohpohlamayı büyütürsen oyun biter. Hemşirenizin bizim için diğer tüm randevularınızı iptal etmenizle ilgili söylediklerine zaten gözlerini deviriyordu. Gerçi çok fazla geri tepmeyi sevmez. Bu yüzden çok bir şey söylerse, birkaç puan kazanma şansı elde ettikten sonra geri dönün. Saçmalamadığınızı duydu. Bunu takdir eder."

Şaşkınlıkla başımı salladım. Bana babasıyla nasıl başa çıkacağıma ipuçları mı veriyor? Onu nasıl hasta edeceğime dair? "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?"

Delta omuz silkiyor ve kapı çerçevesine yaslanıyor. "Sanırım senden hoşlandım."

"Beni tanıımıyorsun. Pisliğin teki olabilirim," diye , tamamen şaşkın bir şekilde. Bana River'ın iç yüzünü anlatmaya karar vermeden önce ona sadece üç kelime söylemiştim ve fazla kez kontrolcü bir pislik olarak tanımlandım. *Sevilebilir* olmak benim için bir öncelik değil ve bunun için fazla enerji harcama zahmetine hiç girmedim. Aslında, Delta Jacobs'un hayatım boyunca *benden hoşlandığını* bu kadar kolay açıklayan ilk kişi olduğuna eminim.

Başını eğiyor ve yüzündeki küçük gülümseme tam bir gülümsemeye dönüşüyor. Bunu görünce neden neredeyse savunmaya geçmiş gibi hissettiğimi anlamıyorum. "Sen bir pislik misin?"

Bazen. "Şey-"

" kabul et ister etme, Doktor. Ben sadece yardım çalışıyorum. Ayrıca, ofisiniz sokağın tam karşısında, *inanılmaz* sarımsaklı ekmek yapan bir yer var. Hayatınızı değiştirecek. Ya da hayatını *alır*, gereksiz miktarda domuz pastırması olduğunu düşünürsek. Tamam, yalan söylüyorum, bütün pastırmalar gerekli."

"Orada mı?" Dikkatim dağılmış bir şekilde caddenin karşısındaki alışveriş merkezine doğru başımı sallıyorum. Son birkaç aydır pencereden dışarı bakarak geçirdiğim ruh emici saatler nedeniyle, o plazada bir İtalyan restoranı olmadığını biliyorum.

"Evet." Kapının çerçevesini itip yanımdan geçerek banyoya doğru ilerliyor. "Çin lokantasındaki bayanlara seni Delta'nın gönderdiğini söyle. Ne yapacaklarını bilirler." Son bir sinsi gülümsemeye kapıdan çıkıp gidiyor ve tüm bu etkileşim beni o kadar telaşlandırıyor ki ofisime geri kapıyı kapatıyorum.

Onun hakkında ne yapacağımı bilmiyorum.

Bu randevudan önceki günlerde, River veya Delta hakkında bana yardımcı olabilecek her türlü bilgi kırıntısını bir araya getirmeye çalışarak bir internet solucan deliğine girdim. Altın madalya koşusunu, oyun sonrası röportajlarını ve son birkaç yılda yarıştığı hemen hemen her önemli etkinliği izledim. Televizyonda gördüğüm Delta Jacobs hiper, cesur ve biraz da ukala .

Şımarık, üstünlük kompleksi olan bir snowboard prensesi bekliyordum. Küstah ve nazik biri için hazırlıklı değildim.

Delta'nın banyodaki işini bitirip güvenli bir şekilde muayene odasına döndüğünden emin olduktan sonra, ortaklarımla birlikte konsültasyon için hazırladığımız notlara bir kez daha göz atıyorum ve onları çöpe atıyorum. Notlar çok da ince olmayan yorumlarla delik deşik edilmiş River'ın egosunu pohpohlamak için ve googleda

Sanki bir milyon yıl geçse de kendimi *havalı* olarak yutturabilirmişim gibi. Delta, River'ın saçmalamadığım gerçeğini takdir ettiğini söyledi, ben de ona .

Şımarık bir velet ya da olmayan bir genç kızın tavsiyelerini körü körüne kabul etmek muhtemelen aptalca ama içgüdülerim nadiren yanılır ve şu anda Delta Jacobs'a güvenmemi söylüyorlar.

Birinci Bölüm

Delta

Mevcut

"Günaydın sayın seyirciler! Bugünkü 'Biri' bölümümüzde Delta Jacobs ile bir araya geliyoruz. Tüm Kış Olimpiyatları hayranlarımız Delta'nın ABD'li kadınlara liderlik ettiğini hatırlayacaktır. Üç yıl önce, henüz on yedi snowboard takımını zafere taşıdı. Kendisi aynı zamanda snowboard sporunun efsanevi 'vaftiz babası' River Jacobs'un kızı. Delta, bize katıldığın için teşekkürler! Söyler misin, gelecek yılki oyunlar için Olimpiyat elemeleri başlamak üzere, nasıl-"

"şunu!" Lake'in elinden kumandayı kaptığım gibi televizyona doğru fırlatıyorum, tam o sırada kamera gülümseyen yüzümü kesiyor. Kulüp salonundayız. Saat erken ama herkes içeri girebilir ve kendimi haberlerde izlerken yakalanmak tam olarak istediğim görüntü değil.

Kardeşim sadece gülüyor ve ayaklarını sehpa vuruyor. "Destek oluyorum DJ. Daha sonra izlerim ve sana iğrenç ekran görüntülerini gönderirim. Merak etme."

Ben değildim. Hayatımda her zaman güvenebileceğim bir şey varsa, o da kardeşlerimin mümkün olan her fırsatta bana acımasızca sataşmalarıdır. Bir zamanlar (rahatsız edici bir şekilde) popüler bir gençlik dedikodu dergisi tarafından "karı eritecek kadar ateşli" olarak tanımlanan profesyonel sporcular olarak, zamanlarını bana eziyet etmekten daha iyi şeylerle meşgul edeceklerini düşünürsünüz. Ne yazık ki, onlarca yıldır günlük dopamin dozlarını bana keşke tek çocuk olsaydım dedirterek alıyorlar ve ben ölene ya da de öldürene kadar bunun duracağından şüpheliyim.

"Numaranı engelliyorum, zahmet etme." Isırarak karşılık veriyorum, kumandayı kafasına fırlatıyorum. Ne yazık ki onu yakalıyor ve yavaşça gerinerek yanındaki mindere fırlatıyor. "Basın konusunda neden bu kadar alıngansın anlamıyorum."

"Çünkü nefret ediyorum." Belli oluyor. Medya işleri benim için her zaman yorucu olmuştur, ancak son zamanlarda çok daha kötü hissettiriyor. İnsanlar sizi rahat ettikleri kutulara koymak istiyorlar ve kendimi odak gruplarında iyi test edilen Delta Jacobs'a dönüştürmeye çalışmak yorucu.

Lake ayağa kalkıyor, geriniyor. O da benim gibi bitkin görünüyor ve kış antrenmanlarına başlayalı sadece birkaç hafta oldu. İlk Olimpiyat elemelerine sadece bir ay , babamın kulübündeki herkes çok sıkı çalışıyor. Ne yazık ki Lake, Bay ve benim gibi soyadı Jacobs takım arkadaşları her sabah baş antrenörle özel seanslar yapma şansına sahip.

Hayatında eline hiç snowboard almamış insanlar bile babamın adını duymuştur ve muhtemelen ona hayrandır. Benim kameraya karşı "açık" olma yeteneğim onunla kıyaslanamaz ve hayatımın geri kalanını bu dağda onun yetenek seviyesine ulaşmaya çalışarak geçirsem bile bu asla . Babam sadece bir

Efsanevi snowboardcu, her gün uyguladığımız numaraların çoğunu *icat* etti ve ülkenin ilk Olimpik snowboard takımının bir parçasıydı.

Arkamızdan aniden gelen derin ve sinirli bir ses Lake ve benim yerimizden sıçramamıza neden oldu. "Kardeşiniz nerede?" Yüzümüzü kapı aralığında duran ve sanki Bay'in geç kalması bizim suçumuzmuş gibi kaşlarını çatın babamıza dönüyoruz. *Yine.*

"Hiçbir fikrim yok." Lake esniyor ve kahve makinesine doğru ilerliyor. "Ben o da çıktı. DJ'in röportajını görmek istedik."

Babamın ruh hali anında değişiyor. Antrenmandan daha fazla ciddiye aldığı bir şey yok ama *kişisel markalaşma* ikinci sırada geliyor. Profesyonel sporcuların yarışmak için sadece kısa bir zaman aralığı vardır ve sponsorlar, ortaya , kameraya güzelce gülümsemeyen ve onlara çok para kazandırmayan birine yatırım yapmak istemezler.

"Bunun bugün çıkacağını fark etmemiştim." Bana gülümsüyor ve Lake'in düşürdüğü kumandayı almak için odaya giriyor.

İrkildim ve itiraz etmeye başladım, "*Baba-*" Ama artık çok geç. Kocaman suratım televizyonun elli beş santimini doldurmuş, çoğunlukla boş olan salona kendinden emin bir şekilde sırtıyor.

"*Anladığım kadarıyla birkaç yıl önce kalçanızdan bir sakatlık geçirmişsiniz. Bunun bu sezonki performansınızı etkilemesinden endişe ediyor musunuz?*" diye soruyor muhabir ve ben irkiliyorum. Kahretsin, tabii ki bu kısımda açması gerekiyordu. İyileşmemem babamla aramda hassas bir konu. Onu savunmacı ya da meydan okuyucu yapmadan bu konu hakkında asla konuşamıyorum.

Kesinlikle gerekli olmadıkça bundan bahsetmemek en güvenli hareket tarzıdır.

TV Delta ıslıl ıslıl gülümsüyor, tam da herkesin olmasını istediği iyimser, ilham verici şampiyon gibi görünüyor. "*Hiç de değil! İnanılmaz derecede şanslıydım. Arkamda babam da dahil olmak üzere harika koçlarım var ve vakamda Doktor Brooks Harrison'ı olarak seçecek kadar şanslıydım-*" Ekran Doktor Harrison'ın önlüklü, boş bir ameliyathanede kollarını kavuşturmuş bir fotoğrafına kesiliyor ve onu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Yapımcılar onu bölümde öne çıkarmakla akıllılık etmişler. Adam seksi. Hem de çok *seksi*. Uzun boylu, geniş omuzlu, insanın içini ısıtan ela gözlü ve her zaman doğru miktarda kirli sakal bırakmış gibi görünen kare çeneli. Muayenehanesinin web sitesinden tanıdığım resimde bile koyu renk bukleleri biraz dağınık ve şakaklarında belirlemeye başlayan grinin en hafif izlerini görebiliyorsunuz.

Dağınık saç ve takıntılı bir şekilde ütülenmiş önlük kombinasyonu bana bir *şeyler yapıyor*.

Bu sadece seksi, yaşlı cerrah olayı da değil. Çok sayıda muhteşem, başarılı erkeklerle çalışıyorum ve onları görüyorum ama hiçbirisi bana Doktor Harrison'ın en ufak bir kısmını bile hissettirmedi. Geçen yıl, *üniformalı* bir Olimpiyat yüzücüsüyle sponsorluk fotoğrafı çekimi yaptım. Tüm zaman boyunca benimle flört etti ve o gece beni evindeki bir partiye davet etti, ancak en ufak bir ilgi .

Kimseye itiraf etmeyeceğim ama Doktor Harrison'ı onunla ilk randevum için ofisinde kendini hazırlarken gördüğümünden beri başka bir erkeğe bakmadım.

Utanç bir internet takibine göre otuz sekiz yaşında, yani benden tam on sekiz yaş büyük. Sadece bu bile saçma ve sinir bozucu derecede ısrarcı aşkıma bir son vermek için yeterli olmalı, ancak üç yıllık özleminden sonra bile hala ondan kurtulamıyorum. Ne zaman kendimi bundan vazgeçmem gerektiğine ikna etsem, adamın tek yapması gereken gülmek, gülümsemek ya da nefes almak oluyor ve ben de bir sonraki randevuma kadar gün saymaya geri dönüyorum.

Tüm hayatım snowboard yapmaktan ibaret. Başka bir şey yapmayı ya da olmayı bilmiyorum ama Doktor Harrison.... benim arkadaşım. Kendime karşı dürüst olursam, *tek* arkadaşım. İlişkımız son davette ne kadar üst sıralarda aldığımı ya da antrenmanlarda ne kadar sıkı çalıştığımı bağlı değil. Bir sonraki Olimpiyat takımında olup olmamam ya da bir daha dağa ayak basmamam onun umurunda bile . Sadece mutlu olmamı istiyor.

Bana davranan birine karşı nasıl duygular beslemeyebilirim?

Ben aptal . Bunun olmayacağını biliyorum. Doktor Harrison'ın muayene odama girip yüzümü gördüğü ve bana deli gibi aşık olduğu bir gün asla olmayacak. Evde eğitim almış ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar gençlik dizisi izledim. O seksi, zeki bir son sınıf öğrencisi ve ben de bir keresinde cebir sınavında ağlayan aptal bir sporcu birinci sınıf öğrencisiyim (gerçek hikaye). Adamın benim ligimin dışında olduğunu söylemek yüzyılın yetersizliği olur.

Eğer olduysa, gerçi-

"Delta?" Çok uzun zamandır yere baktığımı fark ediyorum ve başımı hem babam hem de Lake bana kaşlarını çatmış bakıyorlar.

"Özür dilerim." Etraflarından dolaşıp üzerinde taze meyve ve içeceklerin bulunduğu masaya gidiyorum ve kaseden en az zedelenmiş muzı seçmekle meşgul oluyorum. Televizyon arka planda hala açık, parlak, sahte halkla ilişkiler sesim bangır bangır bağılıyor ve bu kadar iyi bir iyileşme sağladığım için ne kadar şanslı olduğumdan bahsediyor.

Saçmalık tabii ki. Dünyadaki tüm tıbbi yetenekler ve seksilik kalçamı düzeltemedi.

Doktor Harrison beni iki kez ameliyat ederek yara dokusunu temizledi ve iltihabı azaltmak için her altı haftada bir iğne oluyorum. Yine de bunların hiçbirisi tedavi değil ve şimdilik idare ediyor olsam da

Değiştirmem gerekecek kadar kötüleşmesi an meselesi.

Ailem ve sağlık ekibim dışında kimse sorunlarım olduğunu bilmiyor. Elit snowboard dünyası küçüktür ve söylentiler yayılır. Bir kişi bile beni topallarken ya da kalçamı ovarken görse, ülkedeki tüm yarışmacılar birkaç saat içinde haberdar olur. Olimpiyat seçici kurulu isminin üzerine kocaman siyah bir X işareti koyar, sponsorlarım çekilir ve bu da kariyerimin sonu olur.

Zayıflık göstermek bir seçenek değildir.

Bu düşünceyle dudağımı ısıyorum ve arka planda çalan röportajı yarı yarıya dinliyorum. Kış antrenmanlarının başlangıcı acımasız oldu ve önlüğünün poposuna uyması dışında başka nedenlerden Doktor Harrison'la bugünkü randevumu dört gözle bekliyordum (gerçi şu anda ihtiyacım olan şey *kesinlikle* bu). Bu sabah kendimi yataktan kaldırmak bile korkunçtu ve dün günün sonunda ne kadar acı çektiğimi hatırladıkça midem bulanıyor.

"Doktor Harrison beni bugün daha erken alabilir mi diye bakmalıyım baba," diyorum sessizce, başka kimsenin erken gelmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakarak. "Kalçamda bir sorun var. Normalden çok daha fazla ağrıyor."

Babam bana bakıyor, dudakları düzleşiyor. "? Birden kadar."

Birimiz ağrıdan şikayet ettiğinde standart sorusu bu ama tereddüt ediyorum. "Şu mı? Üç gibi, ama antrenman yaparken-"

Bana bakmadan önce televizyonu kapatıyor ve yüzündeki yorgun, bıkkın ifade kendimi bir karış uzun hissetmeme neden oluyor. "Bir sakatlığın var DJ. Bazen canın yanacak. Birazcık acı için her şeyi bırakmak mı istiyorsun? Sence kazanan böyle mi ?"

Utanc içime işliyor ve başımı sallıyorum. "Haklısın. İyi olacağım. Üzgünüm, baba."

Burada durmuş, son üç Olimpiyat oyununda ayak bileğindeki stres kırığıyla yarışan ve yine de madalya kazanan bir adamla konuşuyorum, biraz rahatsızlığından şikayet ediyor. *Ciddi misin?*

River Jacobs'a göre, acı sadece senin ona verdiği kadar güçlüdür. O sertifikalı bir baş belası ve ben neden onun gibi olamıyorum bilmiyorum. Neden bunu atlatamıyorum? kadar çok çalışıyorum, her gün elimden gelenin en iyisini yapıyorum ve yine de zihnimin arkasında, asla yeterince iyi olamayacağımı fısıldayan çirkin sesi susturamıyorum.

Ne kadar zayıf olduğumu ağzımdan kaçırdığımda babamın o yorgun, bıkkın bakışını her aldığında biraz daha yükselen bir ses.

Bu konuda söyleyecek daha çok şeyi olduğunu ama spor çantasını omzuna asmış, patlak lastikle ilgili bir şeyler mırıldanarak odaya dalan Bay'in gelişiyle kurtuluyorum. Babam, Lake ve ben

Lavaboya için yanımızdan geçerken, babamın dalga dalga sıkıntısından habersizmiş davranmasını izliyorum.

"Bu hafta üçüncü kez, Bay."

"Öyle mi?" En büyük kardeşim şişesine musluktan su hafifçe soruyor. Üçümüz arasında Bay'in bu sezona kendini en az adanmış olanımız olduğu giderek daha iyi anlaşılıyor. Olimpiyat takımına girebilmek için uluslararası bir yarışmada ilk 30'a girmeniz gerekiyor. Benim 2^(nci)'lik madalyam var, Lake'in en iyi performansı 10^(uncu)'luktuk, Bay ise bir teknik değerlendirme sonucu 28^(inci)'likle kıl payı kurtuldu.

Artık yirmi yedi yaşında. Kimse yüksek sesle söylemese bile, kariyeri sona erdi.

Tüm bunlar Bay için yeterince kötü değilmiş gibi, babamız da bugün uyandı ve şiddeti seçti. "Spor salonuna git. Tony'ye seninle erken buluşması için mesaj atacağım." "Tam bir tur yaptıktan sonra dağda bize " diye soğuk bir şekilde emrediyor.

Yüzümü buruşturuyorum ama aynı kaderi için çenemi kapalı tutuyorum. Dün kondisyon çalışmamız vardı ve bütün günümü cam kırıklarıyla doluymuş gibi hissettiren bir kalçayla antrenman yaparak geçirmeyi bir burpee daha yapmaya tercih etmem çok şey anlatıyor. Bay bile bunu belli etmiyor, sadece su şişesinin kapağını kapatıyor ve tek kelime etmeden çıkıp gidiyor.

Babam onun gidişini izliyor, yüz ifadesi okunmuyor. "Sanırım bazı şeyler yaşıyor." Sessizce teklif ediyorum, boğazım Bay için tanıdık bir acıyla sıkılıyor. Ne Lake ne de ben snowboard yapmayı onun kadar *sevmedik*. İkimiz de bu konuda konuşurken ya da izin günlerimizde özlediğimizde gözlerimizde o ateşli, takıntılı parıltı belirmiyor. En büyük kardeşimiz bizden daha yenilikçi, sınırları daha çok zorluyor ve tüm bunları gülümseyerek yapıyor.

Olimpiyat takımına girecek kadar iyi olamaması kaderin acımasız bir cilvesi gibi görünüyor. Bunu benden daha çok hak , Lake'ten daha çok istiyor ama yine de o podyumda durma ve dünyanın en iyisi olduğunu *bilme* şansını elde edemedi. Bay bunun için bana kızdıysa bile hiç söylemedi ama bazen konu oyunlara gözlerindeki acıyı görüyorum.

"Hepimiz *bir şeyler yaşıyoruz*, DJ." Babam uzun bir sonra, sesi sertleşerek cevap veriyor. "İşler zorlaştığında ikinizin de kaydardığını görmüyorum. Ben sizi yetiştirmedim. Bay çekip gitmeye hazırsa, onu ama burada küçük bir çocuk gibi tepinmeyecek, olmadı diye surat asmayacak. Eğer buradaysa, çalışıyordur." Çenesini dağa doğru salladı, "Hadi çıkalım." Lake ve ben düşüncelerimizin içinde kaybolmuş bir halde babamı binaya kadar takip ettik. Eşyalarımızı kapının yanındaki raftan alıp sabahın soğuk havasına çıkarken hiçbirimiz konuşmuyoruz. Antrenman Blue Pike dağının bir tarafı eğlence amaçlı kayakçılara ve snowboardculara ayrılmış, bir pansiyon, spa ve

lüks otel. Hayatımın büyük bir bölümünü geçirdiğim diğer taraf ise profesyonel kayak ve snowboard eğitimi için düzenlenmiş.

Burada yer kiralayan çok sayıda kulüp var, babam da bunlardan biri ve burası ülkedeki en iyi tesislerden biri. Burada için şanslıyım ama çok *halka açık*. Burada antrenman yapan herkes uluslararası dereceler elde etti. buradayken DJ'im, Olimpiyatçiyım ve River'ın kızıyım. Şüpheyeye, korkuya ya da acıya yer yok.

Tüm dağ yarışmacılar, yarışmacıların antrenörleri, muhabirler, işe alım görevlileri, sponsorlar ve spor fotoğrafçılarıyla dolu. Şu anda bile, gökyüzü hala pembeyken ve resmi antrenmanların başlamasına daha iki saat varken, telesiyeyin yanında hala kayak takımının birkaç üyesi var ve genç kulübümüzden üç çocuk da bir pisti bitirmek üzere.

"Günaydın Jacobs ailesi." Telesiyej operatörü Marty, biz yaklaşırken neşeyle sesleniyor. "DJ, XT Oyunları için sana para yatırayım mı? Çocuğumun yeni kayaklara ihtiyacı var."

Kalçam zonkluyor, omurgama beyaz bir acı yayılıyor, ama ona seslenirken yüz ifademi nötr tutmaya dikkat ediyorum, "Paranı Lake'e yatır! Onu ezip geçecek."

Marty kıkırdıyor ve biz sıraya telesiyeyin bizi yerden kaldırmasına izin verirken bizi selamlıyor. "Yürürken yüzünü buruşturuyorsun," mırıldandı babam, sanki Marty endişelenmiş gibi omzunun üzerinden bakarak

asansöre binen bir sonraki gruba bizim hakkımızda dedikodu yapıyor. "eve gitmek ister misin?" Ses tonundan bunun bir tekliften çok bir tehdit olduğu .

Evet. Eve gitmek istiyorum.

Cevap verirken ona bakmamak için gözlüklerimin camlarını temizlemekle meşgulüm. "Hayır. Özür dilerim. Sadece dün gece iyi uyuyamadım." Bunun en büyük nedeni kalçamın rahat etmemi imkânsız hale getirmesi ve canlı canlı kara gömölme kâbuslarının pek de dinlendirici olmamasıydı. Ter içinde uyandım ve tekrar uyumam çok uzun sürdü. Tıpkı kış antrenmanları başladığından beri hemen hemen her gece olduğu gibi.

Babam gözlerini dikmiş, çenesi gergin bir şekilde bana bakıyor ve ben onun ne düşündüğünü biliyorum. Beni dünyanın en iyi snowboardcularından biri yapmak için harcanan onca zaman, para ve kaynaktan sonra, aptal bir eklemin kariyerimi bitirmesine izin mi vereceğim? Bu sporda sakatlıklar nadir değildir. Babamın kulübünün üyelerinin yarısı bir noktada izin almak ya da Doktor Harrison'a görünmek zorunda kaldı, ama yine de buradalar ve en iyi olmak için savaşıyorlar.

Günlerimin çoğunu eve gidip kestirmenin ne kadar harika olacağını hayal ederek geçirmem benim hakkımda ne söylüyor?

Asansörden kayarak indiğimizde, babam ve Lake halfpipe'a doğru ilerlerken ben arkama yaslanıp bağlamalarımı ayarlıyormuş gibi yapıyorum. Sırt çantamı omzuma atıp suyum ve bir şişe reçeteli ağrı kesiciyi çıkarmadan önce gözden kaybolmalarını bekliyorum. Bunlar yazın yirmilik dişlerimi çektiğim zamandan kalanlar. Sadece on tane kaldı ama çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektirir.

İzlenmediğimden emin olmak için etrafıma bir göz attıktan sonra bir hap yutuyorum ve kalanını çantama

Açıkçası bu kurallara aykırı ve eğer pozitif bir uyuşturucu testi muhtemelen ömür boyu yarışmalardan men edilirdim ama sadece yarışmalardan önce kontrol ediliyoruz. Yanlış bir şey yapmıyorum. Bu kadar yoğun antrenman yaparken, özellikle de mevcut bir sakatlığınız varsa, vücudunuz çok zorlanıyor. Bazen ne yapıp edip günü atlatmanız .

Doktor Harrison'ın bu geceki iğnesi yardımcı olacaktır. Her zaman işe yarar. Bunu tekrar yapmama gerek kalmayacak.

İkinci Bölüm

Brooks

T telefon bütün gün susmadı.

Zaten tıka basa dolu olan programım şimdi basit bir konsültasyon için altı ay öne çekildi. Dünyanın dört bir yanındaki sporculardan telefonlar alıyoruz, hepsi de benim tarafımdan tedavi edilmeye kararlı. Mutlu olmalıyım. Sonuçta bu benim hayalimdi, ama tek hissettiğim *suçluluk*.

Delta Jacobs Mountain View Ortopedik Cerrahi'nin kapısından ilk girdiğinde sadece ben, iki ortağım ve birkaç destek personelimiz vardı. Şimdi ise ben, Caleb ve Jenna'nın yanı sıra üç cerrah, dört doktor asistanı, on iki hemşire, yedi teknisyen ve altı yönetici daha istihdam ediyoruz. Muayenehane o kadar hızlı büyüdü ki, daha fazla yer açmak için yandaki sigorta ofisini devralmak zorunda kaldık ve kurum içi fizik tedaviyi barındırmak için şehrin karşısında daha büyük bir mülk satın almayı düşünüyoruz.

Ulusal bir sabah programında adımın bizi bir üst seviyeye .
ve Delta bunu benim için karşılığında hiçbir şey istemeden yaptı.

Sanki yeterince bok gibi hissetmiyormuşum gibi.

Hiçbir zaman hastalarımın duygusal yatırım yapan bir hekim olmadım. Onlara elimden gelen en iyi bakımı veriyorum, daha fazla yaralanmayı nasıl önleyeceklerine dair tavsiyelerde bulunuyorum ve onları yollarına gönderiyorum. Bazıları dinliyor, bazıları , ama *bu benim suçum değil*. Gelişen bir muayenehanem ve mükemmel bir cerrah olduğumu söyleyen bir avuç ödülüm var, ama ben karışmıyorum.

Delta Jacobs bir istisnadır.

Farkında değildim ama ilk tanıştığımız andan itibaren beni etkisi altına almıştı. O randevuya giderken tek önemsedğim River'ın snowboard camiasındaki etkisinden yararlanarak işimi kurtarmaktı.

Dışarı çıkarken tek istediğim Delta'yı korumaktı. O gün birlikte sadece bir saat geçirdik ama onu önemsemekten kendimi alamadım.

Görünüşte çok güçlü, çok yetenekli görünüyor ama o parlak, Olimpiyatçı yüzeydeki çatlakları fark eden tek kişi nasıl ben oluyorum anlamıyorum. Mücadele ediyor ve üç yıl sonra bile, azminin ne kadarının hayatına hakim olan spor sevgisinden, ne kadarının River'ı hayal kırıklığına uğratma korkusundan söyleyemiyorum.

Tıbbi kayıtlarına bakmak, muhtemelen yürümeye başlamadan önce bir snowboard'a bağlandığını görmek için yeterli. Kırık bilekler, beyin sarsıntıları, çıkıklar, kırıklar, burkulmalar, yırtık bağlar, liste uzayıp gidiyor. Başka bir çocuk olsaydı koruyucu hizmetler onu o aileden alırdı ama Delta herhangi bir çocuk *değildi*.

Olağanüstü biriydi. Bir şampiyon.

Kurban podyuma çıkıp çektiği acılar için altın madalya alırsa kimse buna istismar demez. Ona karşı koruyucu hissettim. Onu mutlu ve güvende görmek istiyordum *ve öyle de oldu...* Ta ki öyle olmayana kadar.

Birkaç ay önce, genç bir kız görmeyi umarak o muayene odasına girdim ve bildiğim dünya ayaklarımın altından kaydıDelta artık bir kız değil, bir kadındı ve onda her zaman sevdiğim tüm o şeyler hala oradaydı. İçimde her zaman ortaya çıkardığı aynı şiddetli, koruyucu içgüdülerle çarpıldım. Ama şimdi başka şeyler de hissediyordum. *Sahiplenici* şeyler.

O kadar sert vurdu ki aniden, karşı koymak için hiçbir umudum kalmadı, çünkü bu çekimden çok daha fazlasıydı. Onu, başka birini istemenin mümkün olduğunu bildiğimden daha fazla istiyordum. Hayatınızdaki diğer tüm arzuları gölgede bırakan türden bir istek. Saplantı.

Randevu boyunca tökezledim, ona bakmaktan kaçındım ve kâğıt örtünün altından çıplak kalçasının bir anlık görüntüsü dışında ereksiyonum için başka bir neden düşünmeye çabaladım. Tüm bu süre boyunca Delta bana gülümseyerek oturdu, gününden bahsetti ve benimkini sordu. O normaldi ve ben aklımı kaçırmıştım.

Hâlâ öyleyim.

Bütün gün, her gün gibi davranabilirim. Ona karşı olan hislerimi bastırabilirim.... ta ki onu düşünmeden bir dakika bile geçiremeyene kadar. Hiçbir şey fark etmez. Saatler sonra, yatakta tek başıma uzanırken, artık bunu inkar edemiyorum.

Fantezilerimde, o sadece benimle aynı sapkın, ahlaksız şeyleri istemiyor. Bunun için yalvarıyor.

Ona çok sert girdiğimde acı ve zevk arasında sıkışmış yüzünü görüyorum.

Adımı haykıran sesini duyuyorum.

Kırmak ve eşit ölçüde tapmak istediğim onun vücudu.

Ona, *Delta'ya*, bana güvenen ve beni bir arkadaş olarak gören *Delta'ya*, her zaman veren ama asla almayan *Delta'ya* yapmayı düşündüğüm şeyler... Tanrım, cehenneme gideceğim.

Eskiden randevularımızı ipe çekerdim. Şimdi ise umutsuzluğa kapıldım. Bu sabah onu televizyonda görmek bile sistemimde bir şok etkisi yarattı ve bütün gün ofiste volta attım, duygusal karmaşanın içine daha da düşerken herkesi tersledim.

Eğer zerre kadar dürüstlüğüm kalsaydı, bu hisleri hissetmeye başladığım anda onu başka bir doktora gönderirdim. Kendimi aramaya ikna edebildiğim günler oluyor ama aylar geçmesine rağmen bunu hala yapmadım. Bunun yerine, birlikte geçirdiğimiz zamanı açgözlülükle biriktiriyorum, sanki boş zamanlarında yapmak istediği şey bir doktorun muayenehanesinde takılmakmış gibi, bunu uzatmak için herhangi bir neden buluyorum.

Özdenetim uzak bir anıdır.

Şimdi bile, randevusundan önceki son saatler geçerken, onunla aynı odada olma arzusuyla tüylerim diken olmuyormuş gibi davranamıyorum. Neyse ki programımdaki son hasta o ve o gelmeden önceki dakikaları ofisimde volta atarak ve herkesten kaçarak geçiriyorum. Sonunda, personel otoparkı penceresinin önünde boşalmaya başladığında, sessiz bir kapı çalınıyor ve saplantımın nesnesi içeri süzülüyor.

Onu gördüğümde göğsüm parçalanıyor ve aynı anda tekrar toparlanıyormuş gibi hissediyorum.

Onu özledim.

"Hey, Doktor." *Delta* cıvıldıyor, davet edilmeden her zamanki sandalyesine oturmak için masamın etrafında dolanırken bana gülümsüyor. Büyük boy bir tişört ve tayt giymiş, ayağında da kalın yürüyüş botları . Sıradan, gündelik ve hâlâ o kadar güzel ki nefes almakta zorlanıyorum. Ağzımı açıyorum ve aynı hızla kapatıyorum. Şu anda konuşmak için kendime güvenmiyorum.

Onu birkaç hafta sonra ilk kez gördüğümde hep böyle oluyor, sanki onun varlığında normal, istikrarlı bir insan gibi nasıl işlev göreceğimi yeniden öğrenmem gerekiyor. Bugün, şehvet sarhoşu hayvanı sadece onun ne kadar bitkin görüldüğü uzak tutuyor. Yüzü incelmış, gözlerinin altındaki torbalar derisini renklendirmiş ve bütün gününü dışarıda geçiren biri için fazla solgun.

Yutkunuyorum, kendimi odaklanmaya ve ondan cevaplar istememeye zorluyorum. "?"

Kış antrenmanları nasıl gidiyor?"

"Güzel, meşgulüm." Sandalyede arkasına yaslanmış, tişörtündeki bir deliği karıştırıyor. "Umarım röportajda haddimi aşmamışımdır. Senden bahsederek yani. Menajerim soruları ancak o sabah alabildi."

Televizyon bölümü bütün gün aklımda rağmen, hala o kadar şaşkınım ki neden bahsettiğini hatırlamam bir dakikamı alıyor. "Ah," Parmaklarım akılsızca masanın kenarına vuruyor.

Düşüncelerimi yeniden düzenlemeye çalışırken masa. "Hayır, Delta. Sorun yok."

Yüzü düştü, "Önce sana sormam gerekirdi, değil mi? Yemin ederim görüşme sabahı ofisi aramaya çalıştım ama Courtney ameliyatta olduğunu söyledi ve-"

"Delta." Saçmalamasını durdurmak için bir elimi kaldırıyorum ve minnettar bir gülümseme deniyorum. "Bu harika. Özür dilerim, uzun bir gün oldu."

Dudağını ısıırıyor ve inlememek için kendimi zor tutuyorum. *Tanrım*, otuz saniyeyi beni kaya gibi sertleştirmeden atlatabilseydi, bu çok daha kolay olurdu. "aşım, değil mi? Yemin ederim sadece yardım etmeye çalışıyordum. Benim için çok şey yaptın ve ben de iyiliğinin karşılığını vermek istedim sanırım."

Onun için *bir* şey yapmadım aslında. Delta'nın kalçası karmaşık bir vaka değil ve agresif de olsa ona aynı teşhisle gelen herhangi bir hasta gibi . Ona fazladan birkaç yıl kazandırdım ama kariyerini kurtaramam.

Bu arada, Delta ve babası olmasaydı, muhtemelen hastanede bir işe girerdim ya da hala kardeşimin boş yatak odasında yaşıyor olurum. kesinlikle bugünkü büyüklüğünde olmazdı ve vücutlarına verdikleri zararı düzeltecek kişi olduğuma ikna olmuş elit atletlerden oluşan altı aylık bir bekleme olacağından şüpheliyim.

Hak ettiğimden çok daha fazla yardım etti ve tek yapabildiğim onu kalçasından bir iğneyle bıçaklamak ve onu becerme hayalleri kurmak.

"Haddini aşmadın," diye güven verici bir gülümsemeyi zorluyorum. "Hadi, sana şu iğneyi yapalım. Sen iğneyi yaparken biz de arayı kapatırız."

Ben koridora doğru ilerleyip her zamanki muayene odasının kapısını açarken Delta da peşimden geliyor. Onu soyunması için bırakarak ihtiyacım olan malzemeleri almaya gidiyorum, ondan uzak kaldığım birkaç dakika içinde kendimi dengelemeye çalışırken otomatik pilotta hareket . Bu anlamsızdı. Ne biliyorum ve bu iğneyi kendi gözüme batırmak benim için muhtemelen daha az acı verici olacakken bunu yapmaya daha ne kadar devam edebileceğimi merak ediyorum.

Bundan nefret ediyorum ve acı çektiğini göstermeyi reddetmesi durumu daha da kötüleştiriyor.

Döndüğümde Delta çoktan masanın kenarına tünemişti, kapıyı arkamdan kapatırken gözleri elimdeki plastik sarılı şırıngayı takip ediyordu.

"Bu hafta iğrenç bir şey yedin mi? Yoksa hepsi lahana salatası ve kombucha mı oldu?" Biraz fazla rahat bir şekilde soruyor, kalçasını incelemek için çarşafı geri katladığımda altındaki kağıt biraz kırışıyor. Altın sarısı teninin çoğunda sararmış morluklar ve binlerce kez öpmeyi hayal ettiğim küçük, hafif kabarık ameliyat izleri var.

Bu sapıkça, ama beni indirgediği bölgesel, sahiplenici canavar, vücudunda izimi bıraktığım için memnun.

yan tarafına dokunuyorum ve Delta otomatik olarak bacağını büküyor, bir yandan eklemi manipüle etmeme izin verirken bir yandan da giydiği şirin mi şirin, sıcak pembe, dantel süslemeli külotu fark etmemeye çalışıyor. "Dün gece kardeşimle yemek yedim. Onu seversin. Ben gelmeden önce üzerine eritilmiş kaşar dökülmüş pastırmalı çizburger sipariş etti. Ya sen?"

"Hayır," diye iç geçiriyor Delta, sıkılmış görünerek. "Babam beni yüksek proteinli yeni bir diyetle soktu, bu yüzden çoğunlukla iyiyim. Yine de sırlarımı saklama konusundaki yasal yükümlülüğünüzü utanmadan istismar edeceğim ve bugün gizlice altı tane fıstık ezmeli kek yediğimi itiraf edeceğim. Birisi onları doğum günü için getirmiş ve soyunma odasında sahipsiz bırakmış. Kalorilerini saymıyorum çünkü bok gibiydiler."

Yüksek sesle gülmemek için dudaklarımı düz bir çizgi halinde bastırarak, gözlerimi dikkatle bir nedenim olan küçük ten bölgesine dikiyorum. Şu anda kalçasının üzerinde duran külotun aksine. "Birinin doğum günü kekini mi yedin? Ayrıca, kalori alımının zevk seviyenize bağlı olmadığından oldukça eminim."

"Şşşt," diye tıslıyor Delta komplocu bir tavırla ve başımı kaldırıp onun ışıltılı gözleriyle karşılaştığımda nefesim kesiliyor. "Kitap sayfalarının köşelerini katlıyorsun, bu da *en azından* son derece şüpheli bir muhakeme gösteriyor. Şunu alayım, Doktor."

Ondan çok hoşlanıyorum.

"ama, katlanmış bir makbuz ya da peçete falan kullansan ölür müsün? Genelde çok *medenî*."

Ellerim kalçasından düşerken bir kahkaha . Beni ne kadar *medeniyetsizleştirdiği* hakkında hiçbir fikri yok. "Deneyeceğim."

Delta dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve ben küçük metal tepsi masasına geçerken sessizce izliyor, başım dönüyor. Kendimi toparlamam lazım. Tanrı aşkına, eklemine hipodermik bir iğne sokmak üzereyim. *İkimiz* de ilaca odaklanmalıyız.

"Son zamanlarda daha mı çok acı çekiyorsun?" Soruyorum ve sesimin yeniden soğukkanlı ve profesyonel olduğunu duyunca rahatlıyorum.

"Biraz," diye hafifçe itiraf ediyor Delta ve ben de dikkatim dağılmış bir şekilde omzumun üzerinden ona bakıyorum. Lanet olsun, neden bana doğru dürüst bir cevap veremiyor?

"Bu ne anlama geliyor, *biraz*?"

Burnunu kırıştırıyor. "Haftada dört gün snowboard yapıyorum ve iki gün spor salonundayım. Ağrı normal,

Doktor."

Onun seviyesinde antrenman sporcular için bir miktar ağrı normaldir, ancak Delta'nın ağrı ölçeğinin ne kadar korkunç derecede eğimli olduğuna dair üç yıllık deneyimim var. River'ın ebeveynlik anlayışı, mutlu ve sağlıklı insanlar yetiştirmekten ziyade, ne pahasına olursa olsun şampiyonlar yaratmaya yönelik gibi görünüyor. Babaları onlara acı bir zayıflık işareti olduğunu ilk öğrettiğinde Delta ve kaç yaşında olduklarını Tanrı bilir. Onun durumu hakkında doğru bir fikir edinmemin tek yolu onu görmem.

"Bazı taramalar yapmalıyız-" Kabul edeceğine dair gerçek bir umudum olmadan teklif ediyorum. , gözlerini devirmeden önce bunu önermeyi bile bitirmemiştim.

"Bu size zaten bilmediğiniz bir şey mi söyleyecek? Eğitimcilerimi ve terapistlerimi dinliyorum. Olimpiyatlar bittiğinde, söz veriyorum beni kesip açabilir ve bana biyonik bir kalça verebilirsiniz."

Evet, River'ın çalıştırdığı antrenör ve terapistleri dinliyor. Doğrudan Delta' babası için çalışmıyorum ama üç yıl boyunca sporcularını tedavi ettikten sonra, istediğini elde etmekte nadiren başarısız olduğunu öğrendim. Adam hırslı, rekabetçi ve bitiş çizgisine ilk ulaşan için kendi bacağına çiğnemeye hazır bir hayvan. Personelinden biri onunla tartışmak için boynunu uzatır mı? Şüpheli. Özellikle de Delta bana anlatmaya çalıştığı saçmalıkları onlara da anlatıyorsa.

Son ameliyatları yıllar , ben onun hakkında böyle hissetmeye başlamadan çok önceydi ve minimal invazivdi. Total kalça protezi farklı bir şey, çok *zalimce* ve eğer ona anti-enflamatuar iğne yapmakta bile bu kadar zorlanıyorsam, bir daha derisine neşter imkanı yok. Bu düşünce bile beni hasta ediyor ve egom uğruna Delta'nın uzun vadeli sağlığını riske atacak kadar bencil .

Onu düzeltmeye zahmet etmiyorum. Zaten yakın zamanda ameliyatı yapmama izin vermeyeceğini Tanrı biliyor. Malzemeleri açıp eldivenlerimi giyerken ikimiz de sessiziz, midemde büyük bir korku birikiyor.

Delta bu konuda her zaman çok soğukkanlı davranıyor, bu yüzden arkamı dönüp kaşlarındaki endişeli kırıksıklığı ve ellerinin tişörtünün eteklerini kıvrışını gördüğümde, sanki biri sırtımdan aşağı buz dökmüş gibi hissediyorum.

"Hey," gördüğümü fark ettiğinde yüz ifadesini hemen gevşetmesinden, benim iyiliğim için cesur rolü *nefret ediyorum*. Halkın tüketimi için cilaladığı Delta Jacobs'la ilgilenmiyorum.

"Ben iyiyim, Doktor." Cesurca gülümsüyor ve sesi bir oktav fazla yüksek. İyi değil, taş kesilmiş ve onu kim suçlayabilir ki? Bunu pek çok kez yaptık. Ne kadar acıdığını çok iyi biliyor. Her bu korktu da ben mi fark edemedim?

"Delta-"

"Lütfen miyiz?"

Onunla tartışmak istiyorum ama bu benim haddime değil. Bu tedavi yöntemi benim tavsiyemdi. Kortikosteroidler Delta'nın durumundaki insanlar için standart ve yarışmaya devam etmek istiyorsa gerçekten tek seçeneği.

Buradaki tek sorun ona karşı olan hislerim.

Benim hislerim ve onun acısı hakkında konuştuğumuzda bana tam ve dürüst bir cevap vermiş olması.

Eldivenlerimi giyerek metal prosedür masasını onun yanına doğru yuvarlıyorum. Delta sırtüstü yatıyor, gözleri tavana kilitlenmiş, göğsü kararlı bir şekilde yavaş ve ölçülü nefeslerle inip kalkıyor. Dışarıdan bakıldığında, bu ona her yaptığım gibi görünüyor ama *öyle değil*. Ona bir şeyler oluyor ve ben bunun ne olduğunu bilmek .

"Bana ." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıveriyor. Bu bir *emir* ve anında itaat ettiğinde tüm vücudum sıcaklıkla taşıyor. Bu kadına patronluk taslamanın ne kadar iyi kaç kez düşündüm?

Ama bu bir fantezi değil, bir kabus.

Gözleri benimkilerle buluştuğu an, o soğukkanlı yüzü çatlıyor. Ben izlerken, yanağından tek bir damla gözyaşı süzülüyor ve onu saklamak için hiçbir çaba göstermiyor. Oda o kadar sessiz ki gözyaşının kağıda çarpışının yumuşak sesini duyuyorum. Düşünmeden hareket ediyorum. Sol elimdeki eldiveni uzanıyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip sıcak karnının üstünde birleştiriyorum. Bu yeterli değil. *Bunu düzeltmem gerekiyor* ama tek yapabildiğim gözyaşlarının hıçkırıklara dönüşmesini ve alış verişlerinin açgözlü yudumlarla izlemek.

Onu ağlarken görmek acı verici ama *aynı* zamanda heyecan verici çünkü *bu gerçek*.

Onun gözyaşları benim, onun acısı benim, onun dürüstlüğü .

" böyle, bırak çıksın." onunkinin üzerinde ileri geri ederken diğer elim uzanıyor, işlem masasından antiseptik mendili alıyor ve ilacı enjekte tanıdık deri parçasının üzerine nazıkçe siliyor. "Aferin kızıma."

Delta inliyor, korku dolu gözlerle bana bakıyor. "BEN- BEN-" Sesi kesiliyor ve başımı sallayarak onu susturuyorum. O kadar yakınız ki kirpiklerinin nemini ve alt dudağının hemen altında neredeyse görünmez olan ince beyaz bir çizgiyi görebiliyorum.

"Bunu nasıl aldın?" Mendili kafamı çevirmeden tepsinin bırakarak soruyorum. "Dudağının altındaki yara izi."

Parmaklarım plastik şırıngayı buldu.

Nefes nefese gülüyor, gözlerinde hâlâ yaşlar parlıyor. "Bu benim snowboard ile ilgili olmayan tek sakatlığım. Beş yaşındaydım, kardeşlerim beni ağaç evlerine çamaşır sepeti asansör sistemini test etmek için kullandılar. Bu

bekledikleri kadar iyi performans göstermediler. Babam onlara haftalarca ne istersem yaptırdı. Buna bayıldım."

Küçük, aralık dişli bir Delta'nın ağabeylerine patronluk tasladığını hayal etmek beni de sırtttırıyor.

"Kaç dikiş?"

"On iki."

"Vay ." Hipodermik iğnenin kapağını açtım.

"Biliyorum, değil mi?" Gözleri aşağıya daldı, genişledi,

"Oh-"

Son saniyeye kadar arkamı dönmek için bekledim ve çok hızlı oldu. Şırınganın pistonunu ileri itmeden, anti-enflamatuarları ve steroidleri doğrudan eklemine enjekte etmeden ve geri çekmeden önce şaşkınlıkla ancak vakti oluyor.

"Çok iyi," diye mırıldanıyorum, iğneyi kapatıyorum ve elimi kalçasına götürüp enjeksiyon bölgesine bir gazlı bez bastırıyorum. Adrenalin vücuduma hücum ederken ellerimin titremesini engellemem bir mucize. Acı ya da korku göstermemeye dikkat ederken bunu yapmanın neredeyse imkansız olduğunu düşünmüştüm. Ne kadar korktuğunu bilmek çok daha kötü.

Delta'nın gözleri sımsıkı kapalı, ben zavallı kalçasına masaj gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. *Hay sikeyim.*

"Buz getirmemi ister misin?" *Bir şeyler yapmam* gerekiyor, lanet olsun, ama uzaklaşmaya başladığımda Delta'nın parmakları bileğime dolanıyor.

"Yapma-" Başını sallıyor, uzun ve titrek bir nefes alıyor ama yine de gözlerini açmıyor.

Boğazım daralıyor ve parmaklarımızı dikkatlice birbirine geçirip elini güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum." Boştaki elimle beyaz ceketimin cebine uzanarak bir kalem ve bir kartvizit çıkarıyorum. Masanın kenarına koyup arkasına numaramı yazıyorum.

Bunu neden yaptığımı mantıklı bir şekilde açıklayamıyorum. Bu hiç profesyonelce değil. Daha önce hiçbir hastama kişisel iletişim bilgilerimi . Ortaklarım bile acil bir durum olmadıkça bana e-posta göndermez. Beni arayan ya da mesaj atan tek kişi ailemdir. Yine , muhtemelen hayatımda ilk kez, davranışımın mantıklı bir açıklamasının olmaması beni durdurmuyor.

Kullanmasına gerek yok, ama beni istemesini, bana ihtiyaç duymasını ve lanet olası telefon cevaplama sistemime ve resepsiyonistime ulaşmak zorunda kalmasını, sonra da bir randevu için saatlerce beklemesini hazmedemiyorum.

"Al." Kartı diğer eline bastırırken, üzerine ne yazdığımı fark ettiğinde yüzünde beliren tatlı ve şaşkın ifadeyi görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Bana ihtiyacın olursa. Sadece konuşmak için bile olsa. Kullan, tamam mı?" Yalvarıyorum, keşke onun yanaklarındaki son birkaç damla yaşı da

silebilseydim.

Delta başını sallıyor ve elimi biraz daha sıkıyor. "Eğer istersen."

Hiç tereddüt etmeden başımı sallayarak cevap veriyorum. ". "

Bu numarayla çok daha fazlasını yapmasını istiyorum, ama bana ihtiyacı olduğunda beni araması yeterli. Öyle olmalı.

Üçüncü Bölüm

Delta

Doktor Harrison bana telefon numarasını verdi.
Kişisel telefon numarası telefonumda. Şu anda.

Muhtemelen birçok hastaya veriyordur, özellikle de çok fazla abur cubur yiyen ve iğne olmaktan korktukları için muayene masasında ağlayan baş belalarına.

Tamam, bu *büyük* bir atış ama yine de. En gurur duyduğum an değil.

Mesele şu ki, randevum bir hafta önceydi. Her şeyi kafamda defalarca canlandırdım ve hep aynı sonuca varıyorum... Doktor Harrison ağlamamı istiyordu.

Arkasını dönüp ne kadar korktuğumu gördüğünde ona tokat atmışım gibi baktı, ama her şey gibi davranmaya çalıştığımda daha da sinirlenmiş görünüyordu. Bana ona bakmamı söylediğinde, sanki bir büyüünün etkisi altındaydım. Kontrol ondaydı. Ona güvendim ve duygularıma teslim oldum. Yatak odamın mahremiyetinde bir sürü sinir krizi geçirdim ama çok küçüklüğümden beri başka birinin önünde ağladığımı hatırlamıyorum.

Ancak bunu yaptığım anda sanki dünyanın yükü omuzlarımdan kalkmış gibiydi. Tabii ki yarım saat sonra ofisten çıktım ve hemen telefonumu çıkarıp tanık koruma programının kendi kendini aşağılayan kurbanları kabul edip etmediğini kontrol ettim (kabul etmiyorlar ama ben Orta Amerika'da oldukça iyi bir alternatif gibi görünen çok güzel bir komün buldum).

Doktor Harrison'ın en ufak bir ilgisinin bile olmadığını bilen mantıklı tarafım, muayene masasında hüngür hüngür ağladığımda ne kadar garip hissetmiş düşündüğümde utançtan büzüşmek istiyor. Diğer tarafım ise, randevumdan bu yana gittikçe ve ses çıkaran küçük *bir* tarafım, *bir şey* olduğuna ikna olmuş durumda. Ne kadar çılgınca görünse de, o anda kendimi ona hayatımdaki daha yakın hissettim.

Ne yapacağımı ya da ne düşüneceğimi ve emin olduğum tek şey, yaptığım çöreklerin fotoğrafını göndermek ya da yeni zombi filmini izleyip izlemediğini sormak için ona mesaj . Arkadaş gibi hissediyor olabiliriz ama bu öyle olduğumuz anlamına gelmez. benim doktorum, beni dövüş formunda tutmak için *çok* para ödedi ve ben de muayenehanesinin ulusal tanıtımını bedavaya yaparak büyük bir iyilik yaptım.

Doktor Harrison bu sezon tek başına en utanç verici anlarımın çoğuna tanık oldu ve ben de bir zorunluluk haline gelmeyi reddediyorum. Telefonunu alıp benim olduğumu görünce yorgun bir şekilde iç geçirdiğini düşünmek bile geçen hafta boyunca yazdığım onlarca mesajdan herhangi birini göndermemem için yeterli oldu.

Elbette, onunla temasa geçmek için bir *nedenim* olsaydı, bu farklı olurdu.

henüz işe yaramamış olması, kesinlikle onu aramamı söylerken aklından geçen türden bir şeydi. Randevumdan sonraki gün izin aldım, kalçama buz koydum ve iletişim listemde onun adına baktım. Normalde bu, her zamanki gibi antrenmanlara dönmem için yeterliydi ama bu sefer öyle olmadı. İkinci bir gün daha almam belli belirsiz bahsettiğimde babam bana ruhumu sızlatan bakışlarından birini attı, de dağa geri döndüm.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, tüm kariyerimin en kötü haftalarından biriydi. Yaptığım her şey *ters* gitti. Yıllardır yaptığım numaralar mahvoldu, kığımın üstüne düşmek iki saatte bir gerçekleşen bir olay haline geldi ve bunu cüret eden her bir kişiyi tersledim.

Tüm bunlar olurken ağrı kesici hap arzı azaldı.

Onları sadece randevuma kadar idare etmek için alacağım kararı, geri döndüğüm ilk gün pencereden dışarı . Sanki yeterince sahtekâr gibi hissetmiyormuşum gibi.

Bugün izin günüm. Antrenman yok, kondisyon yok ve babam son kız arkadaşıyla bir A-List partisine gitmek için Kaliforniyaya uçtuğundan beri kutsanmış bir şekilde boş bir ev.

Lake ve Bay geçen yıl taşındılar ve birkaç arkadaşlarıyla birlikte şehir merkezinde daire tuttular. Orada sadece bir kez bulundum ve yakın zamanda bu deneyimi tekrarlamayı planlamıyorum. Mutfak tezgahının üzerindeki prezervatif dolu karıştırma kabını ve çöpün üstündeki pizza kutularından oluşan eğik kuleyi görünce orayı uçuşa yasak bölge ilan etmeye ikna oldum.

Ailem pek sessiz sayılmaz ve tek başıma (sütyen ya da pantolon giymek yasak) serserilik yapabileceğim gün geçirmek beni çok rahatlattı. Çok geç kalktıktan sonra yaptığım ilk şey Çin yemeği ve sarımsaklı ekmek sipariş etmek oldu ve tek planım kanepede erimek, tüm vücudumu buza yatırmak ve bir reality ünlü flört programının tüm sezonunu izlemek.

Belki ölmeden önce ortopedi cerrahımı atlatmayı , menajerime beni oraya sokup sokamayacağını sorarım. Teknik olarak ünlü sayılırım ve on iki tane süper seksi, başarılı erkeğim var.

Beni arzulamaları, reklam aralarından önce sonsuz aşklarını ilan etmeleri egom için harikalar yaratırdı.

Famous Love'da rol alabilmek için beş santimlik topuklu ayakkabılarla yürüyebilmek gerekip gerekmediğini araştırırken (yakın zamanda geliştirmeyi düşündüğüm bir beceri değil) babamın halkla ilişkiler için kadından bir mesaj geldi.

Brenda (bana sarışın olmamı söyleyen halkla ilişkilerci kadın): Hey DJ, Snowboard Life Dergisi Ocak sayısı için bir röportaj yapmak üzere aradı. Spor tıbbı üzerine bir makale hazırlıyorlar ve seni ve Doktor Harrison'ı öne çıkarmak istiyorlar. River bana onay verdi ama doktorla konuşmak ister misin yoksa ben mi konuşayım?

Dudağımı ısırırken yanaklarımın hissediyorum. Bu adama olan takıntımın derinliği hakkında çok şey söylüyor ki, sırf onu görmek bahanesiyle fazladan baskı yapmayı kabul etmeyi aniden cazip buluyorum. Dikkatleri kalçama çekmek şu anda muhtemelen kötü bir fikir ama dikkatli davrandım. Kimsenin tam olarak iyileşmediğimi için bir neden yok. Paranoyaklaşıyorum. Babam bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor ve bu Doktor'u ofis dışında görmek anlamına geliyor.

Delta: Tamam, kulağa hoş geliyor. Doktor Harrison'la konuşup size geri döneceğim.

Dudağımı ısırarak Doktor Harrison'ın iletişim bilgilerini açıyorum ve mesajımı dikkatlice yazıp tekrar yazıyorum.

Selam, ben . Umarım sorun yoktur, sana mesaj atıyorum, konuşmak için bir dakikan var mı?

Bana mesaj atmasının biraz zaman almasını bekliyorum. Hatta telefonumu kanepeye fırlatıp sarımsaklı ekmeğimden bir parça pastırma koparmaya başlıyorum ama bir dakika bile yanımda hafif bir zil sesi duyuluyor ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor.

Tabii ki sorun yok. Sen iyi misin? Ameliyata giriyorum ama acil bir durum varsa, başka birini çağırıp 20 dakika içinde ofiste buluşabiliriz.

Midemde kelebekler uçuşuyor. Bunu benim için yapar mı?

Ben tamamen iyiyim. İşle ilgili aslında.

Şu snowboard dergisi mi? Bu sabah bana da e-posta gönderdiler. Saat ikide gelebilir misin? Sevdiğin o berbat sarımsaklı ekmekten alırım ve konuşuruz.

Kucağımdaki folyoya sarılmış değerli kalp hastalığı paketine bakıp kıkırdıyorum.

Delta: Korkunç, ha? Yani sefere oraya gittiğimde, ekstra peynir sipariş eden uzun boylu doktoru sorduğumda neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikirleri olmayacak mı?

Doktor: Yorum yok.

Delta: İkide görüşürüz.

Son üç yıldır Doktor Harrison'ın muayenehanesinde kadar çok zaman geçirdim ki, resepsiyon görevlisi Courtney, kontrol ettiği hastanın omzunun üzerinden bana bakıyor ve beni arka koridora doğru yönlendiriyor.

Buraya gelmeye başladığımda bekleme odası çoğunlukla boştu, ancak şimdi zevkli modern mobilyalar ve büyük, yapraklı bitkiler arasında boş bir koltuk görmek nadirdir. Olimpiyatlardan sonra yeni bir doktora görüldüğüm haberi hızla yayıldı. İlk ameliyatım hareket açıklığımda o kadar büyük bir fark yarattı ki babam dinleyen herkese Doktor Harrison'ı övdü ve şimdi ülkedeki her snowboardcu ondan randevu almaya çalışıyor

Çok daha önemli hastaları olduğundan emin olmama rağmen bana her zaman zaman ayırdığı için kendimi fazla beğenmemeye çalışıyorum.

Doktor Harrison'ın kapısı aralık ve kapıyı çaldığımda, yakışıklı doktorun ofis koltuğunda arkasına yaslanmış, Famous Love'daki kadınların giydiği türden yüksek, ölümcül görünümlü topuklu ayakkabılar giyen uzun boylu, ince sarışın bir kadına sırttığını kadar açılıyor. Kadın adamın masasına yaslanmış, adamın söylediği bir şeye gülüyor. Ben içeri girdiğimde ikisi de etrafına bakınıyor ve cerrahımı gördüğümde genellikle içime yayılan sıcaklık aniden nemli ve korkunç hissettiriyor.

Çok güzel bir kadın. Benden en az on beş santim daha uzun ve keşke ben de öyle olsaydım dediğim tüm kıvrımlara sahip. Saçları profesyonelce boyanmış görünüyor ve tırnakları da ayakkabılarıyla aynı sofistike, pembemsi ten rengine boyanmış.

Kız arkadaşı mı?

"Vay canına, sen Delta Jacobs'sın!" Tanımadığım kadının benimle konuştuğunu anlamam birkaç saniye sürüyor.

"Evet." Sesim... *kapalı* geliyor.

Sevinçle gülüyor ve masadan kalkıp elini uzatıyor. "Ben Phoebe! Sizinle tanıştığımıza *çok* memnun oldum. Brooks'un hastası olduğunuzu biliyordum ama tanışacağımızı hiç düşünmemiştim."

Doktor Harrison değil. Brooks. *Ona Brooks diyor ve ben hiç demedim.*

Onun arkasında Doktor Harrison sessiz ve ona cesaret edemesem de gözlerinin ağırlığını üzerimde hissedebiliyorum. Şu anda hissettiğim her şeyi görebiliyor mu? O kadar kıskanç ve incinmiş olduğumu, buradan olabildiğince hızlı kaçmak ve bir daha asla geri dönmek istediğimi anlayabiliyor mu? benim değil, *benim olmadığını biliyorum*, ama başkasının olma ihtimali şu anda kalçamda şimşek gibi çakan ağırlardan çok daha dayanılmaz.

Phoebe hâlâ elini uzatmış, beklenti içinde bana bakıyor ve elini tuttuğumda, çok iyi uyguladığım medya gülümsemem bile kolay gelmiyor. "Tanıştığımıza oldum."

"Bırakayım da ikiniz konuşun. Bu akşam yemekte görüşürüz Brooks." Neşeyle Doktor Harrison'ın yanağını öpmek için geri dönüyor ve ben dehşet dolu bir ses çıkarmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. "Sezonunda iyi şanslar, Delta!"

Kibar bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama tam olarak başaramıyorum. Saniyeler sonra, erkek arkadaşını başka bir kadınla yalnız bırakmakla ilgili en ufak bir endişesi yokmuş gibi kapıyı arkasından kapatarak gitti. O zaman neden yapsın ki? Uzun boylu, sarışın ve uzun bacaklı değilim, kısayım, belirgin bir şekilde ve muhtemelen gelecek ay bu zamanlarda yataktan kalkmak için bir yürütece ihtiyacım olacak. Bir çift topuklu ayakkabım bile yok ve genellikle kabarık, teknik renkli snowboard altında tişörtler ve taytlar giyerken bulunabilirim. *Brooks* için cazip değilim.

Sessizlik.

Garip bir sessizlik.

"Bunu sizin için aldım." Doktor Harrison masasının ucundaki tanıdık, folyoya sarılı sarımsaklı ekmek paketini işaret ediyor.

"Teşekkürler." Yine de hareket etmiyorum, rahatsız bir şekilde kapının yanında duruyorum. Bu odada pek çok kez bulundum, karşısına oturup onu burnundan soluyacak kadar güldürdüm, sarımsaklı ekmeğimi paylaştım ve muhteşem, mükemmel bir kız arkadaşı olan ya da olmayan bu adama gittikçe daha çok aşık oldum. *Aptal, aptal, aptal*. Benim hakkımda her şeyi biliyor ve hayatıyla ilgili en temel gerçekler bile için bir gizem. Kız arkadaşı var mı? Evi nerede? Köpekleri mi yoksa kedileri mi seviyor? Arkadaş olduğumuzu, beni önemsediyini sanıyordum, ama hastalıklı bir utançla fark ettim ki hepsi tamamen tek taraflıydı.

Bu her zaman onun işiyle ilgiliydi.

Boğazımı temizliyorum ve kararlı bir şekilde sol kulağının hemen üzerindeki duvara bakıyorum. Kendimi aptal yerine koyup hüngür hüngür ağlamamak için kendime güvenmiyorum ve bu odadan saygınlığının kırıntılarıyla istiyorum. "Buraya halkla ilişkiler uzmanımızla konuştum, makalenin ücretsiz spor tıbbi üzerine odaklanacağını söyledi. Sanırım akupunkturcularla falan çalışmanı seviyorlar-"

"Delta-" Sesi endişeli geliyor ve ben çok utanıyorum. O benim hayatımda *her zaman* Ne zaman iyi gibi davrandığımı biliyor gibi görünüyor, ama bu ana kadar buna hiç kızmamıştım.

"Gerçekten bununla zamanınızı harcamamalıydım. Kesinlikle bir e-posta olabilirdi." Kapıya doğru geri dönerken kahkaham nefes nefese ve zoraki. Elimi soğuk metal tokmağın üzerine kapatarak ona bir can simidi gibi yapışıyorum. "Sen ben de varım, ne zaman karar verirsen o zaman ayarlarız. Aslında sana halkla ilişkiler bağlantısını verebilirim, böylece benim aracılığımla gitmek zorunda kalmazsın."

Kapıyı açtığımda Doktor Harrison ayağa kalkıyor, kaşları endişeyle birbirine yaklaşıyor. Deli gibi davranıyorum. Bir şeyler kesinlikle anlayabilir. "Delta-" Tekrar deniyor ama ben istemiyorum. Bu adamı tanımıyorum, gerçekten tanımıyorum ve bu tam da bunu asla ama asla unutmamam gereken kaba bir uyanıştı.

"Sonra görüşürüz." Odadan çıkıp koridordan lobiye doğru ilerliyorum, kalçamdaki acı göğsümün ortasında açılmış gibi görünen yepyeni yaranın gölgesinde kalıyor. Peşimden korkuyorum ama neden gelsin ki? Ben hastasıyım, arkadaşı değilim ve kesinlikle kız arkadaşı da değilim. O harika bir doktor. Beni önemsiyor çünkü bu onun işi ve tüm hastaları ondan bunu alıyor. Ben özel biri değilim.

Son enjeksiyonumda yaşadığımız o an sadece benim için bir anlam ifade ediyordu.

Buzsoğuk cipimin anahtarlarını karıştırırken sesi duyuyorum. "Delta!"

Lanet olsun.

İsteksizce döndüğümde, Doktor Harrison'ın elinde folyoya sarılmış sarımsaklı ekmekle koşarak bana doğru geldiğini görüyorum. Ön tekerleğimin yanında duruyor, kış rüzgârı saçlarını karıştırıyor. "İyi misiniz? Aceleyle çıktın." Ekmeği uzatıyor ve ben almak için hamle yapmayınca eli yavaşça yanına düşüyor.

Sarımsaklı ekmek teklifini reddettiğim için suçluluk duygusuna kapılmam, memnun etme arzusun derinliği hakkında çok şey söylüyor.

"Özür dilerim." Sıkıca gülümsüyorum, kalbim göğüs kafesine çarpıyor. "Uzun bir hafta. Nasıl olduğunu bilirsin." Doktor Harrison' gözleri yüzümü , kaşları çatılıyor. "İyi görünmüyorsun Delta."

Çenem düştü. Bu ne lan? Bunu gerçekten söyledi mi? "Teşekkürler." Kendimi tutamayıp kapının koluna uzandım ve biraz sertçe çekerek açtım. Tanrım, o kadar kötü mü görünüyorum? *Denedim, lanet olsun.* Makyaj falan yapıyordum. Tabii eğer uzun boylu, sarışın, uzun bacaklı, mükemmel bir kadın modeline bakmaya alışkınsa-

"Öyle demek istemedim." Öfkeyle kapımı kapatmaya çalışıyorum ama zorlukla kımıldıyor ve nedenini bulmak için uzağa bakmama gerek yok. Brooks kapıyı tutuyor ve çok iyi.... aslında mahcup görünüyor. Boğazını temizliyor. "Sen iyi misin?"

İnanılmaz bir kahkaha attım. "Benimle *dalga* mı geçiyorsun?" Kapıyı çekip kapatmaya çalışıyorum ama Doktor Harrison hayal kırıklığı içinde kapıyı sıkıca açık tutuyor.

"Şunu *keser* misin?" Arabayla kapı arasındaki boşluğa adımını atıyor ve ön kolunu tavana dayayarak bana doğru bakıyor. "İtici olduğunu kastetmedim. Bitkin görünüyorsun Delta."

"Eğer yoldan çekilirsen, eve gidip biraz kestireceğim." Direksiyonu sıkıca kavıyorum. Hâlâ kımıldamıyor. "neler olduğunu bana anlatmak ister misin?"

Evet, Doktor Harrison'a kız arkadaşını kıskandığımı söylemektense bir hafta boyunca kondisyon çalışmayı tercih ederim. Kaşlarımı çatıyorum, ona bakmamak için gözlerimi kararlılıkla ileriye dikiyorum. "Bir *şey yok*."

"*Hiçbir şey* mi?" Ses tonundan kuşkulu bir inançsızlık damlıyor. "Delta, hadi ama, benimle konuşabileceğini biliyorsun." "Biliyor ? Bunu biliyor muyum?" Ona doğru dönüp ters ters bakıyorum. Olabildiğince uzun süre kızgın kalmaya kararlıyım.

Kızgınlık iyidir, kızgınlık , üzgünlük ise bir haftadır giydiğiniz eşofmanların içinde bir bardak naneli çikolata parçacığına ağlamak demektir. "Artık bana havalı, ilgili doktor numarası yapma, tamam mı? Sahte bir arkadaş istemiyorum."

Gözleri şaşkınlıkla açılır. "Havalı mı? İlişkilendirilebilir mi? Böyle mi düşünüyorsun?"

Arkadaşınmışım *gibi numara* yaptığımı mı?"

"Siz benim arkadaşım mısınız, *Doktor Harrison*? Siz benim hakkımda her şeyi biliyorsunuz ama ben sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyorum. Gerçek arkadaşlarınıza mesleki unvanlarıyla mı hitap edersiniz?"

"İstedğin bu mu? Bana Brooks demek mi? Tamam, bana Brooks de. Umurumda değil." Gerçekten kafası karışmıştı ve bir anda tüm mücadele boşaldı.

Onu öpmek istiyorum. Ona *gerçekten* aşık olmak istiyorum. Onun için yemek yapmak, onunla ilgilenmek ve o söylemeden önce ne söyleyeceğini bilen kişi olmak istiyorum. Çıplak nasıl görüldüğünü ve onu eden şeyleri bilmek istiyorum. *Her şeyi istiyorum* ve ona ilk ismiyle hitap etmemi umursamıyor. *Vay be.*

"Bırakın gideyim." Sesim küçük, zayıf ve yorgun. "Endişelendiğin buysa, babama başka bir doktor istediğimi söylemeyeceğime söz veriyorum. Sadece," diye başımı sefilce sallıyorum, "şimdi anlıyorum ki tüm hastalarına bana davrandığın gibi davranıyorsun. Anlıyorum ama kendimi gerçekten çok aptal hissediyorum ve utanıyorum, o yüzden lütfen çekil. *Lütfen.*"

Sesimdeki çaresizlik bana biraz sempati puanı kazandırmış olmalı, çünkü Doktor Harrison ve sonunda yoldan çekildi. "Delta, sen *aptal değilsin*-"

Mümkün olduğunca çabuk kapatıp anahtarlarımı karıştırırken ona bakmamaya dikkat ediyorum. Bu adamdan isteyeceğim en son şey acındırıcı bir moral konuşması. Park ettiğim yerden çıkarken midem bulanıyor, Doktor Harrison'ın uzun boyu gözümün ucuyla beni izliyor. Bir hafta içinde onun soğukkanlı, uyumlu hastasından ağlayan, muhtaç bir karmaşaya dönüştüm. *Neyim var benim böyle?* Neden birdenbire kendimi toparlayamaz hale geldim?

Otoparktan çıkarken sonunda cesaretimi toplayıp dikiz aynasına bakıyorum. Doktor Harrison hâlâ park yerimin yanında duruyor ve gidişimi izliyor.

Dördüncü Bölüm

Brooks

Durada antrenman yapan kayakçı ve snowboardcuların yarısını tedavi etmiş olmama, caddenin aşağısında çalışıyor olmama ve şehrin hemen karşısında büyümüş olmama rağmen Blue Pike'ı hiç görmedim.

İşe dönüş yolunu atladıktan, sabah ertelemek için Courtney'aradıktan ve dağın eteğindeki otoparka girdikten sonra bile arabayı geri döndürmek için kendimi ikna çalışıyorum. Burada olmamalıydım. Aylarca Delta'yı kendimden uzak tutmaya çalıştıktan sonra, onun üzgün olduğunu bilmemin üzerinden daha yirmi dört saat bile geçmeden, yapmamam gereken başka bir çizgiye geldim.

Kapalı ve profesyonel olmak benim için ikinci doğa. Aramıza koyduğum tüm o engellerin bir bedeli var ve bunun bedelini ödeyen tek kişinin ben olmadığımı fark etmek soğuk ve korkunç bir şok oldu.

Tüm hastalarım ona davrandığım gibi davrandığımı, benim için özel biri olmadığını düşünüyor ve yüzündeki o yaralı ifade... Bunu hazmedemiyorum. Kendimi ateşe atacak olsam bile umurumda değil. Delta'nın benim yüzümden kendini daha az değerli görmesine, benim yüzümden *acı çekmesine* izin vermeyeceğim.

Hayatımdaki insanların duygularını anlamak benim için hiçbir zaman kolay olmadı. Yüz ifadeleri, jestler ve iğnelemeler genellikle kafamın üzerinden geçer. Şimdi bile, nesnel olarak başarılı bir yetişkin olarak, günlerimin çoğunu arkadaşlarımla, ailemle ve hastalarımla olan etkileşimlerimin alt yazılı olmasını dileyerek geçiriyorum. Delta'nın üzgün olduğunu anlamak için yardıma ihtiyacım yoktu, ancak çok geç olana kadar nedenini anlayamamıştım

İş gününün ortasında onu rahatsız ederek burada olmamam gerekiyor ama bunu bırakamam.

Arabamdan henüz inmiştim ki, tanıdık bir ses bana seslendi ve Blue Pike'tan uzak durmam için bir başka mükemmel neden daha aklıma geldi.

River Jacobs. Yanına park ettiğim binadan yeni çıkıyordu, üzerinde Delta'nın siyah ceket vardı, bir kolunun altında snowboard, diğerinin altında da bir pano. Birlikte çalıştığımız her geçen yıl River'a olan hoşgörüm azaldı ve onun da benim için aynı şeyi hissettiğinden neredeyse eminim. Bir zamanlar onun egosunu desteklemek için çok çaba sarf ediyordum ama o bunun için kızını kullanıyor. Benim ekstra yardımına ihtiyacı yok.

"Merhaba, River." Arabamın etrafında ona doğru yürürken yanaklarımı kibar bir gülümsemeye benzer bir şekilde sıkıyorum. "Seni burada bulabileceğimi düşündüm."

Bir yalan, hem de zekice olmayan yalan. River egomanyak olabilir ama aptal değil ve kendime dikkat etmem gerekiyor. Onu aylardır görmedim ve hayal mi emin değilim ama Delta'nın randevularından birine en son geldiğinde hatırladığımdan daha bitkin görünüyor.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Doktor?" Elimi sıkabilmek için panosunu karıştırarak soruyor.

"Dergi bu sabah bana tekrar ulaştı. Gün sonuna kadar bir yanıt istediler ama Delta'ya ulaşamadım. Onu nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

River teleferiği işaret ediyor, ifadesi okunmuyor ve kendime rağmen, onun soğukkanlı kayıtsızlığı karşısında biraz sarsılıyorum. Bir akvaryumda camın diğer tarafındaki köpekbalığının gözlerine gibi bir şey bu. "Dikkat dağıtıcı unsurları en aza indirmek için çocukların telefonlarını soyunma odasında bırakmalarını sağladım. Seni yukarı çıkaracağım. Slopestyle pistlerinden birinde."

River'ın izinden giderken yün ceketim ve pantolonumla kendimi çok yabancı hissediyorum. Halkının arasında, iyi huylu ve sırttan başka bir insan gibi. Kayakçılardan birkaçına el sallıyor ve beni yardımcı antrenörlerinden bazılarıyla tanıştırmak için duruyor. Uzman ama tüm tesis son teknoloji ürünü gibi görünüyor. Blue Pike'ın ülkedeki herhangi bir yerden daha fazla şampiyon çıkardığı düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değil.

Teleferiğe giden kısa sıraya , River'la aynı siyah ceket giyen bir erkek snowboardcunun dağın biraz yukarısındaki bir kar rampasından üçlü dönüş benzeyen bir hareket yapmasını izliyorum. O kadar yumuşak bir şekilde iniyor herkes zahmetsiz olduğunu düşünebilir.

River bakışlarımı takip ederek, "İkinci oğlum Lake," diye açıklıyor.

Delta'nın iki ağabeyi olduğunu biliyordum ama ikisiyle de hiç tanışmadım. Ayrıca gerçek hayatta hiç kimsenin bu kadar etkileyici bir şey yaptığını görmemiştim. Kesinlikle harika görünüyordu, ancak Delta'nın şimdiye kadar yüzlerce saatlik snowboard görüntülerini izlemiş olmama rağmen, kış üstü düşmemek dışında neyin "iyi bir koşu" hala anlayamadım.

River başıyla platformun biraz yukarısında durmamız gereken işaret ediyor. Onu takip ediyorum ve sandalye bacaklarımı çekip bizi platformdan uzaklaştırdığında midem bulanıyor.

yere. River metal bir çubuğu aşağı çekerek bizi kilitliyor ve ikimiz de Lake'in pistteki son atlayışı da aynı kolaylıkla yapmasını izliyoruz.

"Başka bir Olimpiyat adayı mı?"

Çocuklarım büyüdülerinde uluslararası derecelere sahip sporcular onlara hayran olmaktan başka bir şey düşünemiyorum ama River sadece iç geçiriyor. "Lake mükemmel ama sinirleri her zaman bir sorun olmuştur. Yarışmalarda hiçbir zaman antrenmanlardaki kadar iyi performans gösteremiyor."

"Peki ya Delta?" diye sorduğumu duyuyorum. Bu adamın fikirlerine pek değer vermiyorum ama Delta'nın dünyası hakkındaki bilgimin bu kadar sınırlı olmasından rahatsızım, özellikle de son konuşmamız göz önüne alındığında. Şehrin hemen karşısında, kayak ve snowboard ülkesinin kalbinde büyüdüm, ama sınıf arkadaşlarım dağa gitmek için sınıf atlarken, ben kimya kulübünün başkanı seçiliyordum. Garip, içe dönük ve bilime takıntılıydım ve gezegendeki en havalı kadına aşık oldum.

River kıkırdıyor, kolunu sandalyenin arkasına yaslıyor, gözleri patikada altımızdan geçen bir grup snowboardcunun üzerinde. "DJ en iyi performansını tehlikede olan bir şey olduğunda gösterir. Takımımı ne kadar zorladığım konusunda çok eleştiri alıyorum ama bu çocukların *buna ihtiyacı var*. Bu olmadan bu seviyeye gelemezler. Bu doğal kararlılığı alıyorum ve onu kullanıyorum. Bu tür bir baskı altında başarılı olmasalardı geri gelmeye devam etmezlerdi."

Başka tarafa bakıyorum, midem çalkalanıyor. River kendine böyle mi söylüyor? Delta'nın *baskı altında başarılı olduğunu* mu? Bu yıl onu her gördüğümde daha yıpranmış ve stresli görünüyordu ve bana ne kadar acı tam olarak anlatmadığını *biliyorum*.

Başka bir şey ve ben karla kaplı ağaçlara boş bakarak sözlerini zihnimde evirip çeviriyorum. Ona öfkelenmek istiyorum ama yapamıyorum. Bana hiçbir şey söylemedi. Elimdeki tek şey şüphelerim ve içgüdüsel hisler deneysel veri değildir.

Teleferiği kullanan görevliler snowboard ya da kayak giymediğimi görünce sandalyeleri durdurup beni indiriyorlar. Parlak güneş ışığına rağmen dağın zirvesi çok soğuk ve River ters yöne doğru önce bana slopestyle pistini işaret ediyor.

Gözetim altında olmadığım için minnettarım. Ona olan ilgimi fark ettiğimden beri Delta ve River ile aynı odada bulunmadım ve kendimi kontrol altına alana kadar da böyle devam etmek istiyorum. Tüm bunların son derece talihsiz bir evre, erken bir orta yaş krizi olduğu ve bir gün uyandığımda bu saplantının ortaya çıktığı gibi aniden yok olacağı umudunu hala tam olarak yitirmiş değilim.

Bu ideal bir durum olurdu ama şu anda bulunduğum noktayı göz önünde bulundurduğumda pek umutlu değilim. Başka birinin duyguları uğruna hiç bu kadar sert bir şey yapmamıştım.

Özellikle de korkutucu görünen raylar ve rampalarla düzenlenmiş devasa bir tepenin dibine çıktığımda. Bir kadın görüş alanıma gözlerim tepeye takılıyor. Aynı siyah montu ve batık kar pantolonu giymiş, yüzü parlak pembe gözlüklerle kısmen gizlenmiş ve çok . Herhangi biri olabilir, ama ensemden hissettiğim tanıdık farkındalık karıncalanması bana onun tam olarak kim olduğunu söylüyor.

Koç ceketini başka bir kadınla konuşmasını, ciddi bir şekilde başını sallamasını ve hiçbir uyarıda bulunmadan kenardan aşağı düşmesini izliyorum.

Onunla birlikte benim de midem bulanıyor ve için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. Bunun videolarını görmüştüm ama beni bizzat görmenin yoğunluğuna hazırlayamadılar. Küçük bir cep telefonu videosu ne kadar hızlı gittiğini ya da vücudunun tahtayla birlikte ne kadar zarif eğilip sallandığını, buz olabilecek kadar yoğun kar üzerinde süzüldüğünü anlatamaz. Yerden kurtuluşunda nefesimi tutuyorum, içimi bir korku kaplıyor ama o asla duraksamıyor.

O kadar *iyi ki*. Hatta mükemmel.

Tepenin patinaj yaparak durduğunda havada kar parçaları uçuşuyor. Aramızda sadece bir düzine metre var ve o hayal kırıklığı içinde oflayıp puflayarak gözlüklerini takarken ben ağaçların dibinde oyalanıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Delta kendi kendine, nefes nefese. Hareket ettiğimi görmüş olmalı ki iki kez baktı ve beni görünce şaşkınlıktan gözleri komik bir şekilde büyüdü. "Doktor Harrison. Burada ne yapıyorsunuz?"

İleriye doğru adım atarken midem endişeyle düğümleniyor. Ona ne söylemek istediğime dair bir planım olmadan buraya kadar nasıl gelebildim? Burada olmam gerekip gerekmediğine o kadar ki, bunu nasıl yapacağımı düşünmek için hiç durmadım. "Bir dakikan var mı?" Birkaç dakika önce koçunun durduğu yere doğru bakarak sordum ama parkurun tepesi boştu.

Tereddüt ediyor, yüzü . "Sanırım." Beklediğim coşku bu değildi ama açıkça reddetmekten daha iyiydi. Botlarını kurtarmak için öne doğru eğiliyor, botlarını kolunun altına sıkıştırırken gözümden dikkatlice kaçıyor ve küçük seyirci alanına doğru ilerliyor. Bir kulübe, birkaç bank ve Delta'nın içinden yalıtımlı bir su şişesi çıkardığı fosforlu sarı bir sırt çantası var, ifadesi taş gibi.

Belli ki bunu benim için kolaylaştırmayacak ya da konuşmayı yönlendirmeyecek. Yeterince adil.

"Böyle geldiğim için özür dilerim." Kalkık yakama rağmen soğuktan yanan ensemin . "Sadece arkadaş olduğumuzu söylemek istedim. İlişkimiz diğer hastalarımın olan ilişkimle aynı değil. İletişim kurmakta pek iyi değilim ama bu ne senin ne de benim

seni düşünüyorum. Bu sadece.... benim. Bunun üzerinde çalışacağım. Senin için." Bu öylesine başıboş, birbirinden kopuk bir konuşma ki utançtan irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. Kelimeler ağzımda doğal durmuyor ama başka nasıl söyleyeceğimi de bilemiyorum.

Bu çok utanç verici. Beni hiç böyle görmemişti, doğal olarak beceriksiz, sosyal olarak tökezleyen halimle. Şimdiye kadar her benim alanımdaydı ve şimdi onun alanındayız.

Delta omzunun üzerinden bakıyor ve birkaç dakika önce takındığı temkinli, soğuk bakışın kaybolduğunu görmek beni rahatlatıyor. Cesaretleterek devam ediyorum ve kendimi ailem dışında kimseye itiraf etmediğim bir şeyi kabul etmeye zorluyorum. "Ben otizm spektrumundayım. Bundan utanmıyorum, ama bu herkesin bilmesini istediğim şey değil. İşimi ve ortaklarımı etkileyecek olumsuz çağrışımlar var. İnsanlara söylemiyorum ama farkında olmanızın önemli olduğunu düşünüyorum."

Delta yavaşça dönüyor, gözleri yüzümü arıyor. "Bana anlattığın için teşekkür ederim. Anlamama yardımcı oluyor."

Ama hâlâ daha mutlu görünmüyor ve genellikle onun yanında olduğumda hissettiğim sıcaklık hâlâ geri gelmedi. "Hâlâ üzgünsün."

Dudakları düz, sefil bir çizgi halinde aşağı doğru bastırıyor. "Buna hakkım yok."

"Bana nedenini söyleyecek misin?" Kahretsin, bunu düzeltmeme izin vermezse delirebilirim. Tıp fakültesindeyken duygularını kafamın üzerinde sallayan, neden üzgün olduğunu tahmin etmemi ve varsaymamı sağlayan ya da yalvaracak kadar umursamadığımda kızan sıradan bir kız arkadaşım vardı. Delta için yalvarırdım, ama görünüşe göre buna ihtiyacım yok.

"Ben-" diye duraksıyor, zaten kızarmış olan yanakları daha da kararıyor. "Kırıldım çünkü bir kız arkadaşın olduğundan hiç bahsetmedin. Bu çok büyük, önemli bir şey ve seni ne kadar az tanıdığımı fark etmemi sağladı-"

Boğuluyorum. "Kız arkadaş mı? *Phoebe*'yi mi kastediyorsun?"

Delta mahcup görünüyor. "Ofisinizdeki uzun boylu, muhteşem sarışın kadın mı? Evet. O... o senin kız arkadaşın, değil mi?"

Oh. *Oh*. "Hayır" diye düşündü. Başımı sallayarak onu şiddetle temin ederim. "Phoebe benim ablam. Evli, iki yabancı çocuğu var ve Taylor Caddesi'ndeki spa'yı işletiyor."

Kıskanıyor mu lan?

Delta'nın yüzü tamamen pembeleşti ve gözleri dehşetten kocaman oldu. *O kadar tatlı ki.*

"Kız kardeşin. Vay canına, ben gerçekten bir aptalım. Çok özür dilerim."

Bunu yapana kadar ona bir adım daha yaklaştığımı fark etmiyorum. ". Bu benim hatam." Geriye dönüp baktığımda, Delta'nın bakış açısından nasıl görüldüğünü hayal edebiliyorum, ofisime gelip

Hiç tanımadığı bir kadın masama yaslanmış, bana gülümsüyordu. Durum tersine dönseydi ben de aynı şeyi düşünürdüm ve müstakbel bir erkeğin ona bakma ihtimaline karşı içim kıskançlıkla doldu.

"Yani gelecekte daha açık sözlü mü olmalıyım?" Tereddütle açıklıyor, fırtınalı gözleri yüzümde rahatsızlık belirtisi arıyor. "Açıklama yapmadan kaçtığım için özür dilerim. Bu hiç hoş değildi."

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok," diye onu temin ediyorum ama nazik teklifi karşısında tüm bedenim ısınıyor. "Ama evet, doğrudan konuşmak genellikle yardımcı olur. Bunu sana daha önce söylemediğim için özür dilerim." Ne beklediğimden emin değilim, belki acımasını ya da rahatsız olmasını ama Delta rahatlamış görünüyor.

Beni tanımak istiyor.

Dudaklarının köşesi utangaç, çarpık bir gülümsemeye dönüşüyor. "Buraya bana bunu söylemek için mi geldin?"

Homurdanıyorum. "Ben pek sosyal bir kelebek sayılmam Delta. Birkaç arkadaşımın birinin sıradan bir hasta olduğunu düşünerek etrafta izin veremezdim." Slopestyle parkuruna doğru başımı sallıyorum. "Yine de geldiğim için memnunum. *Bu* şahsen daha iyi."

İnliyor. "Elbette, gördüğün koşu *buydu*. haldeydim."

"İnanılmazdın." Kabul , muhtemelen gülünç derecede önyargılıyım, ama o harikaydı ve başka türlü ikna olmayacağım. "Bunu asla unutmayacağım."

Son zamanlarda işler o kadar yoğunlu ki, onunla *birlikte olmanın*, gülümsemesini görmenin ve sesini duymanın ne kadar kolay olduğunu neredeyse unutmuştum. Delta Jacobs'a karşı hissettiğim sahiplenici, tüketen çekimin birdenbire ortaya çıkmadığını baş döndürücü bir netlikle fark ediyorum. Onu tıpkı bunun gibi yüzlerce an içinde birlikte inşa ettik.

"Sana öğretmemi ister misin?" Sinsice teklif ediyor. "Eminim iyi olursun."

"Kesinlikle olmaz." Ellerimi kaldırıyorum. "Bileğimi kırarsam aylarca ameliyat yapamam. Yapamam."

Gülüyor, kulübeye doğru geri çekiliyor, gözleri parlıyor. "Bileğini kırmayacaksın."

"Ben bir ortopedi cerrahıyım, Delta. Her yıl snowboardcuların bileklerine kaç tane çivi takıyorum sanıyorsun?"

"Biraz yaşa, Doktor." Şimdi de küstahlaşmaya başladı. Kulübenin kapılarını açmak için döndüğünde, dilimin ucundaki karşılıklı izliyorum. Omzunun üzerinden içerisinin bağlamalar, tahtalar ve diğer malzemelerle dolu olduğunu görüyorum. "Ayakkabı numaran kaç?"

Tanrım, bu utanç verici. Bu kadın çok *havalı* ve ben sorumluluk sahibi, pragmatik çubuğu on dakikalığına kışkırmadan çıkaramayacak kadar korkak mıyım? "Delta, gerçekten yapmamalıyım."

Bir dakika içinde "*yapamam* "dan "*yapmamalıyım* "a geçtiğim gözümünden kaçmadı. Hayatımda kararlılığımı bu kadar kolay yıkabilecek sadece iki kadın olduğunu sanıyordum, ama görünüşe göre bu zorlu listeye bir üçüncüsü daha eklendi. Annem ve Phoebe çok sevinirdi.

Delta zafere yaklaştığını biliyor olmalı, çünkü benim zayıf itirazımı neşeyle görmezden geliyor. Kulübenin en alt rafından bir çift yıpranmış snowboard botu çıkarıp, adımları lapa lapa yağan karın üzerinde çtırtdayarak durduğum yere doğru ilerlerken sıkışarak onu izliyorum.

Ayaklarımın dibinde dizlerinin üzerine çöküp parmakları botlarımın bağcıklarına gitinlememek için kendimi zor tutuyorum. "Hadi gel." Bana gülümsüyor ve sikimden sadece birkaç santim ötedeki o hınzır gülümseme beynimdeki tüm kanın güneye akmasına yetmiş olmalı ki sarsakça başımı sallıyorum.

Etrafta kimse yok ama Delta benim için bulduğu tahtanın bağlarına nasıl basacağımı gösterdiğinde hâlâ titriyorum ve kendimden utanıyorum. Her gün egzersiz yapıyorum. Yaşıma göre objektif olarak mükemmel bir formdayım ama bu şeyin üzerinde dik durmak bile kalçalarımı yakmaya yetiyor.

"Bu çok zor," diye hayıflanıyorum, tepenin düz bir bölümünde ayakta durmak için yaptığım üçüncü deneme de kığımın üstüne düşmemle sonuçlanınca sinirleniyorum. "Tanrım-"

Delta gülüyor ve o kadar kaygısız ve mutlu görünüyor ki saygınlığıma vurulan darbeye değiyor. ". Ben çırpınırken birkaç metre öteden beni izliyordu ama şimdi eldivenli ellerimi içine almak için ilerliyor. Beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum ve bir dakika boyunca dengesizce sallanıyorum. "Gördün mü? Sakin ol." Yana doğru adım atıyor ve beni çekiyor. Midemde hissettiğim çalkantının, snowboardun altından kayan toprağın verdiği histen mi yoksa burnundaki çilleri sayabilecek kadar yakın olmaktan mı kaynaklandığını bilemiyorum.

Nefesimin altında küfrediyorum. "Bu şeyin üzerinde ters takla attığına inanamıyorum."

Birbirimize o kadar yakınız ki nefeslerimizden çıkan buz gibi havada çarpışıyor ve bana gülümserken gözlerindeki küçük mavi lekeleri görebiliyorum, "Bilmediğine inanamıyorum. Sen burada büyümedin mi?" "Bunu sana hiç söylemedim." Ben de öyle düşünmüyorum zaten.

Delta ile bir şeyi unutacağımdan şüphelikleşimler.

Delta bakışlarımı kaçırarak öksürüyor. "Muhtemelen bir yerlerde okumuşumdur."

"Beni Google'da mı aradın?" Bunun beni neden bu kadar şaşırttığından emin değilim. Eğer bir sporcu olsaydım, kariyerimi ellerinde tutan doktor hakkında araştırma yapardım. Yüzündeki utangaç ifade, internet hafiyeliğinin tamamen profesyonelce olmadığına dair bir şüphe uyandırıyor.

"Eminim *beni* ." Beni çekerken gözlerini altımızdan geçen kara dikerek karşılık veriyor.

Benden çok daha küçük olduğu için ona yaslanmak istemiyorum ama hafif bir eğime geldiğimizde midem ve içgüdüsel olarak kollarına yapışıyorum. "İlk snowboard yaptığın zamanı hatırlıyor musun?" Sessizce soruyorum. Uzaktan sesler duyabiliyorum ama bu sessiz patikada sadece ben ve Delta varız, bu anın içinde birlikte asılı kalmışız.

Mırıldanıyor, düşünürken başı hafifçe eğiliyor. "Sanmıyorum. Gençtim tabii ki. Beşinci yaş günümde trambolin antrenmanı yaptığımı ve omzumun çıktığını hatırlıyorum. Hemşireler bana içinde mum olan küçük dondurma kaplarından getirmişlerdi. Yani bundan daha önce olmuş olmalı."

Beş mi? Tanrım. Sanki tüm süt dişlerini kaybetmeden profesyonel atletizm eğitime başlamak normalmiş gibi çok lakayt bir şekilde söylüyor.

Daha önce Delta'nın annesinin çocuklarının nasıl yetiştirildiği konusunda ne hissettiğini merak etmiştim. Eski internet dedikodu makalelerine göre, River ile çekişmeli bir ilişkileri vardı. Bir restoranın dışında kavga ederken çekilmiş paparazzi fotoğrafları var; River'ın yüzü öfkeyle buruşmuş, iki küçük oğlu gözlerinde yaşlarla kenarda duruyor ve hamile karısı da ona karşılık veriyor. Karısı sadece bir yıl sonra, sarhoş bir halde Colorado dağlarında son sürat araba kullanırken ölmüş ve River'a çocuk yerine şampiyon yetiştirme görevi bırakmıştır.

"Sanırım kendimi yeterince utandırdım." Sıkıca gülümsüyorum ve o da kırımın üzerine oturmama izin veriyor.

Delta sessizce gülüyor ve yanıma oturup öne doğru eğilerek benim yerime bağlarımı çözüyor. İleride, karla kaplı dağların muhteşem manzarası var ve mükemmel sayılabilecek mesafeyi aşır ve ona tekrar dokunabilmeyi ne kadar çok istediğimi düşündükçe içim acıyor. "Sen iyiydin. Bana işini nasıl yapacağımı öğretmeye çalışsaydın eminim işler çirkinleşirdi."

Kıkırdıyorum. "Tıp fakültesiyle ilgileniyorsan bana gölge olman için bir gün ayarlayabilirim."

"Pas." Gözlerini ufka sabitlediğini görmek için dönüyorum, "Artık snowboard yapamadığımda ne yapacağımı kim bilir, ama o kadar etkileyici bir şey olmayacak."

"Bundan şüpheliyim."

Uzun bir süre sessizce oturduk, kendi düşüncelerimizin içinde kaybolduk. Yanaklarımı ısırarak buz gibi rüzgara ve muhtemelen ceketimin ve pantolonumun arkasını ıslatan kara yağmur rahatlıyorum. Yanlış bir şey söyleyeceğimden ya da ona olan hislerimi ele vereceğimden endişe etmiyorum. Sadece birlikteyiz ve bu hayatımın en huzurlu anı olabilir.

"geldiğiniz teşekkürler." Ana patikada yanımdan geçen bir çift kayakçıyı izlerken Delta sonunda bana nazikçe, neredeyse insanlık dışı görünecek kadar hızlı hareket ettiklerini söylüyor. "Ve bana anlattığın için. Senin hakkında yani. Söz veriyorum bir şey söylemeyeceğim ama bilgin olsun, bence sen harikası. Sen benim en sevdiğim insansın,

Ve eğer birisi sizin otistik olmanızın utanç verici ya da sınırlayıcı olduğuna inanıyorsa, bu sizin hakkınızda olduğundan çok daha fazla şey anlatıyor demektir."

Onu seviyorum.

Bunun kesinliği üzerime çöküyor, vücudumu sıcaklık ve korkuyla dolduruyor. Bu bir saplantı değil ve artık aksini iddia edemem. Otuz sekiz yaşımdayım. İlişkilerim oldu. o zamanlar iyi görünüyordu ama kadınların hiçbiri bana Delta kadar *görüldüğümü* hissettirmedi. Şimdi ona baktığımda, bunun gibi kısacık anların sahip olabileceğimiz tek şey olduğunu fark etmek kalp kırıcı.

O benim hastam. Benim çok genç, benim için çok iyi, hastam *ve ona aşığım*.

Ayağa kalktığında hâlâ şoktan uyuşmuş durumdayım. Daha önce hiç bir anı sonsuza kadar tutmanın bir yolunu bulmayı dilememiştim. "Delta," Bana döndüğünde ağzım kurudu ve cebimden telefonumu çıkardım. "Benimle bir fotoğraf çek."

Başını eğiyor, gözlerinde meraklı bir parıltı var. Yine de beni ayağa kaldırmak için elini uzatıyor ve arkamızdaki karlı dağlarla birlikte çekiliyoruz. Bunu yapmamam için, burada olmamam için, onu istememin yanlış olması için kadar çok neden var ki ama telefonumun ekranında yüzlerimiz yan yana belirirken hatırlamıyorum.

"Gülümsemiyorduk." Delta mırıldanıyor, tam ikinci bir fotoğraf çekmek için düğmeye bastığımda bana dönüyor.

Kolumun altında, kendi koluyla belime sarılmış ona boğazım düğümleniyor. "Önemli değil."

Beşinci Bölüm

Delta

"G kalk."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, hayal kırıklığımı haykırmamak için kendimi tutmaya çalışıyorum. *Saatlerdir* bu işle ve ben hâlâ başaramıyorum. Arka 900, yaklaşık on dört yaşımdan beri kusursuz bir şekilde yapabildiğim bir şey ve şimdi, sezonun ilk Olimpiyat takımı eleme etkinliğine sadece birkaç hafta kalmışken, bunu yapamıyorum. Her zamanki bire bir koçum Marianna, üst üste beşinci başarısız koşumdan sonra babama pek de kurnazca olmayan bir mesaj attı ve o ana ofisten gelerek benim dışımdaki herkesin halfpipe'tan çıkmasını emretti.

Öğle yemeğinden hemen önceydi.

Şimdi, ben sırtüstü uzanmış, nefes nefese, ağrılı ve *bitmiş* bir haldeyken, ağaçların arkasından batan güneşin koyu kırmızı ışığı boruyu aydınlatıyor.

Yani, yani, bitti.

Dün öğleden sonra kalan son ağrı kesici haplarımı da aldım ve bundan sonra ibuprofen ve bol buz banyosuyla idare edeceğime dair kendime yemin ettim. Bir zamanlar uykumda yapabildiğim numaraları şu anda bakılırsa, bu da kendime onlara sadece bir kez ihtiyacım olacağını söylemek kadar saçmaydı.

"DJ." Babamın ayak sesleri karın üzerinde çıtırdayarak bana doğru geliyor ama ben hâlâ gözlerimi açmıyorum.

Ağrı kalçamdan dışarı yayılıyor, bacağımdaki, sırtımdaki ve karnımdaki kaslara kramp giriyor. Yorgunum, açım ve canım o kadar çok yanıyor ki bu lanet tahtayı ayağımdan ormana atmaktan başka bir şey düşünemiyorum. Bir daha asla ona dokunmak ya da bu aptal, gösterişli dağa ayak basmak .

Babam yanımda yere otururken bir nefes alıyor, kışlık kıyafetleri hışırdıyor. "Dün iyiymen bugün neden hale geldiğini bana anlatmak ister misin evlat?"

Hayır. Babamın gözlerinde yargılama ve onaylamama görmeden de seçimlerim hakkında yeterince boktan hissediyorum. Bir de iğneden iki hafta sonra hala acı çekiyor olmam gerçeği var. İyi olmalıydım ya da *neredeyse* iyi olmalıydım ve olmadığım gerçeği, bunun kalıcı bir çözüm olmadığına dair tüm uyarıların nihayet meyvesini verdiği anlamına geliyor. *Artık işe yaramıyorlar*. Babam Doktor Harrison'ın mamasından hoşlanmayabilir ama onun en iyisi olduğuna itiraz etmiyor. O beni iyileştiremezse kimse iyileştiremez ve kariyerimin kaderi artık ne kadar acıya bağlı.

"Baba, artık bunu yapmak istemiyorum." Bu sözleri söylemeyi kaç kez düşündüğümü saymakla bitiremem. Her nasılsa, kalbimin de bedenim kadar kötü acıyacağı hiç aklıma gelmedi. Eğer bu işte iyi değilsem, hiçbir iyi değilim demektir.

Sonunda gözlerimi açacak cesareti bulduğumda, babamın borunun açıklığa doğru baktığını görüyorum. "Senin olağanüstü biri olacağını ne zaman anladım biliyor musun DJ?"

Yüzümü buruşturarak kendimi onun yanına oturmak için itiyorum, göğsüm çukurlaşıyor. "Hayır." Babam ve ben böyle şeyler hakkında konuşmayız.

"Dört yaşlarındaydın. New England'daydık, hafta sonu için büyükanne ve büyükbabanı ziyarete gitmiştik. Seni ve kardeşlerini arka tepeye snowboard yapmaya götürmüştüm." Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Dışarısı cehennem gibi soğuktu. Çocuklar şikayet ediyorlardı ama sen hiç içeri girmek istemedin. Bir kere bile. Demek istediğim şu ki kazananlar doğulmaz, olunur. Her gün ortaya çıkıp bunun için çalıştığınızda, bunun için *fedakârlık* yaptığınızda en iyisi olursunuz. Sen bunu yapmakta hiç zorlanmadın, evlat."

Ne kadar yanıldığını, ne kadar çok *sorunu* yuttuğumu ve attığımı bilmiyor. "Kalçam berbat durumda baba. Kış antrenmanlarına başladığımdan beri iyi değil ve iğnenin yardımcı olacağını düşündüm ama . Devam etmek istiyorum, yemin ederim. Sadece," gözlerim yanıyor. "gibi hissediyorum."

Babam elini yüzünde gezdiriyor. "bir atış yapacağım ve haklı olup olmadığımı bana söylemek zorunda değilsin, ama sanırım bunu atlatmana yardımcı olacak *bir şey* buldun. Ve tahminimce bu şey yasal değildi."

Cevap vermiyorum, *veremiyorum* ama babam yine de anlamış gibi görünüyor çünkü iç geçiriyor.

"Doktoru ara, sana bir iğne daha yapmasını söyle. Muhtemelen yanlış yere yapmıştır, olur böyle şeyler ve bu arada-" Gözlerinin ağırlığını üzerimde hissediyorum ama onlarla buluşmak için dönmüyorum. "Banyo dolabımda bir sürü bok var. İhtiyacın olanı al. Biz bu işi çözene kadar seni idare eder."

Rahatlamam, hatta mutlu olmam gerekirdi ama babamın teklifi midemi . "Sen... *umursamıyor musun?*"

Homurdanıyor. "Kendini bu boka kaptırmamalısın, yüzden sakın ol, ama şimdilik sorun değil. Ben zaman zaman kullandım."

Birden kulaklarımdaki kan hücumu, dağdaki rüzgârdan ya da babamın sesinden çok daha yüksek. Bize pek çok kez hikayeler anlattı, zorlukları yenmesi ve acılara göğüs gererek her şeyi kazanmasıyla ilgili olanları. Onun bir süper kahraman olmadığını, tıpkı benim gibi mücadele ettiğini bilmek beni rahatlatmalı ama kendimi ihanete uğramış ve yalnız hissediyorum.

Önümde yükselen kar duvarına bakıyorum, her yerim acıyor. "Neden bana daha önce söylemedin?" "Çocuğumun eğitimini tamamlamak için hap kullanmasını ister miyim? Tabii ki hayır." Cevap vermiyorum ve uzun bir süre sessizce yan yana oturduktan sonra ekliyor: "Bu zor dönemi atlatana kadar sana söylemek istemedim ama dün bir telefon aldım. Everwater ilgileniyor. Pazartesi günü temsilcilerini seninle görüşmeye gönderecekler."

Gözlerimi kapatıyorum, titrete titrete bir nefes çekiyorum. Süslü bir enerji içeceği şirketi olan Everwater'ın hemen hemen her sporcu için rüya sponsor olduğunu hatırlatmasına gerek yok. Sözleşmeleri milyonlarca dolar değerinde ve dünyanın dört bir yanındaki endüstri etkinliklerine seyahat ve yüzünüzü reklam panolarında görmek gibi inanılmaz avantajlarla birlikte geliyor.

Önemsemeliyim, bu muazzam bir anlaşma ve neden üstünkörü bir heyecan bile duyamadığımı anlamıyorum.

"Harika." , babama titrete titrete bir gülümseme sunmak için gözlerimi açıyorum.

Uzun bir süre bana baktı. "Seninle gurur duyuyorum, DJ. Çılgınca gurur duyuyorum."

Babamın bana bu sözleri söylediğini hatırladığım zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Eskiden beni , bütünleştirirlerdi ama artık bunun imkânsız olduğuna eminim.

Burası gururla parlayıp kollarımı boynuna atmam ve beni ben yaptığı için gözyaşları içinde teşekkür etmem gereken kısım. Babam bana bakıyor, bunu bekliyor ve ısırmayacağım anlaşılınca yüzünde bir endişe gölgesi belirliyor. "Hadi ama." Ayağa kalkıyor ve beni de yukarı çekmek için uzanıyor. "Hadi sana iyi bir uyku çektirelim. Sabah doktoru arayabilirsin."

Yüzümü buruşturuyorum, bağlarımı gevşetmek için aşağı uzandığımda acım artıyor. "Bana başka bir iğne yapmayacak. Altı haftada bir yapılması gerekiyordu ama sadece iki hafta oldu." Doktor Harrison kuralları esnetmez ve benim için bile en iyi tıbbi uygulamaları görmezden geleceğini düşünemiyorum.

"Yapacak." Babam bana güvence veriyor ve kaldırıp baktığında sert ifadeyi görünce midem . "O adamın muayenehanesini ben inşa ettim, DJ. Onu geri de alabilirim."

Her boş saniyemi Doktor Harrison'ın Blue Pike'a yaptığı beklenmedik ziyareti takıntı getirmek için kullanmamam şu anki ruh halim hakkında çok şey söylüyor.

En son günün ertesi gecesi bana mesaj atarak spor hekimliği görüşmesi çok meşgul olduğunu ve üzgün olduğunu söyledi.

Dağda birlikte geçirdiğimiz o bir saatin benim için ne kadar önemli olduğunu ona anlatmak için doğru kelimeleri bulmaya çalışarak yarım saat geçirdim ama hiçbirisi gelmedi. Sonra Doktor Harrison'ın o basit metni yazmak için bu kadar uzun süre harcamış olmasının mümkün olmadığı aklıma geldi ve kısa bir *"Sorun değil! Zaten bunu yapmak istemiyordum!"*.

Hiç cevap vermedi. Cevap vermeye değer bir şey sunmadığım düşünüldüğünde hayal kırıklığına uğramam çok saçmaydı ama yine de uğramıştım. Bunu takip eden acımasız eğitim haftasının tek avantajı, bunun üzerinde durmak için boş zamanım ya da enerjim olmamasıydı.

Şimdi yatağında uzanmış, başparmaklarım ekranımdaki klavyenin üzerinde geziniyor, nabzım zonkluyor. Ona acımı küçümsediğimi nasıl söyleyeceğim? Ya da babamın onu gerçekten boktan bir duruma sokmak üzere olduğunu? Ya da bir sebep olmadan ona mesaj atabilmeyi dilediğimi?

Hey, umarım haftanız iyi geçmiştir. Sabah ofisi arayacağımı haber vermek istedim. Biraz ağrım var. Babam bir iğne daha olmamı istiyor.

Bu gece cevap vermesini beklemediğim için yorganımın içine daha da kıvrılıyorum. Saat neredeyse gece yarısı ve o da daha önce genellikle benim gibi erken bahsetmişti. Bir dakika bile geçmeden telefonum titrediğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve el yordamıyla telefonu elime alıyorum. Tam ekranda "Doktor "dan gelen bir çağrı vardı.

Vay anasını.

'Cevapla' tuşuna bastığımda ellerim beceriksiz ve uyuşuk. "Alo?"

"Delta." Adımı bu şekilde söylemesine bayılıyorum, büyüyerek ve bıkkın bir şekilde. Sadece sesi bile tüm vücuduma sıcaklık yayıyor ve karnımın alt kısmındaki kaslar geriliyor.

Yatağında arkama yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, içime bir rahatlama doluyor.

"Aramana gerek yoktu." Doktor Harrison alay ediyor. "Ağrın olduğunu itiraf ediyorsun. Bacağın neredeyse kopmak üzere olmalı."

"Pek sayılmaz." Söz konusu bacağımı büküyorum. Eve geldiğimde aldığım buz banyosundan ve son birkaç saattir hareketsiz yatmaktan sonra o kadar da kötü değil. "Sadece seni uyarmak istedim. Babam hakkında yani. Sabah onunla konuşmayı deneyeceğim ama biri olduğunu biliyorsun."

"River'la başa çıkabilirim ama ağrın olduğunda hemen bana söylemelisin." Telefonda ayak seslerini ve kapanan bir kapının sesini duyabiliyorum. "Sana başka bir doz veremem. Bu tehlikeli olur ama bir sonraki randevunuzda başka bir enjeksiyon noktası deneyebiliriz. İğneyi yönlendirmek için ultrason kullanabilirim-" Anlamıyor, ama yine de nasıl anlayabilir ki? Ne de olsa, fiziksel olarak daha fazla dayanamayana kadar bu işin üstesinden geldim.

"Bu bir ay sürmez." Nedense babamın bunu kabul edeceğini sanmıyorum ve ağrı kesicilere sınırsız erişimim olsa bile o kadar uzun süre dayanamayacağım.

Doktor Harrison sessiz ve muhtemelen bir şey hakkında derin düşüncelere daldığında yaptığı sevimli asık surat ifadesini takındığını biliyorum. "Deneyebileceğimiz başka tedaviler de var ama hepsi ameliyat gerektiriyor ve bu da şu anda senin için bir seçenek değil. Delta, kıkırdağın neredeyse olmuş. Bunu tedavi etmek için yapabileceğim pek bir şey yok. Burada yolun sonuna ."

"Anladım." Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık, babam odada olsun ya da olmasın. Onun ofisine ilk girdiğimden beri prognozumu değiştirmemiş, ama kariyerimin sonu her zaman uzak, soyut bir olasılık gibi göründü, kaçınılmaz bir durum gibi değil. Bu kadar hızlı, bu kadar kötü olacağını hiç beklemiyordum.

"Özür dilerim." Sesi gergin ve alçak geliyor. "Duyarsızca davrandım."

Telefonumu tutmayan elim çarşafı yumrukluyor. "Değildi. Dürüsttü. Kötü bir zaman mı? Geç oldu."

"Hayır. Kötü bir zaman değil. Yakında uyuyacak mısınız?"

"Ben yataktayım." Söylediğim tamamen masum bir şey ve gerçek, ama de boynuma bir sıcaklık yayılıyor. Uzun süre sessiz kaldı ve gerginliği hafifletmek için uykusuzluğumla ilgili bir espri yapmak üzereydim ki

Doktor Harrison boğazını temizler. "Ben de öyleyim."

Aman Tanrım. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, göbek deliğimin altında sıcaklık kıvrılırken tenim farkındalıkla karıncalanıyor. Bu adamın sadece *yatakta yattığı* düşüncesi beni nasıl azdırıyor? Tüm vücudum ağrıyor, fiziksel ve duygusal olarak tükenmiş durumdayım ve kesinlikle hayatımda ortopedi cerrahımın uyumak için giydiği daha acil sorunlar var.

Ama bahse girerim boxer ve tişört giyen bir adamdır.

"Normalde bu kadar geç mi yatarsın?" Battaniyemin altında huzursuzca kıpırdanarak soruyorum.

Sessizce gülüyor. "Hayır, aslında. Kız kardeşimin doğum günü. O ve kocası yemeğe gidebilsin diye

bebek bakıcılığı yapmam için kandırıldım. Eve söz verdiklerinden tam iki saat sonra geldiler. Ne oldu?

ne ? Doğum gününde onu azarlayabilir

miydin?" "Vay canına. Utanmaz."

"Biliyorum. Kontrolden çıktı." Boğazını temizliyor. "Çocukları sever misin?" Sorarken kullandığı düz, kibarca umursamaz tonun neden pek inandırıcı olmadığını .

Düşünerek dudağımı ısııyorum. "Evet, öyle. Aslında çok. Eminim annemin ben çok küçükken öldüğünü duymuşsundur, o yüzden bu işte iyi olup olamayacağımı bilmiyorum ama sanırım gerçek bir ailenin parçası olmak isterdim. Anne, baba, çocuklar, köpekler, kediler, her şey. Bir gün." Annemi hatırlamıyorum, ancak Bay'ın bana anlattığı birkaç hikaye harika bir anne figürü resmi çizmiyor. Mara Ortiz-Jacobs güzel bir kadın olabilirdi ama mutlu bir kadın değildi.

Boğazını temizliyor. "Olabilirsin. Yani bu işte iyisin."

"Çok emin ." Yatak odamın penceresinin ötesindeki bulutlu gece gökyüzüne bakarak yuvarlanıyorum. Kendimi bildim bileli bu evde yaşıyoruz ama pek ev gibi sayılmaz ve tanıdık manzaranın verdiği rahatlık da yok. Kendini fazla ciddiye alan ve Noel'den başka bir şey için süslenmenize izin vermeyen şu kapalı mahallelerden birinde.

Telefonun içinden yatak hışırdıyor ve ben gözlerimi , onun da benimle aynı şeyi yaptığını hayal ediyorum. "Eminim."

İçimde bir şeyler ısınıyor gibi. "Peki ya sen? Geri kalan günlerinde havalı bir amca olmaktan mutlu musun?"

"Ben pek de havalı bir amca sayılmam." Doktor Harrison karanlık bir şekilde kıkırdıyor, "Bu unvan küçük kardeşime ait. Motosiklete biniyor ve her ziyaretinde onlara gürültülü oyuncaklar getiriyor."

Kıkırdıyorum. "Vay canına, bu harika. Bununla nasıl rekabet edebilirsin ki?"

"Oh, yapamam. Ben ezik, sorumluluk sahibi biri olmaya meyilliyim. Bu akşam matematik ödevi yaptık. Benden nefret ediyorlar."

Onunla her zaman çok kolaydı, ama bu? Aramızda kilometrelerce mesafe var. Onu göremiyorum, dokunamıyorum ya da kokusunu alamıyorum ama başka birinin sesini duyduğumda kendimi hiç bu kadar bütün hissetmediğime eminim. Onu altı haftada bir görmeye nasıl geri dönebilirim? Artık onunla tek bir *günü bile* nasıl geçirebilirim?

Brooks Harrison'ın gerçek kişiliğinden ziyade fikrine aşık olduğum için hep biraz endişeliydim ama şimdi bunun yanlış olduğunu biliyorum.

Onu seviyorum.

O, adam, cerrah değil.

O, arkadaş, muhteşem, başarılı iş sahibi değil.

Onu.

"Soruya cevap vermedin." Boştaki elimi yanağımla yastık arasında kıvrarak mırıldanıyorum. Keşke bu konuşmayı yüz yüze yapıyor olsaydık, aynı yatakta yan yana kıvrılmış, karanlığın içinden birbirimize bakıyor olsaydık. Hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

Cevap vermesi uzun zaman alıyorSonunda cevap verdiğinde ise sesi o kadar kısık ki kalp atışlarımın arasından sesini seçmekte zorlanıyorum. "İstiyorum ama yapacağımdan şüpheliyim."

Sesindeki acı içime keskin bir keder saplıyor. "Neden?"

"Yalnız kalmak konusunda çok becerikliyim. Bazen bu şekilde kalabilmek için kendimi sabote ettiğimi düşünüyorum. Yalnızlık rahattır, *kolaydır*, sanırım." Şu anda beni öldürüyor. Bunu başka biriyle, *benimle* de yaşayabileceğini görmesi için yapamayacağım şey yok. "Hâlâ orada mısın?" diye sorduğunda çok uzun süre sessiz kaldığımı fark ediyorum.

Tekrar sırt üstü dönüyorum ve yatağımın üzerinde yavaşça dönen tavan vantilatörüne bakıyorum. "Ben buradayım."

"Uyuyor olman gerekmiyor mu?" Konuşmanın yoğunluğuna rağmen ses tonu kararlı bir şekilde hafif.

Yapmalıyım, ama bunun bitmesini istemiyorum. Zaten aylardır tam bir gece uykusu çekmiş değilim ve bu, başka bir kâbustan ter içinde uyanmaktan milyonlarca kez daha iyi. "Muhtemelen. Öyle değil mi?"

"Muhtemelen."

İkimiz de telefonu kapatmıyoruz ve ben onun nefes alışını dinlerken içimde küçük bir umut alevi canlanıyor. Yıllarca sadece benim ona uzandığım, onu istediğim yerde, şimdi gergin bir şey var. genç ve deneyimsizim ve o benim ligimin o kadar dışında komik bile değil, ama bunu hayal etmiyorum. Hayal *etmiyorum*.

"Hep doktor mu olmak istiyordun?"

"Oldukça fazla." Sesinde bir gülümseme duyuyorum. "Popüler denebilecek değildim diyelim. Ailem dışarı çıkıp kardeşlerimle oynamam için bana yalvarırdı ama benim tek yapmak istediğim okumaktı. Planım ortopedik cerrah olmak değildi ama tıp fakültesinde bir rotasyon yaptım ve aşık oldum." Sarkık bukleleri ve ciddi yüzüyle ne kadar sevimli bir çocuk olduğunu düşünerek kendi kendime gülümsüyorum. "Hep snowboard yapmak ister miydin?"

"Oldukça fazla." Yatak odamın duvarı boyunca dizilmiş kupa ve madalya raflarını görebilmek için hafifçe dönerek yankılıyorum. "Babamın beni küçük çocuklar için bir grup sınıfına koyduğunu hatırlıyorum, böylece o ve kardeşlerim daha zor parkurları yapabiliyorlardı. Eğitimcilerden daha hızlı olduğum için gelip beni alması için onu aramak zorunda kalmışlardı." Doktor Harrison kıkırdıyor ve ben de gülümsüyorum. "Snowboard yapmayı seviyorum. Yaptığım diğer her şey

olmadan da yapabilirdim. Antrenmanlar, yarışmalar ve *basın...* *Tanrım*, basın işlerinden o kadar nefret ediyorum ki. Ne zaman adımla ilgili bir haber çıksa, kendimi hasta hissediyorum."

". O röportajı neden geri çevirdiğimi sanıyorsun? Bu saçmalığı hayatına daha fazla sokmayacağım." Sesi hoşnutsuz geliyor ve şaşkınlıktan ağzımın açık kaldığını hissediyorum. Basın işlerini sevmediğimi bildiği için mi kasabaya bedava ulusal tanıtım fırsatını geri çevirdi?

Bir elimi göğsüme bastırıp kalbimin çılgınca çarpışını durdurmaya çalışıyorum ama nafile. "Ama bu senin için gerçekten iyi olurdu!" Nefes nefese kaldım, "Çok meşgul olduğunu söylemiştin!"

Boğazını temizliyor ve konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez bir gerginlik gölgesi hissediyorum. "Önemli bir şey değil." Sonunda boğazını temizleyerek söyledi. "Dinle, yarın için endişelenmeni istemiyorum, tamam mı? Ofisi ara, River'la konuşacağım. Ben halledeceğim."

Gerçek dünyaya geri dönerken gözlerim sıkıca kapanıyor. "Tamam." Sesim robotik, ölü gibi geliyor.

"Delta." Sesi kalbimi sızlatacak kadar pişmanlıkla dolu ve ben onu üzmeye dayanamıyorum.

Sanırım yine yanlış bir şey söyledi. "Öyle demek istemedim-"

"Sorun yok." Onu rahatlatmak için acele , "Gerçekten, sadece yorgunum. Uzun bir gündü."

"Elbette." Boğazını temizler. "Bırakayım da biraz uyu. İyi geceler, Delta."

Yatağıma daha da gömülüyorum, yorgunluk görüşümün kenarlarını bulanıklaştırıyor ve telefonumu tutan kolum sarkıyor. "İyi geceler, Doktor."

Altıncı Bölüm

Brooks

"**S** *yürümemeli*. Dağlardan aşağı uçmayı boşver. Delta'nın bu sezonu atlatması gerekiyor. Uygulanabilir tedavi seçeneklerimiz tükendi ve ona bu kadar erken bir iğne daha yapmak mümkün-"

"Söz konusu bile olamaz." River kaşlarını çatarak bana bakıyor, gözlerinde her zaman var olan, dile getirilmemiş bir tehditle parıldıyor, kızını ve düzinelerce diğer hastamı da yanına alarak buradan çekip gidebileceğini söylüyor. "Kortizon iğneleri *işe yarıyor*. açıkça batırdın, bu yüzden o-"

Bağırmamak için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. Verimli olmazdı. Muayene odasına girdiğimden beri daireler çizip duruyoruz; Delta onun yanındaki masada sessizce otururken River ve ben tartışıyoruzDağda geçirdikleri uzun bir günün sonunda buraya gelmişlerdi ve onu gördüğüm andan beri şoktan donup kalmıştım.

Sadece bir hafta oldu ve Delta değişti. Kilo vermiş, ifadesi sabit ve duygusuz ve buraya geldiğimden beri gözlerini yerden neredeyse hiç ayırmıyor. Başka biri onun yorgun ya da dalgın olduğunu düşünebilir ama ben daha iyi biliyorum.

Acı çekiyor.

River'ın ağzının hareket izliyorum, davasını savunuyor ama onu duymuyorum. Tek istediğim onu ofisimden atmak, Delta'yı kollarımın arasına almak ve *durması* için ona yalvarmak.

"Yeter." River' laf kalabalığını keskin şekilde kesiyorum, ağzından çıkacak başka bir kelimeyi dinleyemiyorum. Omuzlarının gerildiğini görüyorum ve onu biliyorum ama umursamayı o kadar geride bıraktım ki artık bunu göremiyorum bile. Nasıl olur onun kariyerini ondan daha çok önemser? Şu anda ona bakıp verdiği zararı nasıl ? "Delta ile konuşmak istiyorum. *Yalnız olarak*."

River hemen geri , alındaki damar zonkluyor. "Ve onu çalıştığı şeyi feda etmesi gerektiğine ikna etmene izin mi vereyim? sanmıyorum." Kızına döner. "Akıl akıldan üstündür, DJ. Eğer o yapmazsa, Denver'da bunu yapacak bir doktorla konuştum. Tamamen güvenli olduğunu söylüyor, ama *bazı doktorlar*," bana pis bir bakış attı, "hastaları için en iyisini yapamayacak kadar davadan korkuyorlar."

Delta zar zor göz kırpmıyor. "Tamam."

Sanırım hasta olacağım. "Bu güvenli *değil*." onuncu kez tıslıyorum, "Kemik ölümünü, enfeksiyonu ya da daha kötüsünü riske atmış olur. Size aksini söyleyen her doktor sahtekârdır ve bunu yaparlarsa onları şahsen tıp kuruluna şikâyet edeceğim." Cinayet de uygun bir yanıt gibi görünüyor, ama her seferinde bir adım.

River, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bunu görmezden gelir. "Yani bana onun tek seçeneğinin yeni bir kalça olduğunu mu söylüyorsun? *Hem de yirmi yaşında*. Şimdi çekip giderse neleri tehlikeye atacağı, hangi fırsatları feda edeceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Delta." Yavaşça, sanki gözlerini kaldırmak için aşırı miktarda enerji harcıyormuş gibi, bana bakıyor. "Enfeksiyon ve diğer sorunları kontrol etmek için biraz kan almak istiyorum ve neler olduğunu görmek için bir ultrason yapmamız gerekiyor. Yaşayabileceğiniz birden fazla komplikasyon var ve bunun ilaçlardan mı yoksa altta yatan durumunuzdan mı kaynaklandığını öğrenene kadar bu konuşma tartışmaya açık."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve aramızdaki mesafeyi aşip onu silmek için sahip olduğum her şeyden vazgeçebilirim.

River bir kez daha itiraz etmek için ağzını açıyor ama Delta ondan önce . "Sorun yok, baba."

"DJ-"

"Ciddiyim baba. *Lütfen*. Doktor Harrison haklı. Henüz neler olduğunu bilmiyoruz." Ona biraz bile ikna edici olmayan sıkı bir gülümseme sunuyor. "Sadece birkaç dakika sürecek. Evde buluşuruz ve konuşuruz."

River ona bakıyor ve onu tanıdığımdan beri ilk kez o soğuk köpekbalığı gözlerinin ardında bir belirsizlik görüyorum. *Emin değil* ve hala geri adım atmıyor olması, haklı olduğuna tamamen ikna olmuş olmasından daha ürpertici.

"Peki." Sonunda kabul ediyor ve köşedeki sandalyeden ceketini alıyor. "Burada işin bitince beni ara DJ." Gözleri bana dönüyor, aramızda söylenmemiş bir tehdit havada asılı duruyor.

Zeytin dalı uzatmaya en yakın şekilde başımı sallıyorum.

Kapı arkasından kapandığı anda, Delta'nın keyfi kaçıyor. "Söylemene gerek yok." Parmakları altındaki masayı kaplayan kâğıdı yırtıyor. "Biliyorum."

"Vücudunu mahvediyorsun." Lafi dolandırmaya ya da profesyonel davranmaya zahmet etmiyorum. Profesyonellik bu kadınla uzun zaman önce pencereden gitti ve ben de bu odaya girip bir hafta önceki halinin gölgesiyle yüz yüze geldiğim için çok acemiyim. "Oyunlara katılmayı başarsan bile, ki bu büyük bir ihtimal Delta, yarışabileceğinin garantisi yok. Oysa bir yıl ara verip bu ameliyatı olursanız geri dönebilirsiniz."

"Dört yıl içinde mi? Kalça protezi mi?" Alay ediyor, sanki bunun mümkün olduğunu söylemem için bana meydan okurcasına kaşlarını kaldırıyor.

Cevap vermiyorum, çünkü veremiyorum.

Dört yıl çok uzun bir süre ve onun seviyesinde yarışan sporcular nadiren yirmi dört yaşına kadar dayanabiliyor, özellikle de Delta'nınki gibi mevcut sakatlıklarla. Bildiğim kadarıyla, herhangi bir eklem protezi takılan profesyonel bir snowboardcu ve bir dünya şampiyonu olmadı. Adamdan nefret ediyor olabilirim ama River bu konuda haklı. şimdi durmaya zorlamak, ameliyat olmasını istemek, kariyerinin neredeyse kesinlikle bitmesi anlamına geliyor.

"Sadece bir göz atalım ve oradan devam edebiliriz. Spekülasyon yapmak istemiyorum Delta." Birbirimize bakıyoruz ve sonunda alt dudağı titreyerek başını sallıyor. "Tamam."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, odayı geçip onu kollarıma alma dürtüsüyle savaşıyorum. O korkuyor, *ben korkuyorum* ve aramızdaki çizgi o kadar dayanılmaz bir şekilde bulanıklaştı ki teselli mi etmeliyim yoksa teşhis mi koymalıyım bilemiyorum. Bu çok ileri gitmesine izin verdim ve kalbimde, bunun son kez hastam olarak burada olacağından eminim.

İşte tam da bu yüzden doktorların aile üyelerini tedavi etmemesi gerekiyor. Sevdiğiniz biri acı çekerken sağlıklı düşünmek imkansızdır.

Pişman olacağım bir şey yapmadan önce arkamı dönüyorum, köşede duran portatif ultrason makinesine geçiyorum ve masaya götürmek için kablosunu çözüyorum. Delta'dönüp baktığımda, yere düşmüş ve yoga pantolonundan sıyrılmaya çalışıyor, bu küçük harekette bile yüzünü buruşturuyor.

Sikeyim.

Trans halinde, onun yanına doğru ilerliyorum, ağzım aniden kuruyor. "İşte." Diz çöküyorum, başparmaklarım bel bandının altından kayarak külotu kalçalarından geçirip bacaklarından aşağı indiriyor, bir yandan da çıplak teninin ya da giydiği minik mavi külotun beni etkilemesine izin vermemek için mücadele ediyorum. Bu durumun erotik olmaması gerekiyordu. *Tanrı aşkına acı çekiyor* ve şu anda bile kendimi ona olan çekimimden ayıramamamdan nefret ediyorum.

Doğrulduğumda, bedenlerimizin birbirinden sadece birkaç santim uzakta olduğunu çok geç fark ediyorum. O kadar yakınız ki teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyor ve saçındaki hindistan cevizi şampuanının kokusunu alabiliyorum. Odadaki hava etrafımızda doğal olmayan bir şekilde gibi görünüyor.

Ellerim uzanıp beline yerleştğinde nefesi kesiliyor. "Kalkmana yardım edeyim." Sesimin ne kadar gergin çıktığını ya da nefes nefese başını sallayışının omurgamdan aşağıya erimiş bir sıcaklık gönderdiğini kontrol edemiyorum.

Bunun için prosedürler var, tıp uzmanlarının hareket kabiliyeti kısıtlı bir hastayı kaldırması için uygun yollar var ve parmaklarınızı bellerine sokarak sahiplenmek bunlardan biri değil. Onu muayene masasına geri kaldırırken Delta'nın elleri omuzlarımı buluyor ve bunun için dünyevi hiçbir mazeretim olmamasına rağmen yine de bırakmıyorum.

İç kalçaları kalçalarımın bastırıyor ve çıplak bacaklarının arasında durduğumu görmenin bana ne yapacağından korkarak aşağı bakmaya cesaret edemiyorum. Yine de alternatif, geniş gözlü yüzüne bakmak ve onun da bundan benim kadar etkilendiğini görmek, daha kötü olabilir. O da bunu istemiyormuş gibi davranmam.

Sikim acıyla zonkluyor.

"Sen-" Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. *"Bundan hoşlanıyor musun?"*, *"Beni istiyor musun?"*, *"Benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın var mı?"*.

Delta'nın elleri omuzlarımdan göğsüme kayıyor, nefesi kesiliyor ve kalbimin derimin altında attığını hissetmesi gerektiğini biliyorum. Aramızdaki gerilim elektrik gibi çatırdıyor ve onu bu şekilde tutmanın hiçbir mazereti, hiçbir gerekçesi, bunu olduğundan başka türlü adlandırmanın hiçbir yolu yok. Zamanda asılı kalmışız, imkânsız bir şeyin kıyısına doğru savruluyoruz ve tek yapmamız gereken en ufak bir dürtmeyle bizi unutulmaya göndermek.

Arzunun ne olduğunu bildiğimi sanıyordum, başka birini istemenin ne olduğunu bildiğimi sanıyordum, ama bu örnekler ona karşı hissettiklerimin zayıf taklitlerinden başka bir şey değildi.

Ben boğuluyorum, o ise oksijen. Onu öpmek bir seçim değil, içgüdü.

Kimin önce hareket ettiğini asla bilemeyeceğim, ama bunun bir önemi yok. Bu kadını öpmeyi binlerce kez hayal ettim. Yavaş ve alaycı, ateşli ve çaresiz bir şekilde hayal etmek beni geceleri uyutmadı ama hayal gücümün boktan olduğu açık çünkü tüm bu fanteziler gerçeğin soluk kalıyor.

Dudaklarımızın birbirine çarpışında tereddütlü ya da tatlı bir şey yok. Bu çılgınca ve her şeyi tüketen bir *arzu* patlaması. Saniyeler içinde onu kollarımın arasında sürüklüyor, bedenini kendime doğru çekip yutuyorum. Delta öpücüğün içinde inliyor, elleri saçlarıma dolanıyor, çekiyor. Bir tutam acı

Şehvetimi inanılmaz derecede yükseltiyor ve kalçalarım öne doğru fırlıyor, ereksiyonumun uzunluğunu o horoz-alay lanet külotuna sürtüyor, malzemenin içinden açık kayganlığı hissediyorum.

Islak.

Benim için ıslandı.

Kontrolden çıktım, bunun ne kadar iyi hissettirdiğinin sarhoşuyum ve daha fazlasına ihtiyacım var. Düşünmeyi bırakmadan, başparmaklarımı tişörtünün ve spor sütyeninin altından geçirip onları yolumdan çekiyorum. Göğüsleri bir avuçtan biraz daha fazla ve çok diri ve ona dokunmam için öne doğru eğilerek inliyor. Dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum, çakıllı bir meme ucunu ağzıma almak için eğiliyorum, bana karşı kıvranırken dişlerimle alay ediyorum, nefes nefese.

"Oh-" Başımın üstünde çıkardığı nefesli, şok olmuş küçük sesler zaten zonklamakta olan sikime kan hücum etmesine neden oluyor ve vücudunun her santimini öpmek, yalamak ve ısırarak için mutlu saatler geçirebilecekken, aklımın bir ödünç alınmış zamanda hareket ettiğimizi biliyorum. Gerçeklik yaklaşıyor. Her an, yaptığım şeyle yüzleşmek zorunda kalacağım ve kalan zamanımızda bana vereceği gerekiyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve burnumu külotundaki seksi nemli noktada gezdiriyorum. Delta'nın parmakları saçlarımda geriliyor ve sessiz kalmaya çalıştığını, doktorunun bu kapının ardında ona ne yaptığını kimsenin duymaması için tuttuğunu söyleyebiliyorum.

Başım hastamın bacakları arasında yakalanmak, adım haykırmasını sağlamak için adil bir değiş tokuş gibi görünüyor.

"Delta." İnliyorum, iç uyluğunun hassas derisini ısıyorum, açgözlülükle uyarılmışlığının kokusunu içime "Amını yalamak istiyorum bebeğim. Evet de."

Tereddüt etmiyor, dudakları şok ve arzuyla aralanıyor. *"Evet-"*

Dışarıda, koridorda, komşu muayene odalarından birinin kapısı kapanıyor ve ikimiz de donakalıyoruz, odayı dolduran sıcak, ağır hava bir anda yok oluyor. Aramıza biraz mesafe koyma telaşımıyla neredeyse yere yayılarak uzaklaşıyorum ve Delta'nın çökmüş ifadesini gördüğümde içimde çalkalanan suçluluk duygusu iki katına çıkıyor.

"Doktor." fısıldıyor, gömleğini ve sütyenini göğsünün üzerinden aşağı çekerken ellerini karıştırıyor ve kendini benden saklıyor.

"Özür dilerim, ben-" Dengesiz bir şekilde ayağa kalkarken ona bakmaya cesaret edemiyorum. Dönüp ultrason makinesini kurcalıyorum, her düşünceme yapışan şehvet sisinden kurtulmaya çalışıp başaramazken gerçekten görmeden cihaza . "Arkana yaslan, Delta. Teşekkür ederim." Sesim soğuk, gergin ve tartışmaya bırakmıyor.

"Aminı yalamak istiyorum bebeğim. Evet de."

Ben de yapardım, külotunu yırtıp atardım ve kendi muayene masamda, çalışanlarım ve diğer hastalar dışarıda koridorda yürürken yüzüme boşalmasını sağlardım.

Başım dönüyor ve titreyerek canlanan grenli siyah-beyaz ultrason ekranına dikkatle bakıyorum. *Bu bana mantıklı geliyor. Bu işte iyiyim ve cevapları biliyorum.* Delta tek kelime etmiyor ve ben hala kendimi ona doğrudan bakmaya ikna edemiyorum. Sözümü sakınmadan kalçasına bolca jöle fişkirtiyorum ve çubuğu cildine bastırıyorum.

İşimin rahatlatıcı aşinalığı bile içimde dönüp duran kargaşayı yatıştırmaya yardımcı olmuyor.

Aylarca kendimi tuttum, aylarca kendime ona asla dokunmayacağımı söyledim ve yine de yaptım.

Benim neyim var böyle?

İstediğim açığı yakaladığımda ve çözünürlüğü ayarladığımda, zaten paramparça olan kalbim yere çakılıyor.

"Şunu görüyor musun?" Ekranı ona doğru çeviriyorum ve beni endişelendiren bölgeyi . "Bu sizin eklemınız, uyluk kemiğinizin başının leğen kemiğinize oturması gereken yer. Oradaki boş alan? Bu, kıkırdığınızın aşındığı anlamına geliyor ve buradaki bölüm?" Elimin titrememesi için dua ederek daha yukarıyı gösteriyorum. "Enjeksiyonlara odaklandığımız yer burası. İltihaplanmış, muhtemelen enfekte olmuş. Pazartesi sabahı laboratuvar açıkken kan tahlili için tekrar gelmeniz gerekecek."

Ultrason çubuğunu gelişigüzel bir şekilde makinenin üzerindeki tutucuya itiyorum ve içimde yükselen panik ve korkuyla köşedeki bilgisayara doğru ilerliyorum. O kalça üzerinde çalışmaya devam etmesine izin veremem, *yapamam*. Ağrı seviyesi tahmin ettiğimden çok daha kötü olmalı ve bu tür bir sakatlıkla snowboard yapmanın tehlikeleri burada rol oynayan tek faktör değil. Böyle devam ederse eklemimde kalıcı hasar oluşacak, kalça protezinin onaramayacağı bir hasar. Hayatının geri kalanında acı .

Yapmak zorunda olduğumu bildiğim şey için kendimi hazırlayarak gözlerimi kapatıyorum. "Sağlık iznini iptal ediyorum." Sessizlik.

"Bunu yapamazsın." Delta'nın sesi titriyor ve kendimi hasta hissediyorum. Elimden gelse onun için bu acının her zerresine katlanırdım. Onun sağlığına için kendi kalçama bir levye bile indirebilirim ama yapamam. Yapabileceğim yakın şey onu kendinden ve River'dan korumak.

Şimdi onun doktoru olmama her zamankinden daha çok ihtiyacı , arkadaşı değil, az önce masada ona karşı koyan ve şimdi tüm dünyasının başına yıkıldığı adam değil.

Lanet işimi yapabilirim.

"Evet. Yapabilirim." Dönüyorum, onun etkisine karşı kendimi . Artık duygularımın kararlarımı etkilemesine izin veremem, bu konuda olmaz. "ABD Snowboard Birliği beni bir Snowboard eğitmeni

olarak akredite etti.

River ile çalışmaya başladığımda doktor taramasından geçtim. Her altı ayda bir, yarışma yeteneğinizi onaylıyorum ve bunu istediğim zaman iptal edebilirim."

Piçlik . Yaptığım şeye inanıyorum ve onun için en iyisinin bu olduğunu biliyorum ama böyle olmak zorunda değil. Soğuk davranıyorum, *onu incitiyorum*, çünkü yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşemeyecek kadar korkağım.

İşe yaradığında içimi neredeyse vahşi bir zevk kaplıyor.

Delta çenesini yukarı kaldırıyor, yüzü soğuk bir öfkeyle kabarmış, dudakları hâlâ benimkinden şişmiş bir halde bana bakıyor. "Ne düşündüğüm umurunda değil mi?"

"Hayır. ."

Ayda birkaç kez bir şeyler içmek için buluşmayı alışkanlık haline getirdiğimiz, eviyle benim evimin ortasındaki bar olan Merry Monk'a girdiğimde kardeşimi barda beni beklerken buluyorum.

Benden iki yaş küçük olmasına rağmen Elliot her zaman ağabeyim gibi hissettirdi. Ben tıp fakültesi, ihtisas ve işimi kurmakla meşgulken, Elliot yaşıyordu. Evlenmiş, boşanmış, dünyayı gezmiş ve ben daha tam bir cerrah önce şehrin en saygın motosiklet açmıştı. İnsanları benim şekilde anlıyor ve beni bir kitap gibi okuyabiliyor.

Buraya gelirken, yüzüme bakıp aklımda bir şeyler olduğunu anlamasını beklerdim ve kardeşim beni hayal kırıklığına uğratmadı.

", biri yine tedarik organizasyon sisteminizle mi oynadı?" Sırıttıyor ve ben onun yanındaki tabureye dirseğiyle beni dürtüyor. Elliot dışarıdaki dondurucu soğuğa rağmen her zaman giydiği yamalı deri ceketi giyiyor ve ona doğru bakmak için döndüğümde boynunda yeni bir dövme olduğunu görüyorum.

"Sana bundan hiç bahsetmemeliydim." Barmene işaret etmek için elimi kaldırıyorum. "Bir daha asla bahsetme, ben de anneme *bundan* bahsetmeyeceğim." Çenemi boynumdaki dövmeye doğru salladım.

Yumuşak başlı, cana yakın kardeşim tehditten etkilenmedi. "Annem benden vazgeçti. Harrison ailesinin saygınlığını korumak için sen ve Phoebe varsınız ve ben dejenere olmakta özgürüm. Bunun için teşekkürler, bu arada. Peki, bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

Tereddüt ediyorum, midem çalkalanıyor. Delta hakkında hissettiklerimi daha önce hiç *kimseye* yüksek sesle itiraf etmemiştim ve doktor-hasta ilişkisini ihlal etmeden kardeşime tüm hikayeyi nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum.

Gizlilik de öyle. Ya bir hastam hakkında endişelerim olduğunu söyleyip bu konuyu kapatabilirim ya da sahip olamayacağım bir kadına karşı hislerim olduğunu itiraf edebilirim. İkisi birden olmaz.

Parmaklarımı çubuğa vuruyorum, kardeşimden başka her yere bakıyorum, ama yanıt vermemem bazı varsayımlarda bulunması yeterli.

"Bu *bir hanımefendi* hakkında mı Brooksie?"

"Bana öyle deme." Sözcükler ağzımdan çıktığı anda kendimi on yaşında gibi hissederek patlıyorum. "Ve evet.... biri var. O bir komplikasyon. Hiçbir şey ." Barmen beliriyor, ikimizin de önüne taze bardak altlıkları ve bira bırakıyor. Ayrıntıya girmeden önce onun gitmesini bekliyorum. "O benim için çok genç."

Delta'nın benim için çok genç olması endişelerimin en küçüğü, ancak kardeşimi kovalamaktan vazgeçirecek kadar ilginç.

Elliot'ın gözleri neşeyle açılır, "Kahretsin, gerçekten biri mi var? Sen hiç çıkmazsın ki! Annem çok sevinecek. Ayrıca, evlenip birkaç çocuk yaparsan üzerimdeki baskıyı biraz azaltırsın. Bunu gerçekleştir, olur mu?"

Delta'nın hamile karnının üzerinde duran elinin görüntüsü hayal gücümde beliriyor ve aynı hızla onu uzaklaştırıyorum. *Hayır*. Ona sahip olmamın benim için sorun olmayacağı bir zaman asla olmayacak, tüm engellerin yıkılacağı ve onu özgürce isteyebileceğim sihirli bir bitiş tarihi olmayacak. Bu geceden sonra benimle bir daha konuşursa şanslı olacağımdan bahsetmiyorum bile.

Yanlış insan, yanlış zaman, *yanlış her şey*.

Ne kadar çabuk kabullenirsem o kadar iyi.

"O *benim için çok genç*." Barın arkasına dizilmiş rengârenk şişelere soğukkanlılıkla hatırlatıyorum. Üstlerindeki aynadan bana bakıyor, her zamanki gibi taş suratlı ve gülümsemeyen. Aktivasyon bekleyen lanet bir robot gibi oturmaktan başka bir şey yapmak için biramdan bir yudum alıyorum.

Elliot kaşlarını çattı, "On sekiz yaşında, değil mi?"

Neredeyse biradan boğulacaktım ve ona ters ters baktım, gözlerim dolmuştu. "Tabii ki öyle! ne lan!"

Yatıştırıcı bir şekilde iki elini de havaya kaldırıyor. "Sadece kontrol ediyordum! Tanrım, seni hiç bu sekilsiz görmemiştim. Gömleğin kırıışmış, Tanrı aşkına. Sana ne yaptı böyle?"

Varım.

"Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum." Biramın kalanını boşaltıyorum ve sert bir gümbürtüyle barın üstüne geri koyuyorum. Aşırıya kaçan tiplerden değilimdir. En son bir yıl önce sarhoş olmuştum ama şu anda duygularımı uyuşturmak kulağa ideal geliyor.

Bu taramayı görmezden gelecek kadar inatçı olamaz, değil mi? Soğuk ve acı gerçek şu ki *bilmiyorum*. Çok fazla acı çekiyor olmalı ve günde sekiz saat antrenman yapmayı bir kenara bırakın, nasıl yürüdüğü hiçbir fikrim yok. Eğer bunu atlatabilirse, herhangi bir şeyi göz ardı etmek aptallık olur.

Kendimi teselli edebileceğim tek şey, hiçbir doktorun bu durumdaki bir kalçaya izin vermesini haklı bulamayacağıdır. River Jacobs'ın gazabını almak bile tıbbi lisansınızı kaybetmeye değer.

"Beni eve bırakabilir misin?" Elliot'a soruyorum, sesim yorgunluktan boğuk çıkıyor.

"Elbette." Ben parlak ahşap barda sıkılı yumruklarıma bakarken onun endişeli bakışları yüzümün yan tarafını yakıyor. "Brooks-"

Başımı salladım. "Yapma."

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim ve sonra sen fikrimi sorana kadar çenemi kapatacağım." Eli omzumu buluyor ve sıkıca kavırıyor, "Bazı kurallar çiğnenmeye değer, ağabey. Her şeyi *doğru şekilde* yapmayı sevdiğini biliyorum ama *doğru* her zaman siyah ya da beyaz değildir. Hayattaki en iyi şeylerden bazıları gridir."

Zihnim Delta'nın bu gece onu öpmeden önceki dakikalarda benimkilere bakan geniş, gri gözlerini hatırlarken kalbim burkuluyor.

Gözlerine bayılıyorum.

Barmene işaret etmek için elimi kaldırarak tabureme yaslanıyorum. "Tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz."

Kardeşim gülüyor. "Tüm hayatım grinin tonlarından oluşuyor. Yine de en iyi şeylerimi bulduğumda sana haber vereceğim."

Yedinci Bölüm

Delta

"H "Randevun nasıl geçti DJ?"

Normalde, kardeşlerimden biri bana cevaplamak bir soru sorduğunda, onu duymamış gibi davranmak iyi bir çıkış yoludur. Birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunu kask takarak ve Blue Pike'ı aşırı hızlarda geçerek geçiriyoruz, bu da belli bir dereceye kadar makul inkar edilebilirlik sağlıyor.

Ne yazık ki bu strateji, onların arasında sıkışıp kaldığımda etkili olmuyor. Kalbiniz bir karıştırıcıya tikiştirilmiş ve büyük, kafa karıştırıcı, özensiz bir karmaşaya dönüşmüş gibi hissettiğinizde daha da az etkili oluyor.

İleriye bakıyorum, bizimkinin sandalyede selfie çeken kayakçı grubuyla ilgileniyormuş gibi yapıyorum. "İyi geçti."

Cuma gecesi Doktor Harrison'ın ofisine tam nitelikli bir profesyonel snowboardcu olarak girdiğimi ve uzaklaştırma cezası alarak çıktığımı düşünürsek, bok gösterisi daha uygun olur. *Lanet olası tıbbi uzaklaştırma*. Bunun hakkında konuşmadık. Bana tek bir soru bile sormadı. Sadece kalçama bir göz attı ve benim, vücudum ve kariyerim için en iyisinin ne bildiğine karar verdi.

Muayene masasında dünyayı sarsan bir öpüşme seansından sonra, ikimiz de kabul etmedik.

Bir parçam onun sadece işini yaptığını, beni ve kötüsü yaptığını yapmakta tamamen haklı olduğunu biliyor. Rekabet etmemeliyim, ancak bunun ne kadar kötü olduğunu bilmek, kafamın içinde iyi olduğum tek şeyin bu olduğunu söyleyen o kötü sesi susturamadı. Doktor Harrison'duyduğum öfkeyi ya da ofisinden hışımla (topallayarak) çıktığımdan bu yana geçen iki gün içinde kalbimin derinliklerine işleyen acıyı durdurmuyor.

Gidişimi bile izlemedi, sadece kollarını kavuşturup yere baktı, ben pantolonumu giymek için uğraşırken bir elinin parmakları huzursuzca pazusuna vuruyordu. Korktuğunu biliyordum, muhtemelen beni öptüğü ve tıbbi lisansını riske attığı için pişmandı (sanki kimseye söyleyecekmişim gibi), ama kariyerime balta indirdiğini düşünürsek, sessizliği her şeyi çok daha kötü hale getirdi.

Yine de benim kızgınlık seviyem babamınkiyle kıyaslanamazdı. Saatler sonra nihayet yatağa girdiğimde, hala alt katta telefonda konuştuğunu duyabiliyordum, USSA'da bu kadar geç saatte telefonuna cevap veren nabızı atan herkese öfkeleniyordu! Şe de yaradı, ya da kısmen, çünkü Cumartesi sabahı beni bekleyen iki e-posta vardı. İlki Doktor Harrison'ın ofisinden gelen otomatik bir mesajdı ve kayıtlarımın isteğim doğrultusunda (babamın isteği) aktarıldığını bildiriyordu. İkincisi ise başka bir doktor tarafından muayene edilmemin ardından sağlık durumumun askıya alındığına dair resmi bir bildirimdi.

Randevu Cuma günü için planlanmıştır.

Bunu söylediğimde babam sadece homurdandı, eli kahvaltı masasından kahve fincanını almaya giderken durakladı. "Vücudunda hiçbir şey olmadığından emin ol."

Halfpipe'taki konuşmamızın ertesi günü yatağımın başucuna bıraktığı bir şişe ağrı kesici hap da bunlardan biriydi.

. Uyuşturucu testinden şey çıkmadığından emin olmak için en az dört güne ihtiyacım vardı ve bu sabah elimde şişeyle banyoda içimde bir şeyler kırıldı. Elim titreyerek şişeyi ters çevirdim ve düzinelerce küçük hapın tuvalete düşmesine izin verdim.

Bunu istiyorum, gerçekten , ama bunun için bir şey yapacak kadar değil. Eğer bu beni zayıf ya da ezik yapıyorsa, öyle olsun.

Ruh halimdeki değişimi hisseden Bay boğazını temizliyor ve beni geçip Lake'e bakıyor. Şu anda regl olup olmadığımı ve önümüzdeki hafta beni yalnız mı bırakmaları yoksa antrenmandan sonra bana çikolatalı kek mi getirmeleri gerektiğini merak ediyorlar. "Everwater konusunda gergin misin?"

"Elbette." Muhtemelen bu konuda stres yapmalıyım ama duygusal olarak umursamayacak kadar tükenmiş durumdayım. Bu sabah uyandığımda fiziksel olarak kendimi iyi hissediyordum. İki günlük izin kalçamda dünya kadar fark yarattı ve temsilcileri etkilemek için bazı süslü numaralar yapabileceğimden eminim. Sponsorluk sözleşmelerinin çoğu performansa dayalı ve bu sezon herhangi bir podyumda yer almam kesin bir şey değil.

Özellikle de telefonumda Doktor Harrison'dan gelen bir mesaj olup olmadığını kontrol etmek, oyun yüzümü takınmaktan daha çok endişeleniyorsam.

Yani, *gerçekten*, bana mesaj bile atamaz mıydı? Dünyayı sarsan, külot eriten, hayat değiştiren öpücük bir yana, biz arkadaşız. Bana arkadaş olduğumuzu söyledi. Önemsediğini sanıyordum ama Cuma gününden beri hiç görüşmememiz bu yanılgıyı tamamen ortadan .

Bu adamın karışık sinyalleri yüzünden kendimi yıprattım ve yeter. Ona kişi ben olmayacağım. Özür dilemek istiyorsa, beni nerede bulacağını biliyor.

"Bay ve ben konuşuyorduk." Lake kayıtsızca, "Şubat ayında kira kontratımız bittiğinde yeni bir yer tutmayı düşünüyoruz, diğer çocuklar olmadan, biliyor musun? Sen katılmak ister misin? Kendi banyonun olmasını sağlarız." Dirseğiyle beni dürttü.

Babamdan biraz uzaklaşmak kağıt üzerinde kulağa hoş geliyor ama şu anki dairelerine bakınca.... bir sonraki daireyi nasıl tutacaklarının bir göstergesi olarak görüyorlar. "Çok nazıksınız ama ben olduğum yerde iyiyim. Yine de sorduğunuz için teşekkür ederim." Başımı omzuna koyuyorum ve kendimi biraz olsun daha iyi hissediyorum.

Bay, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu durumdan rahatsız olmaz. "DJ, *endişeliyim*. İkimiz de . Seni artık hiç görmüyoruz. Hep dağdasın ve kâbusların geri mi döndü?"

Kabuslarım hiç bitmedi. Sadece koridorda yürüyen kimsenin onları duymaması için yatak odamın kapısının altına bir havlu konusunda daha iyi oldum. "Hayır, değiller."

Hayal kırıklığı içinde inleyen en büyük ağabeyim bana ters ters bakıyor. "Bana doğruyu söyle. Kalçada bir sorun mu var? *Gerçekten* bir sorun mu var, çünkü babam bize hiçbir şey söylemiyor ve seni de çeneni kapalı tutman için eğitmiş-"

"Babam *beni* hiçbir şey yapmam için *eğitmedi*!" Ona doğru döndüm. Dağın zirvesine yaklaşıyoruz. Bizimkinin iki önündeki sandalye ve hep birlikte güvenlik barını kaldırıyoruz. "Bu çok küstahça, Bay."

"Bay. Dur." Lake uyarırcasına mırıldanıyor. "Eğer iyi olduğunu söylüyorsa, o zaman ."

Bay homurdanıyor. "İyi mi? Ciddi misin Lake? Çok kilo verdi, bir aydır uyumamış gibi görünüyor ve bok gibi snowboard yapıyor. Bir şeyler düşündüğünü kendin söyledin!"

İnanılmaz bir güvensizlikle çenem düşüyor, aralarına bakıyorum. "Bok gibi snowboard mu yapıyorum? Siktir git, Bay, ve biliyor musun? Sen de siktir git Lake. Muhtemelen sen de arkamdan aynı şeyi söylüyorsundur."

"Dostum, seni savunmaya çalışıyorum!" Lake hırlıyor, tam da snowboardlarımız rampanın tepesine ulaştığında ve hep birlikte yükselip farklı patikalara ve parkurlara ayrılan uzun açık alana doğru sorunsuzca kaymaya başladığımızda.

Şu anda ikisini de görmek istemiyorum ama babam ve Everwater temsilcileriyle buluşacağım halfpipe'a doğru ilerlemeye başladığım Bay bileğimi yakalıyor ve beni durduruyor. Babamla

Beklenmedik bir sarsıntı kalçamdan bacağıma doğru ateş gibi bir acı gönderiyor ve kolumu ondan ayırarak .

Kahretsin.

Bay acımasız bir memnuniyet ifadesiyle bana bakıyor. "*İyi*, ha? Bir kez olsun doğruyu söyle DJ. Ne kadar kötü?"

Lake kenarda durmuş, bir ileri bir geri bize bakıyor. "Çocuklar." Çenesini biraz ötede durmuş olan bir grup kıza doğru sallayarak nefesinin altından uyarıcı bir şekilde mırıldanıyor. Hepsi bizim kulüpten ve muhtemelen sadece kardeşlerimle flört etmek için buradalar ama bunu duyarlarsa dağıdaki herkese söylememeleri mümkün değil.

"Ne yaptığımı biliyorum." Kızların yüzümü görmemesi için dönerek . "Bu seni ilgilendirmez Bay."

Bana bakıyor, çenesi gergin. "Sana göz kulak oluyorum. Tanrı biliyor ki bunu kendin yapmayacaksın."

Evet, son zamanlarda bunu çok yaşıyorum. Hayatımda benim için en iyisini isteyen erkeklerin sayısı hiç de az değil, ancak her şey bir olduğunda hiçbirinin benimle ilgileneneğinden şüpheliyim.

"Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?" Bay'e soruyorum, sesim ölüm sessizliğinde ve sakın. "*zar zor* aldım. Kalçam düşündüğün kadar kötüyse, hiçbir üniversite takımına alınmam. On sekiz yaşıma gelmeden önce yaptığım cirolardan kazandığım her kuruş, Olimpiyatlardan kazandıklarım, neredeyse kazandığım her şey, *dört yıl* daha dokunamayacağım bir fona gitti. Yani orada oturup hakkımda istediğinizi düşünebilirsiniz ama *ben yapmam gerekeni yapıyorum.*"

Bu gerçek.... sadece değil.

Lake, Bay'in omzunu tutuyor ve uyarıcı bir şekilde mırıldanıyor, "Bay. Bırak onu."

Bay tahmin edilebileceği gibi onu görmezden gelir. "Yani.... *ne* yapacaksın? Bacağın kopana kadar snowboard mu yapacaksın? Flaş haber DJ, günlerin sayılı. Er ya da geç, bunun ne kadar kötü olduğunu o çok bilmiş saklayamayacaksın ve o da seni tıbbi uzaklaştırmaya alacak. Sonra ne olacak? Babana telefon ettirip düzelttirecek misin?"

"Siktir , Bay." Hırlıyorum, göğsüm kabarıyor. Az önce nasıl taze yarayı deştığinin farkında değil ama umurumda değil. "Durmamı istiyorsun çünkü *sen* duruyorsun. *Sen* başarısız olduğun için benim de başarısız olmamı istiyorsun."

Isırmasını, karşılık vermesini bekliyorum ve hayal kırıklığına uğramıyorum. Bay'in dudakları kıvrılıyor. "Kendine ne istersen söyle, küçük kardeşim. Sanırım ikimiz de gerçeği biliyoruz. Başarısız olan ben olabilirim ama sahtekâr olan sensin."

"Yeter." Lake tıslıyor, sonunda soğukkanlılığını kaybediyor. "Kesin şunu, de! DJ, boruya doğru git. *Şimdi.*

Biz takip edeceğiz."

Bay ve ben birbirimize bakıyoruz ve daha sonra olacağımdan emin olmama rağmen üzülmemeye izin vermiyorum. Tıpkı benim gibi, kardeşim de bir tartışmada nasıl şahdamarına inileceğini biliyor, çünkü sözleri beni itiraf etmek isteyeceğimden derinden yaralıyor.

Başka bir şey söylemeden, boшта kalan botumu bağına geçirip babam ve Everwater temsilcilerinin beklediği yere doğru tekme atıyorum. Bay'le olan kavgayı bir kenara itebilmeyi ama kalçamdaki her acı darbesiyle daha da derine iniyorlar.

Dolandırıcılık.

Ben bir sahtekârım. Bu dağda olmamın tek sebebi babam. Dışarıda benden daha yetenekli, benden daha çok çalışan ve bunu benden daha çok hak eden kaç snowboardcu var? Kendime uyuşturucu almamın sorun *olmadığını*, *bunun* sadece antrenman yapmak için olduğunu söyledim ama *sorun* . Ben kaybetmeyi bilmeyen, şımarık, çürümüş bir prensesim ve şimdi ben de bir hilekârım.

Dolandırıcılık. Dolandırıcılık. Dolandırıcılık.

Kelime kafamın içinde çınlıyor, o kadar yüksek ki neredeyse sağır edici.

"DJ!" Halfpipe' yaklaştığımda, babamın üzerinde Everwater logosu bulunan parlak mavi ceketli bir çift adamla birlikte durduğunu görüyorum. Bana sallıyor, sırtıyor, bu sabah yüzünde gördüğüm gerginlik çoktan unutulmuş.

Gülümsemem o kadar kolay olmuyor. "Hey, baba." Yavaşça kayarak duruyorum.

"DJ, bunlar Everwater'dan Daryl ve Lucas."

İkisi de genişçe gülümseyerek elimi sıkıyor. "Everwater takımına katıldığın için heyecanlıyım Delta." Dedi ikisinden daha uzun olan Lucas. "Ofisteki herkes çok heyecanlı, seninle tanışmak isteyen alt düzey yöneticilerle kavga etmek zorunda kaldım."

Burası gülmem, *"Onları suçlamıyorum"* gibi parlak ve küstah bir şey söylemem gereken kısım ama yapamıyorum. Onun yerine "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve zoraki bir gülümseme sunuyorum. Yanımda, babamın sertleştiğini hissediyorum.

İkinci adam, Daryl, boğazını temizliyor. "Yolunuza çıkmamıza izin vermeyin. Eminim yapmanız gereken eğitimler vardır. Biz sadece Everwater sosyal medya sayfası için birkaç fotoğraf çekmeye ve size şu sözleşmeleri imzalatmaya geldik. River bu akşam Log Jam Steakhouse'da akşam yemeği için bize katılacağınızı söyledi."

Pastırma ve eritilmiş peynirle kaplanmış fırında patates satan bir yerde yemek için biraz bile sabırsızlanmam şu anda ne kadar boktan bir kanıtı. Zayıfça gülümsedim. "Kulağa harika geliyor."

Babam beni halfpipe boyunca güverteye kadar takip ediyor, sessizlik her geçen saniye daha da ağırlaşıyor. Güzel bir gün, uğruna yaşadığınız türden koşullar, ama yine de tahtamı takmak için banklardan birine oturduğumu fark etmiyorum bile.

Dolandırıcılık. Dolandırıcılık. Dolandırıcılık.

"Neydi o, DJ?" Sesi ölçülü ve alçak, hatta sakın. Yanımda duruyor, kollarını kavuşturmuş boruyu inceliyor. Onunla akraba olmayan birinin, etkilenmemiş yüzeyin hemen altında kaynayan hayal kırıklığını görebileceğinden emin değilim. "Ben senin yaşındayken Everwater gibi bir fırsat için adam öldürürdüm."

Evet, muhtemelen öyle . Gözlerimi botlarıma çeviriyorum. Tüm hayatım , ben orada dururken parça parça sökülüyor, şekilde hareket edemiyorum.

Dolandırıcılık. Dolandırıcılık. Dolandırıcılık.

"Akşam yemeği için oyun yüzümü takınacağım." borunun ve dik rampadan aşağı bakıyorum. Yan tarafta, Everwater temsilcilerinin fotoğrafçıları ve bir avuç rastgele insanla birlikte izlediklerini görebiliyorum. Benim için buradalar, benden harika olmamı bekliyorlar ve ben bir çocuk gibi saklanmak istiyorum.

Dolandırıcılık.

"Baba." Sesim çatlıyor ve gözlerim yanıyor. Dönüp omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Baba, bunu yapamam. Yapamam. Özür dilerim. Yapamam-"

"DJ." Öne doğru bir adım atarak benimle aşağıda beni izleyen küçük grubun arasına girdi. "O pislik doktor kafana girmiş. Bunu daha sonra tartışırız ama şu anda kışını kaldırıp kendine gelmen gerekiyor." Birbirimize bakıyoruz ve benim küçük meydan okuma yeteneğim neredeyse doğduğu anda sönüyor. Babamın gözleri öfkeyle parlıyor. "Lanet olası bir başarısızlık mı istiyorsun, DJ? İstedğin bu mu?"

Buz gibi dağ rüzgârı paltomu hışırdatıyor, açıkta kalan tenimi ısıyor ama gözlüklerimi indirirken bunu hissetmiyorum bile. Yüzümü görmesini istemiyorum. Korkmuş görünüyor muyum? Sanırım korkuyorum.

"Bekle bir saniye evlat." Durup beklerken göğsüm garip bir şekilde boş görünüyor, ama babam hemen konuşmuyor. Ne söylemesini beklediğimden emin değilim, babacan bir şey ya da üzücü bir şey. Son zamanlarda aramızda söylenmemiş çok şey varmış gibi hissediyorum ama belki de bu sadece benim tarafımdadır. her zaman olduğu gibi aynı. Değişen benim.

Başarısız olan benim.

Babam boğazını temizler. "Anahtarın arka tarafındaki ikinci dönüşünde az dönüyorsun. Dikkat et."

Tamam. Bunu izleyeceğim.

Kaskıma vurdu ve geri çekildi.

Dolandırıcılık. Dolandırıcılık. Dolandırıcılık.

Kendimi sınırın ötesine itiyorum.

Sekizinci Bölüm

Brooks

H Kendimi kaybetmem, Delta Jacobs'u bulmak şehrin öbür gitmem ve onu tıbbi tedavi için ofisime sürüklemem için kaç tane cevapsız mesaj atmam gerekiyor?

Cumartesi 06:15

Brooks: Benimle konuşmak istememenizi anlıyorum, ancak olası enfeksiyonun derhal kontrol edilmesi gerekiyor. Durumunuzu ortaklarımdan biri olan Jenna Walters'a e-posta ile gönderdim. Bugün sizi görmek için mesai saatleri dışında gelebilir.

Cumartesi 06:19

Brooks: Her şey için çok özür dilerim. Lütfen benim yüzümden bunu ertelemeyin.

Cumartesi 07:23

Brooks: Jenna hiç aramadığınızı söyledi. Benim muayenahanemle ilişkisi olmayan başka biriyle görüşmek isterseniz bunu anlarım ama en azından nerede olduğunu söyleyin, ben de sizin için araştırayım.

Pazar 11:54

Brooks: Lütfen konuş benimle. Aklımı kaçırıyorum Delta. Özür dilerim.

Pazartesi: SABAH 05:29.

Brooks: Delta, bununla dalga geçemezsin. Bu kadar senden haber alamazsam, sabah Blue Pike'ta görüşürüz.

Cevapsız mesajlar dizisine bakıyorum, dehşet ve pişmanlık içimde mide bulandırıcı bir şekilde kıvrılıyor. Sonuncusunu, yine huzursuz bir gecenin ardından bu sabah hastaneye gitmeden önce göndermiştim ve günüm şu ana kadar bir yanıt alıp almadığımı kontrol kadar yoğundu.

Düşüncesizce sandviçten bir ısırık alıp kafeteryadaki masaya bırakıyorum. Gideceğimi söylerken blöf yapmıyordum ama Delta'dan sonra ondan tek kelime duymamış olmama rağmen

River'in benim ihanetimi bu kadar sakın karşılamadığına dair bir his var içimde. Beni mülkten men etmiş olma ihtimali çok yüksek.

Hatta kadar ileri gittim ki, Delta'nın çizelgesindeki ev adresine baktım, bu süreçte yaklaşık bir düzine gizlilik yasasını çiğnedim ve hızlı bir internet araması, şehrin kenarındaki zengin, mahallelerden birinde bulunduğunu doğruladı. Başka bir çıkmaz sokak.

"Dr. Harrison'ı acil servise çağırın. Dr. Harrison acil servise."

Hindili sandviçimden aldığım tek lokmaya bakarken omuzlarım çöküyor ve tıp fakültesinin iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm için zihinsel olarak kendime lanet ediyorum.

O günlerden biriydi. Özel muayenehanesi olan bir hekim olarak, genellikle yerel hastanede viziteye çıkmıyorum. Ne yazık ki meslektaşlarımdan biri doğum izninde ve bölgedeki tüm ortopedi cerrahları onun yerine bakmaya çalışıyor. Hastane ortamının kaotik öngörülemezliği beni her zaman rahatsız etmiştir ve üç yılı aşkın bir süredir düzenli bir program, etrafta patronluk taslayacak tam bir personel ve ofisimde mini bir buzdolabından sonra oraya geri hoş olmadı.

Delta'dan bir mesaj var mı diye telefonumu saplantılı bir şekilde takip ederken suçluluk duygusu ve kendimden nefret etmekten başka bir şey yapmadığım bir hafta sonundan yeni çıkmışken, tüm gün dayanılmaz bir hal aldı.

Sandviçimi bırakıp hastanenin diğer ucuna doğru ilerliyorum, ruh halim her adımda biraz düşüyor. Eğer şanslıysam, basit bir kırık olacak. Hastayı röntgen için gönderebilir, yemek için birkaç dakika çalabilir ve bu sabah gelen yırtık aşil için ameliyathaneye gidebilirim. İşten sonra Delta'yı durdurmak için daha iyi bir yol bulmaya çalışabilirim.

Bu oldukça zayıf bir umut ve acil servisin kapısını ittiğim anda o sandviçi bir daha asla göremeyeceğimi biliyorum. Koridor, kapı aralıklarına girip çıkan telaşlı doktorlar ve hemşireler, tekerlekli sandalyede hastalar ve hastane önlüğü giymiş sarhoş bir adamın birinin ona bira getirmesi için bağırmasından oluşan bir karmaşa.

Göz kapağımdaki bir sinir spazm geçiriyor.

"Beni mi çağırdınız?" Kapının yanındaki masada oturmuş, klavyesinin yanında bir yığın idrar örneğiyle yazmakta olan sorumlu hemşireye soruyorum.

Her ne yapıyorsa devam etmeden önce bana bir bakış bile atmıyor. "Yaklaşık yarım saat önce bir snowboardcu geldi, travma sonrası kafa travması geçirmiş. Pritchett onu değerlendiriyor ama dosyasının her yerinde adınız var ve bilmek isteyeceğinizi düşündü."

Hayır.

Sanki tüm dünyam tek bir noktaya daralmış gibi hissediyorum. Acil servisin karmaşası yok ve tek düşünebildiğim bu korkunç yeni gerçekliği aşmanın bir yolunu bulmak. "İsim?" Parmaklarım tezgahın kenarını ısırırken soruyorum.

Delta değil.

Delta değil.

Hemşire kaşlarını çatıyor, gözleri ekranda hızla geziniyor. "Onu 12. bölmede tutuyorlar, bir bakalım... İşte burada. Delta Jacobs. Doğum tarihi, 10 Aralık-". Ama sözlerinin geri kalanı kayboldu çünkü ben çoktan koşmaya başlamıştım.

Bu andan önce korkuyu bildiğimi sanıyordum ama şu anda beni saran içgüdüsel, ezici dehşetin yanında hiçbir şeydi. Geceleri kaç kez bu çağrıyı alacağım endişesiyle uyuyamadım? Buna hazırlıklı olmalıydım ama değilim.

Delta yaralandı. Kelimeler zihnimde yangın alarmı gibi çalıyor, ama hala doğru olduklarına inanamıyorum.

Bir hata olmalı. Başka biri olmalı. *Başka biri.*

12 numaralı bölmenin kapıları açık, ama odanın önünde durduğumda, yatağın olması gereken yer boş. Birbirinin aynısı siyah snowboard ceketleri giymiş, ciddi yüzlü üç adam bir araya toplanmış, tamamen sessiz. Ben içeri girdiğimde hepsi başını kaldırıyor ve River Jacob'ın yüzündeki endişeli, gergin ifade tüm ruhumun muşamba zemine düşmesine neden oluyor.

Onun için endişelendiğini hiç görmedim.

"Ne oldu böyle?" Bakışlarımı River'dan ayırıp yanındaki iki adama, her biri Delta'nın daha yaşlı, erkek versiyonları olan kardeşlerine çevirerek hırlıyorum.

İkisinden daha genç olan Lake, sanırım, alçak ve gergin bir sesle cevap vermeden önce babasına ve sonra bana baktı. "1080'in ön tarafına gitti. Önemli bir şey değil. Bunu milyonlarca kez yapmıştır. İyi iniş yaptı ama sonra...." Yere bakıyor, göğsü kabarıyor ve ben onun söylemediği şeyleri tamamlayabiliyorum.

Kızım yere düştü. Çok sert.

River'a doğru döndüm, içimde öfke sıcak ve hızlı bir şekilde yükseliyordu. Sevdiklerinin ameliyat masama düşmesine neden olsalar bile, bir hastanın bir kez bile azarlamadım. Ben bir cerrahım. Benim işim onların bedenlerini iyileştirmek, onlara zarar vermek değil. Ama bu farklı. *Bu Delta* ve River şampiyon snowboardcu kariyerini kızının sağlığının önüne koydu, hem de .

Bunu o yaptı.

"Sana söylemiştim. *Söylemiştim amina koyayım.*" Hırslayarak parmağımı göğsünün ortasına saplamak için ileri atıldım.

Ondan daha uzunum, ama çok değil ve beni geri ittiğinde tökezliyorum.

Sarsılmıştı ama belli ki gururu hâlâ yerindeydi çünkü River'ın ifadesi saniyeler içinde endişeden öfkeye dönüştü. "Defol git bu odadan. Kızıma bir daha asla davranmayacaksın. DJ sınırlarını biliyor. Eğer onlara saygı göstermediyse, *bu onun suçu!*"

İleri atılıyorum ama bu sefer Lake hazırlıklı ve göğsümü yakalayarak beni geri çekiyor. Ancak dikkatinin dağılması River'a pahalıya patlıyor, çünkü en büyük oğlu kendime atmak istediğim darbeyi indiriyor.

"Siktir git!" River kanayan burnunu duvara yaslariken Bay kükreyerek babasının üzerine yürüyor. "*Saçmalık*, o sınırlarını biliyor. Saçmalık, ne zaman duracağını biliyor. *Ne zaman duracağı hakkında hiçbir fikri yok!* Ona hiç seçenek bırakmadın. Zorbalık yaptın, utandırdın ve onu buna zorladın *ve bak ne hale geldi.*"

"Bilinci yerinde miydi? Konuşuyor muydu?" River kendi yumruklarını atacak kadar toparlanamadan, ağabeyi ve babasını ciddi ve sabit bir ifadeyle izleyen Lake'e bakarak soruyorum.

Bana bakmak için dönüyor ve gözleriyle karşılaşır Delta'nın kollarıyla gri tonunda olduklarını gördüğümde kalbim burkuluyor. "Bir girip bir çıkıyordu. Gerçekten kafası karıştı." Yüz ifadesi . "O iyi olacak, değil mi? İnsanlar her zaman böyle şeyler yaşar."

Oda etrafımda dönüyor ve bunun nefes almayı unuttuğum için olduğunu fark ediyorum. Bu felç edici korkuyu dayandırabileceğim hiçbir bilgiye sahip değilim ama geçen her saniye beni daha da dehşete düşürüyor. Onu durduramadım, yeterince şey yapmadım ve şimdi sevdiğim kadın bu hastanede bir yerlerde.

Ya onu bir daha göremezsem? Ya böyle bir şeyin olabileceğini *bilsem* ve ne pahasına olursa onun ofisimden çıkıp gitmesine engel olmasam?

Ya ölürse?

Bay kanlar içindeki babasından başını çevirip bana bakıyor ve gözleri hastane rozetime takılıyor. "Bekle- *Brooks?* Brooks Harrison?"

Ona göz kırpyorum, bir an için dikkatim dağılıyor. "*Evet?*"

Bay'ın bakışlarında suçlayıcı bir şeyler var. "Adını söyleyip durdu... Buraya geldiğimizde *söyleyip* durdu."

Midem o kadar şiddetli dönüyor ki, bir an için tek lokmalık sandviçimi yere kusacağımdan emin oluyorum.

Onu görmem gerek. Şimdi. "Onu nereye götürdüler?"

Delta'nın kardeşleri birbirlerine bakıyor, sessizce iletişim kuruyorlar. Sonunda Bay bana döndü, yüz ifadesi gergindi. "Birkaç dakika önce tomografi için onu aşağı indirdiler. Henüz başka bir şey duymadık."

Arkalarında, River dengesiz bir şekilde ayağa ve kapıya doğru geri dönerken ona son bir öfkeli, sert bakış atıyorum. "Acı çektiğini biliyordun, bunun olabileceğini biliyordun ve onun snowboard yapmasını, hayatta ve sağlıklı olmasından daha çok . Eğer ona bir şey olursa, bunu tüm dünyanın bilmesini sağlarım. Hayatını yakacağım, River." Hayatımda hiç kimseden nefret etmediğim kadar ondan nefret ederek zehirli bir şekilde tükürdüm.

Söylemek istediğim çok daha fazla şey var ama şu anda önceliğim Delta.

Tomografi ve diğer tüm görüntüleme hizmetleri bodrum katında ve asansörü bekleme zahmetine girmeden merdivenlerden o kadar hızlı iniyorum ki kendimi tekrar acil bulmamam bir mucize. Koridor, çamaşır arabası taşıyan bir temizlikçi dışında boştu ve daha iyi planım olmadığı için, içeride çalışanların şaşkın bakışlarına aldırmadan kapıları çekiştirerek açmaya başladım.

Şansım yaver gitti. Beyin cerrahisinin başındaki Pritchett, denediğim üçüncü kapının hemen içinde duruyor. Küçük, karanlık ön oda iki teknisyen ve daha önce karşılaştığım Ferguson adında bir radyologla dolu. Hepsi şaşkınlıkla bana bakıyor ama onları görmezden gelerek tomografi odasına bakan pencereye doğru ilerliyorum. Hafif bir kadın bedeni masanın üzerinde yüzükoyun yatıyor, başı devasa makinenin içinde.

Hareket etmiyor.

"Harrison." Ferguson kaşlarını çatı. "Sana neden çağrı bıraktılar? Bu bir ortopedi vakası değil, değil mi?"

"O benim hastam." Gözlerimi Delta'dan ayırıp omzunun üzerinden taramanın hâlâ devam ettiği bilgisayar ekranına bakıyorum. Nöroloji rotasyonumdan bu yana uzun geçti ve bir beyinden başka neye baktığımı hakkında hiçbir fikrim yok. Umutsuzca şaşkın meslektaşına . "O nasıl?"

Pritchett düşünceli bir şekilde mırıldanır ve Ferguson'un üzerine eğilerek ekrana dokunur, uzun bir süre takdirle bakar. "3. derece beyin sarsıntısı ve görünüşe göre küçük bir subdural hematoma. Kendi kendine düzelecektir. Omurgası iyi görünüyor ama kan aldılar ve opioid pozitif çıktı. Belli ki reçetesi yok." Bir snowboardcunun uyuşturucu kullanmasına hiç şaşırmamış gibi gözlerini deviriyor ama ben buzlu suya dalmış gibi hissediyorum.

Opioidler.

Lanet opioidler mi?

Eğitimini tamamlamak için kim bilir nereden aldığı, bağımlılık yapan reçeteli ağrı kesiciler kullanıyormuş ve benim bundan hiç haberim yoktu. Uyuşturucu bağımlılığı çok olur. Neredeyse her

gün görüyorum ama Delta'nın işleri bu kadar ileri götüreceğini hiç düşünmemiştim. Nasıl oldu da bunu hiç düşünmedim? Kronik ağrı

Hastalar bağımlılığa en yatkın olanlardan bazılarıdır ve yine de kontrol etmeyi hiç düşünmedim mi? Titreyen elimle ağzımı kapatıyorum.

Bu hiç aklıma gelmedi çünkü ona olan duygularım gözümü kör etmişti. Bir doktor gibi değil, aşık bir adam gibi düşünüyordum ve bu yüzden bir şeyleri kaçırdım.

Son randevusunda... tıbbi iznini nasıl aldığımı. Kızacağını biliyordum. *Öyle olmasını istedim* çünkü onun incinmişliği ve öfkesiyle yüzleşmek, kontrolümü tamamen kaybedip geri bir şey yaptığım gerçeğiyle yüzleşmekten daha kolaydı.

River bunu yaptı, ama ben de yaptım.

"Taramalar bitince bana çağrı , Ferguson. Bununla ilgilenmem gerek. Üzerimizde bir sürü göz ." Pritchett sanki sır saklıyormuşum gibi suçlayıcı bir ifadeyle bana baktı. "Onun bir Olimpiyatçı olduğunu biliyor olmalısın? River Jacobs'ın çocuğu mu?"

Başımı sallıyorum, ağzıma bastırdığım elim tekrar yanıma düşerken gözlerim Delta'nın hareketsiz ayaklarında. "Evet."

Pritchett ıslık çalıyor. "Kız muhtemelen ayağında bir snowboard ile doğmuş." Oradan ayrıldı. Bir süre orada öylece duruyorum, kendimi kaybolmuş, suçluluk ve korkudan içim boşalmış hissediyorum, sonra duvardaki kurşun önlüğü görüyorum.

Ferguson neden son sürat koşarak buraya geldiğimi ve aktif bir tomografinin çekilmekte olduğu bir odaya girmek için hastane protokolünü çiğnediğimi merak ediyorsa da bir şey söylemiyor. Odanın kapısını itip açarken arkama bakmıyorum ve baştaki duvarın etrafından dolanıyorum. Delta sadece birkaç metre , birinin onu sardığı battaniyenin altında hareketsiz duruyor.

"Delta?" Bilincinin yerinde olup olmadığından emin olmadığımdan ve onu ürkütmek istemediğimden sessizce söylüyorum. Ayağı seğiriyor ve kalbim yerinden fırlıyor. "Benim. Konuşma, tamam mı? Taramaları bozar." Masanın kenarına uzanıp elini alıyorum, sıkıldığında rahatlayarak sarkıyorum.

River'la yüzleşmem, uyuşturucular, hepsi o çok önemli gerçeğin kafama dank etmesine izin verdiğimde unutulup gidiyor. O yaşıyor.

Tomografi makinesinin düşük mekanik uğultusu dışında oda tamamen sessizdir. "Bu aslında mükemmel." Şaka yapıyorum. "Beni dinlemek zorundasın." Eli benimkini biraz daha sıkı kavırıyor ve gözlerim yanıyor.

Sadece için burada gerektiğini biliyorum ama *ölebilirdi*. *Hâlâ* ölebilir ve ben kendimi o kadar çiğ ve dehşete düşmüş hissediyorum , onunla konuşurken kullandığım filtreleri hiçbir yerde bulamıyorum.

Başımı eğiyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıp onun sıcak tenini hissetmeye izin veriyorum. "Bunu daha önce duyup duymadığından emin değilim ama sen bir insan olarak çok daha değerlisin.

Bir snowboardcu olarak. Yaptığın işte mükemmelsin tatlım, kesinlikle en iyisisin, ama bu sadece *tek bir şey*."

Makinenin içinde, Delta kokluyor.

"İçeri girdiğinde tüm odayı aydınlatıyorsun Delta. Komiksin, zekisin ve güçlüsün. *Çok* güçlüsün. Size aksini söyleyen herkes hayal görüyordur. Günün her dakikasında, keşke farklı koşullar altında tanışsaydık diyorum-"

İtiraf etmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum. Başka zaman geri çekilir, hatamı en aza indirmeye çalışırdım ama şimdi değil. Şimdi, bir şeylerin hala korkunç bir şekilde yanlış gidebileceğinden çok korkuyorum. Ben bir doktorum. İşlerin iyi görünürken ne kadar çabuk kritik hale gelebileceğini *bilirim*. Şu anda bilincinin açık iyi olduğu anlamına gelmiyor ve başka bir şey olmayacağı anlamına da gelmiyor. Sözlerimin sonuçları hakkında endişelenecek kadar içimde yok.

Ya ölürse ve ona aşık olduğumu bilmezse? Ya yaşarsa ve biliyorsa?

Grileşen tavan döşemelerine bakıyorum ve kendimi toparlamaya çalışarak uzun, sakın bir nefes daha alıyorum.

"Benim için ne ifade ettiğin hakkında hiçbir fikrin yok ve her şeye sahip olmanı istiyorum ama *artık durma zamanı* bebeğim. Bu şekilde devam edemezsin. Yemin ederim, ne yapacağım. O dağa geri dönmeye çalıştığını her gördüğümde seni omzumun üzerinden atacağım. River'ın ne düşündüğünü *siktir* et, herkesin ne düşündüğünü *siktir* et. Bu *seninle, senin hayatınla* ilgili." Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve öne eğilip elinin arkasını öpüyorum. "Çekip gitmekten ve bunun ne anlama geleceğinden korktuğunu biliyorum ama beni asla kaybetmeyeceksin. Beni duyuyor musun, Delta? Asla kaybetmeyeceksin. Ben buradayım. Söz veriyorum."

Birden uzun bir bip sesi duyuldu ve makine sustu. Bir an için sadece nefes alış verişimizin sesi duyuluyor.

"Seni şimdi çıkaracağım, Delta." Ferguson'un sesi interkom sisteminden geliyor ve yatak hareket etmeye başlıyor.

Elini bırakmıyorum. Görüş alanıma girdiğinde, bir çift geniş gri gözle karşılaşıyorum ve gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görüyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Delta

I Uykuya daldığımı hatırlamıyorum ama gözlerimi açtığımda hastane odamın penceresinin dışında gökyüzü karanlıktı. Tüm korkunç bir şekilde ağrıyor ve banyodan gelen loş ışıkta Hemşire , olduğum makineleri kurcalıyor.

"Nasıl hissediyorsun, tatlım?" Bana seıpatik bir gülümseme vererek usulca soruyor.

Konuşmaya çalışıyorum ama boğazım o kadar kuru ki, aceleyle yatağımın ucundaki sürahiden bana bir bardak su dolduruyor. Açgözlülükle yudumluyorum, olanları bir araya getirmeye çalışırken gözlerim kapanıyor. Düşüşümü, canımın ne kadar acıdığını hatırlıyorum ve Bay'in panik içinde bağırışlarını, helikopterin sesini duyunca kalbim sızlıyor ve sonra... Gözlerim aramaya başlıyor.

Çok uzağa bakmama gerek yok.

Doktor Harrison yanındaki sandalyede uyuyor, başı hastane yatağının tam üzerinde, büyük ellerinden biri ayak bileğime sarılmış. O burada mı? *Hâlâ* burada mı? Boğazımdaki yumruyu yutarak onun arkasından bakıyorum ve kardeşlerimin de kanepede duvara yaslanmış, sızmış olduklarını görüyorum. Bay'in başı Lake'in omzuna düşmüş ve ikisi de sessizce horluyor.

Babamı görmeyi umuyorum ama burada değıl ve onun hayal kırıklığıyla yüzleşmeyi bir süre daha erteleyebileceğimi bildiğim için omuzlarımdaki gerginlik biraz azalıyor.

"Oldukça sadık bir hayran kulübünüz var." Hemşire, elime bantlanmış serumu kontrol etmek için kolumu kaldırırken bana hafifçe söylüyor"Ziyaret saati bittiğinde hiçbirine gitmek istemedi. *Doktor* epey yaygara kopardı."

Beyin taramam yapılırken Doktor Harrison'ın bana söylediklerini hatırlamaya çalışarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Her şey bulanık ve uzak görünüyor ve her seferinde bir anıya ulaşmaya çalışıyorum,

sadece daha da uzaklaşıyor. Bu çıldırtıcı, çünkü ne dediğini hatırlayamasam da önemli olduğunu biliyorum. Gerçekten önemli.

"Hey, şimdi." Hemşire elimi nazikçe okşuyor, sesini hala kısık tutuyor. "İşler bir süreliğine biraz karışacak. Oldukça ciddi bir beyin sarsıntısı ve beyin kanaması geçirdin."

Gözlerimi açıyorum ve belli belirsiz ona bakıyorum. "Ama kaskımı takıyordum." Bu çok aptalca bir düşünce. İnsanların koruyucu ekipmanla bile kafa travması geçirebileceğini biliyorum ama sarsılmış zihnimde hiçbir şey mantıklı gelmiyor. "Bekle, beynim kanıyor mu?"

Sempatik bir şekilde gülümseyerek el arabasındaki tansiyon aletine uzanıyor. "Doktor Pritchett sabah sizinle konuşmak için gelecek, ama acil bir tehlikeniz yok. Sadece gözetim altında tutulmanız gerekiyor. Bu tür kanamalar genellikle durur."

Hemşire koluma kelepçe takıp çizelgesine not düştükten sonra yakında tekrar gelip beni kontrol edeceğine söz ayrılırken Doktor Harrison'a bakıyorum. Hâlâ tamamen kendinden geçmiş durumda, dudakları hafifçe ve burnunun kenarında için kızgın kırmızı bir iz var. Çok insani görünüyor, müstehcen derecede yakışıklı, ama sadece bir adam.

"Günün her dakikasında, keşke farklı koşullar altında tanışsaydık diyorum."

Düşüşümü takip eden saatlerde her şeyden daha somut ve gerçek olan bu sözler aklıma geliyor. Bunu gerçekten söyledi mi? Bir kafa travması geçirmişken Doktor Harrison'ın bana böyle şeyler söylediğini *"hatırlıyor"* olmam biraz şüpheli görünüyor. Özellikle de birbirimizi son gördüğümüzde, tek kelime etmeden ofisinden çıkıp gitmemi izlediğini ve ardından gelen iki günlük sessizliğin benimle işinin bittiğini doğruladığını düşünürsek.

Yine de *burada*, başını yatağımın ucuna yaslamış uyuyor, bir yere gitmediğimden emin olmak istercesine bana .

Gözlerim yanıyor. Kendi aptallığım burada olmasına hiç gerek olmazdı. Bugün o dağa çıkmamalıydım. Sınırlarımı bilmeli ve babama yapamayacağımı söylemeliydim. O sert biri, beni zorluyor ama tamamen mantıksız da değil. Daha önce iki kez beyin sarsıntısı geçirdim, ikisi de şu anda hissettiğim kadar kötü değildi ve ikisi de sezon dışında oldu. İyileşmesi haftalar sürecektir ve *beynimin kanadığı* gerçeğine bile.

Her şey bitti. Bunu tüm kalbimle biliyorum ama hissettiklerimin neden kötü olmadığını anlamıyorum. Sanırım rahatladım.

Ağlamamak için harcadığım çabadan dolayı titriyor olmalıyım çünkü sesimi çıkarmamış olmama rağmen Doktor Harrison sarsılarak uyandı. Etrafına çılgınca bakıyor, hala yarı uykulu, ve eğer bu kadar korkunç hissetmeseydim

Gölmek. Yine de komik değil, şimdi değil, özellikle de gözleri benimkileri bulduğunda ve ifadesi kırılır gibi olduğunda.

"Delta." Bir anda ayağa kalktı ve üzerimde gezinmeye başladı. "Bana nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

Başımı sallıyorum, hıçkırmamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Hastane." Nefes nefese kaldım, gözyaşlarım nihayet dökölmeye başlamıştı.

Bir süre bana bakıyor, göğsü kabarıyor ve sonra bir tür beyin kanaması halüsinasyonu görüyor olmam gerektiğini anlıyorum çünkü yanımdaki yatağın kenarına oturuyor ve beni sıkıca kollarına çekiyor.

Daha önce hiç böyle tutulduğumu hatırlamıyorum, sanki değerli bir şeymişim gibi. "İyisin," diye şakağıma doğru mırıldandığını duyuyorum, ona sarılıp yüzümü göğsüne gömdüğümde sesi kırılıyor. Ellerinden biri ensemdeki saçların arasından geçerek hasarlı başımı öyle şefkatle kucaklıyor ki kalbim sızlıyor.

"Özür dilerim." Hüngür hüngür ağlıyorum, gözyaşlarım onun önlüklü gömleğini ıslatıyor. Başım dönmüş, duygusal olarak tükenmiş ve muhtemelen aklımı kaçırmış olsam bile, bana bu şekilde sarılmasının nasıl bir his olduğuna dair tüm küçük ayrıntıları hatırlamaya kadar ileri görüşlüyüm. "Çok aptaldım-"

"Dur." Beni daha sıkı kavırıyor ve yemin ederim dudaklarının şakağıma bastırdığını hissediyorum. "İyi olacaksın. *İyileşeceksin.*" Sanki bana olduğu kadar kendisine de güven veriyor, ama yine de derin ve ölçölü sesi panik halimi yarıp geçiyor.

Bu şekilde, tek kelime etmeden birbirimize sarılarak ne kadar kaldığımızı bilmiyorum ama sonunda gözyaşlarım kuruyor ve Doktor Harrison benden ayrılıp sandalyeye dönüyor. Çok yorgun görünüyor ve ona yaşattığım için bir kez daha suçluluk duyuyorum.

"Konuşmamız gerek." Lake ve Bay'in neyse ki hâlâ uyuduğu yere omzunun üzerinden bakarak sessizce söylüyor. Boğazı düğümleniyor. "Neden bana söylemedin?"

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum, halsiz beynim neden bahsettiğini anlamakta zorlanıyor. "Ne-"

"Haplar, Delta." Başını eğiyor, yüzünü ellerinin arasına alıyor.

Oh.

Unutmuşum ama tabii ki kanımı alacaklardı. Artık herkes biliyor. Kendi kendime ağladığımı sanıyordum, ama gözyaşlarım yeniden gözlerimi yakıyor ve yüksek sesle hıçkırmamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Utanç acı bir safra gibi içimi dolduruyor, zaten çürük olan kalbimi yiyip bitiriyor.

Demek dibe vurmak bir şey.

"Çok özür dilerim."

Doktor Harrison başını sallıyor ve sonunda tekrar bana bakıyor. Bir an sessizce birbirimize bakıyoruz, ben gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan süzülüyor, o ise avucunu ağzına bastırmış sanki bana aptal dememek için kendine güvenmiyor. Belki de demeli. Pek çok yönden çok ama çok aptalca davrandım. Bariz olanı inkar etmek oldukça anlamsız görünüyor.

"Ne kadar ?"

Alt dudağım titriyor. "Uzun sürmez."

"Delta-"

"Eğitim yeniden başladığından beri," diye itiraf ediyorum aceleyle. Keşke yine başka tarafa baksa. Bütün bunları o sıcak, tanıdık gözler üzerimde olmadan söylemek daha kolay olurdu. "Eğer düşündüğün buysa, düşmemin nedeni bu değil. İyi başlamıştım ama sonra bir ağrı başladı. Bayılmış olabilirim-"

Doktor Harrison tıslıyor, gözleri parlıyor. "*Neden* düştüğün umurumda mı sanıyorsun Delta? Başından beri o dağda olmaman gerekirdi. Hayatını riske attın ve *ölebilirdin*. Bunun beni ne kadar delirttiğini biliyor musun?" Yumruklarını sıkmış ve göğsünü kabartmış halde biraz çılgın görünüyor.

Kucağıma bakıyorum. Her şey mahvoldu. Snowboard kariyerim bitti, vücudum kırıldı ve üç yıldır aşık olduğum adam benden nefret ediyor. "Doğru şeyi yapmaya çalışıyordum." Kendimi toparlamak için kollarımı omuzlarıma sararak güçsüzce mırıldanıyorum.

"Kimin için?" Doktor Harrison'ın sesi karanlık bir şangırtıyla yükseliyor. "Kendini kimin için mahvediyordun Delta? Çünkü bir altın madalyayı daha vücudunu parçalayacak, hayatını tehlikeye atacak ve *lanet bir uyuşturucu bağımlısı* olacak kadar çok istediğine bir an bile inanmıyorum."

O haklı. Yine de söyleyemiyorum. Bunu yüksek sesle, hatta kendime bile itiraf etmem, River Jacobs denen mitolojik figürün sonu anlamına gelecekken olmaz. Tüm hayatımı ona bakarak, onu olmak için çabalamam gereken altın standart olarak destekleyerek geçirdim ve bu hastane yatağında yattığım gerçeği, onun sadece bir adam olduğunun tartışılmaz bir kanıtı. Kim olduğumdan ya da ne istediğimden çok ne yaptığımla ve dünyanın beni nasıl gördüğüyle ilgilenen bir adam.

"Bana zayıf olduğumu hissettiriyor. Her gün kendimi *başarısız hissediyorum*." Yüksek sesle söylediğimde gerçek çok daha kötü geliyor. Gitmesini istiyorum ki bir topun içine kıvrılıp yastığıma hıçkırı hıçkırı ağlayabileyim. "Ve öyleyim! Başka hiçbir şeyde iyi değilim. Boktan bir öğrenciydim ve şimdi snowboard bile yapamıyorum.

."

Büyük, sıcak bir el yanağıma dokunuyor ve Doktor Harrison'ın sert bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırıyorum.

"Delta," Gözleri yüzümü tarıyor ve geri çekilmesini bekliyorum ama de elini hareket ettirmiyor. "Sen tanıdığım en güçlü insansın ve snowboard ile kesinlikle ilgisi olmayan, inanılmaz olduğun yarım düzine şey aklıma geliyor."

Küçük histerik bir kahkaha attım. Bunu söylediği için çok tatlı ama şu anda yattığım hastane yatağı bunun aksini kanıtlıyor gibi görünüyor. " haldeyim. *Kırıldım!*"

"*Değilsin.*" O kadar ani ve öfkeli bir şekilde hırlıyor ki ağzım şokla kapanıyor, "River'ın senin versiyonun bozuk. Şahsen ben senin versiyonunu daha fazla görmek için sabırsızlanıyorum."

"Doktor-"

Başını sallıyor ve içimi ısıtan tek bir kelimeyle sözümü kesiyor. "Brooks." Nefesim kesiliyor ve o da kendine geliyor, alaycı bir gülümsemeyle anın ciddiyetinden uzaklaşıyor. "Sanırım geleneksel doktor-hasta ilişkisini geride bıraktık, sence de öyle değil mi?"

"Brooks." Denemek için yankılıyorum. Bunu söylemek iyi hissettiriyor ama söylediğimde *Brooks*'un çenesinin gerilmesi kadar iyi değil.

"*Beni asla kaybetmeyeceksin. Beni duyuyor musun, Delta? Asla kaybetmeyeceksin. Ben buradayım. Söz veriyorum.*"

Gözlerimi kırıştırıyorum, bana geri dönen kelimelere tutunmaya çalışıyorum ama faydası yok. Onlara tutunmak ellerime su almak gibi bir şey ve çok geçmeden elimde hayal kırıklığı ve özleminden başka bir şey kalmıyor.

Doktor *Harrison-Brooks* birden yine ciddi görünüyor. "Onları nereden aldığınızı söyleyecek misiniz? Hapları?"

"Çektirdim." Ben de otomatik olarak "Yazın yirmilik dişlerimi çektirdim" dedim.

"*Yalan söyleme.*" İkimiz de etrafımıza bakıyoruz. Kardeşlerimin ikisi de uyandı ve Bay ayağa kalkıyor, yüz ifadesi ölümcül. "Onu korumayı bırak Delta. Bunun yanlış olduğunu biliyorsun. Bunun ne kadar olduğunu biliyorsun."

Yeni bir gözyaşı dalgasıyla görüşüm bulanıklaşıyor. Bunun yanlış olduğunu biliyorum, biliyorum ama bunu yüksek sesle itiraf etmek? Babamın mutlu, sağlıklı bir başarısızlık yerine uyuşturucu bağımlısı, kırık bir şampiyon olmamı tercih edeceğini kabul etmek mi?

"Bay-" Lake, her zamanki barışçı tavrıyla, sessizce itiraz ediyor, "Şu anda kafası çok karışık. Bu saçmalığı düşünmesine gerek yok."

"Evet. Öyle." Bay, Brooks'un sandalyesinin yanına gelerek tartışıyor. "Biliyor ve bunu kabul gerekiyor, aksi takdirde gelecek hafta bu zamanlar onun saçmalıklarının her satırını satın almaya geri dönecek." Ellerini hastane yatağımın kenarına koyuyor ve öne eğilerek bana bakıyor. "Uyuşturucuyu nereden Delta?"

Gözlerimi kapatıyorum, içgüdüsel olarak babamı savunmak için her zaman sımsıkı duran parçama uzanıyorum ama parça yok. River Jacobs tarafından seilmekten ve el üstünde tutulmaktan başka bir şey istemeyen parçam yok oldu ve yerine kaba, açık bir yara bıraktı. Sanki sormama gerek kalmadan ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi, Brooks'a ait olduğunu bildiğim bir el benimkini buluyor ve sessiz bir güvenceyle sıkıyor.

Sığ bir nefes alıyorum, hıçkırmaya başlamamak için göğsüm titriyor ve sonunda yatağımın etrafında kümelenmiş üç adama bakmak için gözlerimi açıyorum. "Biraz vardı. Yirmilik dişlerimden." İtiraf ediyorum, sesim cılız ve utanç dolu. "Geçen hafta bittiler. Babam fark etti. Bana bir şey alıp almadığımı sordu, ben de itiraf ettim ve o da bana daha fazlasını verdi."

Üçü de sessiz, gözlerinde öfkenin farklı tonlarıyla bana bakıyorlar ve ben aniden çok yoruldum. Acı çekmekten, kendimi başarısız hissetmekten, asla yeterince iyi olamamaktan ve geceleri daha iyi yapmam gereken şeyleri düşünerek uyumaktan yoruldum.

Babam bunu gördü mü?

Daha iyi olmak için çabalayayım diye mi beni aşağı çekti? Hayatta kalmak için savaşayım mı beni aç bıraktı?

"Delta-" diye tekrar başlar Bay ama Brooks başını sertçe sallar.

"Yapma." sert ve tartışmaya bırakmıyor. "Bu kadar yeter Bay. O biliyor. Neden bu gece eve gidip birkaç saat uyumuyorsunuz? Ben onunla kalacağım. Bir değişiklik olursa ararım ama durumu stabil."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." Lake yorgun bir şekilde ensesini ovuşturuyor. "Babam onun acil durum irtibat kişisi. Buraya gelip kararları onun istemiyorum. Seni dışarı atar Brooks. kadar uzun süre uzak kalmasının tek nedeni medya fırtınasıyla uğraşmak zorunda olması."

Görünüşe göre, ben baygınken yeni bir ittifak kurulmuş.

Brooks endişeli görünmüyor. Bana uzandığını unutmuş gibi hâlâ yatakta iç içe ellerimize bakıyor ve yine onun sesini hatırlıyorum.

"Benim için ne ifade ettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Onun böyle şeyler söylediğini hayal etmiyorum.

Bay ve Brooks'un yanından geçip hemen arkalarında duran, solgun yüzlü ve bitkin görünen Lake'e bakıyorum. İçimde derin bir meydan okuma ateşi yanıyor. bir kurban değilim, bir kukla değilim ve bunu bir daha asla unutmayacağım. "Acil durum irtibat kişimi değiştirmek için imzalamam gereken formları bana getirecek birini bulabilir misiniz?"

Onuncu Bölüm

Brooks

A Yaklaşık iki yıl önce geçirdiğim çok kötü bir grip haftası ve Blue Pike'ta Delta'yı görmeye gittiğim sabah dışında, muayenehane açıldığından beri bir gün bile işten izin almadım. İşimi seviyorum ve

Özel hayatımın olmaması, ofiste çok fazla zaman geçirmeme neden oldu. Genelde benim arabam her sabah personel otoparkına ilk giren ve akşamları da en son çıkan araba oluyor.

Bu nedenle, arka arkaya üçüncü gün gelemeyeceğimi için ön büroyu aradığımda, bazı sorularla karşılaşmak beni pek de şaşırtmadı.

"Telefonu bana ver, Courtney." İş ortağım Caleb'in boğuk sesini duyuyorum. Bir tıkırtı ve ardından, "Üç gün üst üste mi? Sınıfla paylaşacak şeyin var mı, Harrison?"

"Yaz boyunca her Cuma golf oynamak için izin alıyorsunuz. Sanırım biraz kişisel zamanı hak ettim." Delta'nın hastane odasının dışındaki duvara yaslanarak .

Caleb güler. "Sana bok vermiyorum. Merak ediyorum. ama, ben evliyim ve üç çocuğum var. Bu hafta en heyecan verici şey, kocamın nihayet doğum günümde kendime sıfır dönüşlü bir çim biçme makinesi almamı kabul etmesiydi. Bana *bir şey* ver."

Delta'nın odasının yanındaki odada yaşlı adamın, etrafını saran bir hemşire sürüsüyle birlikte yürüteçini iterek koridora izliyorum. "Sen bir dedikoducusun. Sana bir şey söylersem öğlene kadar tüm ofis öğrenmiş olur ve sanılanın aksine özel hayatlar *özel* kalmalıdır."

"Tanrım, çok sıkıcısın. Boooo-" Telefonu kapatıyorum ve Lake'in odanın ucundaki Delta'bir peynirli puf fırlattığını görmek için tam zamanında içeri giriyorum. Jacobs kardeşlerin üçü de alkışlıyor ve ben dişlerimi sıkarak devasa kabı ondan kapıyorum.

"Şunu keser misin? Daha yeni kafa travması geçirdi!" Beş galonluk bir kova peynirli pufla hastane güvenliğinden geçmesine kim izin verdi? Bu bir çeşit sağlık kuralı ihlali değil mi?

Tüm kazaya şahit olmalarına rağmen Lake ve Bay, kız kardeşlerinin tamamen iyileşeceğinden emin sonra onunla dalga geçmeye ve şakalaşmaya başladılar. Keşke ben de onların direncini paylaşabilseydim.

Delta'nın dudakları , ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi bana bakıyor. "Sana hiç aşırı korumacı olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Ben senin doktorunum. Aşırı korumacı olmak benim *işim*."

Bay, pencerenin yanındaki klima ünitesinin üzerindeki tüneğinden homurdanıyor. "Buna dair hiçbir kanıt görmedim. Bugün Perşembe sabahı ve sen üç gündür kıyafetlerini değiştirmek ve dişlerini fırçalamaktan başka bir şey yapmak için bu odadan çıkmadın. Doktorlar, bilirsin, *çalışmıyor* mu?"

Onu görmezden geliyorum, dikkatimi Delta'ya bir bardak su doldurmaya veriyorum, o da tatlı bir gülümsemeyle içiyor.

Bay yanlış değil. Pritchett beyin ilerlemediği ve yakında eve gidebileceği sonucuna rağmen Delta'yı "izlemek" için kanepede uyuyordum. Kalçasındaki enfeksiyon ki hafıftı ve sağlık ekibi onu taburcu etmeden önce bulmacanın son . Eğer dün geceki kan tahlili bir gösterge ise, bu bugün olacak.

Hepsi iyi haberlerdi. Her şey giriyor ama ben öyle davranmıyorum. Kazadan sonraki ilk saatlerde hissettiğim dehşet derimin altına işlemiş gibi görünüyor ve bu hastaneden çıktığım anda ona bir şey olacağı korkusunu üzerimden .

"Bayan. Jacobs?" Bir hemşire odaya giriyor ve Delta'dan özür dileyerek yüzünü buruşturuyor. "Babanız burada.

Seninle yalnız konuşmak istedi. Yine."

Kadına River'ın hoş karşılanmadığını daha önce defalarca bildirdiğimizi hatırlatmaya hazırlanarak sinirleniyorum ama Delta benden önce . "Ona gitmesini söyle." Kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturarak tersliyor. "Eminim yaygara koparıyordur ama ben bir yetişkinim ve eğer onu istemiyorsam burada olmaya hakkı yok. *Ki istemiyorum*. Sormayı kesersen memnun olurum."

Hemşire ayrılırken Bay sırtıyor, uygun bir şekilde azarlanmış, "Evet DJ. Ne zaman bu kadar belalı oldun?" Ben de gülümsedim. *Tam* bir baş belası.

"Telefonumu getirebilir misin Brooks?" Delta soruyor. "Sanırım banyoda unuttum."

Dudaklarında ilk adımın duyulmasından çok memnun olmamaya çalışarak istediğini yapıyorum. Buna hala alışamadım ve ilişkimizin şu anki bariz profesyonel olmayan doğasına rağmen, daha fazlasını istemenin hala imkansız olduğunu unutmama izin vermeyeceğim. İkimiz de kaza geçirmeden önce muayene odasındaki o *anı* ya da sonrasında ona söylediğim şeyleri gündeme getirmediğimiz ve ben ne yapacağımı bilmiyorum

kaçınılmaz olarak ortaya çıktığında söylemek için. Davranışlarım aksini defalarca kanıtlamışken ona karşı bir şeyler hissettiğimi nasıl inkar edebilirim?

Ancak telefonunu elime aldığımda, popüler bir daire arama sitesinden gelen bir bildirim, artan endişe listesine bir yenisini .

"Teşekkürler." Esniyor, benden almak için uzanıyor ve sessizce oturuyorum, bacak bacak üstüne atmasını ve ben arkamı döndüğümde erkek kardeşlerinden birinin ona vermiş olması gereken portakallı gazozdan uzun bir yudum almasını izliyorum.

"Bir daire mi arıyorsunuz?"

"Şey, evet." Burnunu kırıstırıyor. "Şu anda babamla yaşamamın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum ve *alınmayın çocuklar* ama Lake, Bay ve eve götürdükleri her kim varsa onlarla birlikte yaşamak istemiyorum."

iki erkek kardeşi de buna kahkahalarla gülüyor ama ben kaşlarımı çatıyorum. Taburcu olduğunda nereye gideceğini düşünmemiştim ve Delta'nın şu anda ihtiyacı olan son şey yalnız kalmak. Büyük bir kafa travması geçiriyor, muhtemelen yakın zamanda kalçasından ameliyat olması gerekecek ve snowboardu geride bıraktığı için yaşam tarzında büyük bir değişikliğe gidiyor. Bir de ilaçlar var. Onu bir kez hayal kırıklığına uğrattım ve bundan asla pişmanlık duymayacağımı biliyorum. Onun tekrar elimden kayıp gitmesine seyirci kalmayı reddediyorum.

"Daha yeni beyin kanaması geçirdiniz ve kalçanızla ilgili altta yatan sorun hala çözülmedi. Yakında ameliyat olman gerekecek, bu da *başka bir* iyileşme süreci demek."

Delta gözlerini deviriyor, bıkkın bir halde. "Benden ne yapmamı istiyorsun Brooks? Farkında mısın bilmiyorum ama *benim tek bildiğim snowboard yapmak*. Hiç normal bir işte çalışmadım. Arkadaşım ya da sınıf arkadaşım yok ve bir oda arkadaşı bulsam bile bana onların sorumluluğunda değil."

Birden çok üzgün görünüyor ve dilimin ucuna gelen öneriler yok olup gidiyor. Bunu duymak istemiyor ve onu suçladığımı söyleyemem. Artık ameliyat hayatım nasıl olurdu bilmiyorum ama onun kadar zarif bir şekilde üstesinden gelemeyeceğimden eminim.

Otomatik olarak uzanıp elini elime alıyorum ve yüz ifadesinin içime bir sıcaklık yayılıyor ve dokunuşumla rahatlayan omuzlarından gerginlik akıyor.

Ben buna alışık . Neredeyse her zaman, değer verdiğim insanlara destek olma veya dertleşme girişimlerim zoraki gülümsemeler ve hızlı bir konu değişikliği ile sonuçlandı. Ailem ve arkadaşlarım onları sevdiğimi biliyor, ancak zor zamanlarda kimsenin ilk tercihi ben değilim ve Tanrı biliyor ki hastalar bana yaklaşımım için gelmiyor.

Delta, hayatımda olduğum kişinin bana yeterli olduğunu hissettiren tek kişi.

Odanın öbür ucunda Bay boğazını temizliyor ve başımı kaldırdığımda bana soğukkanlı bir şekilde

kaşlarını kaldırıyor.

İpucu alındı.

Delta'nın elini son bir kez nazikçe sıktıktan sonra geri çekiliyorum ve o da iç geçiriyor. "Özür , çok sıkıcı oluyorum. Gerçekten her şey yoluna girecek. Şimdilik param var ve bundan sonra ne yapmak istediğime karar verirken bir koçluk işi bulabilirim. Yemek yapmayı seviyorum. Belki bir blog falan açarım."

"Berbat bir koç olurdun," diye ekliyor Bay, portakallı sodasından uzun bir alarak (abur cubur kaçakçısını tespit ettiğimizden eminim). "Kulüpteki diğer kızlarla konuşmayı bile sevmezdin. İnsanlara yaptıklarında bunu söyleyemeyecek kadar korkaksın. Yine de patron gibi yemek yapıyorsun. Bence bunu kullan."

"Evet, çünkü kulüpteki kızlar ya benden nefret ediyor ya da sana kafayı takmış durumdalar. *Ya da sana.*" Öğürür gibi bir ses çıkardı ve ben de gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Phoebe ve Elliot'ın özellikle işgüzar olduklarını düşünmüştüm ama görünüşe göre kardeşlerin birbirlerini başka hiç kimsenin yapamayacağı kadar sinirlendirebildikleri evrensel bir gerçek.

Bay and Lake'i giderek daha fazla sevmeye başladım. İlk başta temkinliydim, ancak buradaki ikinci gecede gözyaşları içindeki Delta'ya sezonu şehrin diğer ucundaki rakip bir kulüple tamamlamak üzere anlaştıklarını onlara olan saygım ikiye katlandı. Kız kardeşleri gibi Jacobs kardeşler de kazanın ardından River hiçbir şey yapmak istemiyorlar.

Üçü arasında en barışçıl olduğunu hemen anladığım Lake, Bay'e ters ters bakıyor. "Pislik gibi davranıyorsun. DJ, istediğin buysa harika bir koç olursun. Yine de biraz rahatlamak istemez misin?"

"Elbette." Delta omuz silkerek omzunu kaldırıyor ve bize bakmamak için telefonuyla oynuyor. "Burada kalmak istersem kira ucuz değil ama sanırım yeniden toparlanana Connecticut'taki büyükannem ve büyükbabamda kalabilirim."

Kalbim durdu. "Hayır."

Bay, Lake ve Delta bana bakıyor, yüz ifadeleri şaşkınlıktan kızgınlığa kadar değişiyor.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" "Çünkü yakında taburcu olacağım ve halihazırda seçeneklerim ya babamın evi, ya otelde kalmak ya da kardeşimin dairesindeki kanepede yatmak. Daireyi dört erkekle paylaştıklarından bahsetmiş miydim, hepsi de bir noktada benimle yatmak açıkça belirttiler?" Gözlerinde meydan okuyan bir parıltı var ve ne yaptığını *biliyorum*. Arkasında Lake ve Bay öldürücü bakışlar atıyorlar.

Tahrik edildiğimi bildiğim ısırmaktan kendimi alamamam, bu kadına ne kadar aşık olduğumun bir kanıtı. "Orada kalmıyorsun. Ya da lanet bir otelde."

Bu kötü bir fikir. Yapmamam gereken bir şeyi yapmama neden olacağı neredeyse kesin olan korkunç, düşüncesizce bir fikir. Bunu söylememeliydim. Connecticut'a gidip onunla kalmasına izin vermeliyim.

Büyükanne ve büyükbabalar. Ona göz kulak olurlar ve ben de onu uzaktan korumak için elimden geleni yaparım. Yapılacak en mantıklı şey buydu, ona karşı hissettiklerimden hiçbir şey çıkmayacağını kendime ilk ve son kez kanıtlamanın yolu buydu.

Yine de "*ev arkadaşı*" kelimesini söylediğinde, aklımda eşit derecede çılgın ve harika bir fikir şekillenmeye başladı.

." Bay birden kafamda neler olup bittiğini tam olarak biliyormuş gibi inliyor.

Sandalyemde öne doğru eğildim ve çılgınca sırtıyor olmam gerektiğini biliyorum. "Delta, köpekler hakkında ne düşünüyorsun?"

"Babama bir köpek yavrusu için *yalvarırdı*." Lake kıs kıs gülerek Bay'e dirsek atar. "Hatırlıyor musun? Doldurulmuş hayvanını bir ipe bağlamış ve onu gezdirecek kadar sorumlu olduğunu kanıtlamak için bir ay boyunca her gün mahallede sürüklemişti. Hayvan o kadar hırpalanmıştı ki - *hassiktir*- bacakları pamuk ipliğine bağlıydı." Hikayenin sonunda ikisi de kahkahalarla inliyor ve ben bile kıkırdamak zorunda kalıyorum.

Delta gülmüyor. Lake'in söylediklerinin tek kelimesini bile duymamış gibi bana bakıyor. Yavaşça arkasını dönüp kardeşlerine bakıyor. "Hey çocuklar, bana bir milkshake daha getirebilir misiniz?"

Bir görev almış olmanın mutluluğuyla hemen yola koyuldular ve kapı arkalarından kapandığı anda ırkildim. "Özür dilerim. Sizi rahatsız istememiştim. Yine de mantıklı olduğunu düşünüyorum... Odam var."

Uzun bir nefes verir. "Rahatsız . Sadece kafam karıştı. Kaza olmasaydı, seni bir daha göreceğimden bile emin ve şimdi seninle yaşamamı mı istiyorsun?"

Önerisine karşı çıktım, "Tabii ki beni tekrar görecektin!" Tanrı aşkına, onu takip etmekle tehdit ediyordum. Blöf mı sanıyordu?

"Gerçekten mi?" Kaşları meydan okurcasına kalktı. "Öpüştük, neredeyse kendini üstümden attın, olmamış gibi davrandın, beni tıbbi uzaklaştırmaya aldın ve ben - sözde arkadaşlık ve tüm bunlardan sonra beni kontrol bile etmedin. Nereden karışık sinyaller aldığımı görebiliyorsun, değil mi?"

"Ne demek giriş bile yapmadım?" Kendimi hasta hissederek talep ediyorum. Onu şahsen görmeye gitmeli miydim? Aramalı mıydım? Bana kızgın olduğunu düşünmüştüm. Kendime kızgın olduğumdan emindim. Mesajlaşmak daha güvenli gelmişti. Bazı sosyal teknoloji görgü kurallarını gözden mi kaçırdım? "Mesajlara cevap vermedin, ben de düşündüm ki-"

Ama Delta da az benim kadar şaşkın görünüyor. "Bana mesaj mı attın?"

Sözümü sakınmadan elimi cebime attım ve telefonumu çıkardım. Kilidi açarak, kazadan önceki günlerde ona gönderdiğim mesajlar dizisini açıyorum ve ona . Mesajları okurken

Kaşları birbirine çarpıyor ve gözlerinde panik parlıyor.

"Bunlardan hiçbirini almadım." Kendi telefonuna bakarak geri uzatıyor. "Bu garip, değil mi?" Bence hiç de tuhaf değil. Özellikle de River Jacobs gibi kontrolcü, kindar bir pisliğin telefon planındaysa ve bu pislik en sevdiği kupa üzerindeki hakimiyetini kaybettiğini fark etmişse.

Delta da aynı şeyleri düşünüyor olmalı çünkü ifadesi donuyor.

"Kontrol edeceğiz," diye onu hemen temin ettim. "Neler olduğunu ve kendi telefonunu, kendi tarifenle alacağız. *Bugün.*"

Delta sarsakça başını sallıyor ama hâlâ şokta olduğunu anlay. "Bekle." Aniden dönüp bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Gerçekten bir köpeğin var mı?"

On Birinci Bölüm

Delta

I Doktor Brooks Harrison'la yaşıyorum.

Ayrı yatak odalarında, ki bu kesinlikle son üç yıldır kurguladığım ayrıntılı fantezinin bir parçası değildi, ama yine de. Kazanacağım.

Bunu ilk önerdiğinde kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Başta hayır demiştim. Belli ki. *Yapmak zorundaydım*. Otuzlu sonunda bekar bir adam ve *kesinlikle Aslında* yeni emekli olmuş, beyin hasarı olan yirmi yaşında birinin bekar evine düşmesini istiyorum.

Yanılmışım. Görünüşe göre, yeni emekli olmuş ve beyin hasarı geçirmiş yirmi yaşında birinin onunla *yaşaması* Brooks'un tam da istediği şeydi, çünkü hayır cevabını kabul etmedi. Hatta (açıkça şüpheli olan) Lake ve Bay'i bunun ne kadar mükemmel ve hiç de tuhaf olmayan bir düzenleme olduğuna ikna etmeyi bile başardı ve sonra üçü de kabul etmem için üzerime geldi.

Tereddütle kiranın ne kadar olacağını sorduğumda Brooks bana sanki ona küfretmişim gibi baktı ve paramı almayı tartışmayı kesinlikle reddetti. taviz vermedi ama yemek pişirme ve temizlik işlerini bana bırakmayı gönülsüzce kabul etti, çünkü bundan hoşlanıyordum.

Fikrimi değiştirmeme fırsat vermediler. Lake, babam dağdayken evdeki eşyalarımı kutulayıp Brooks'un götürmek için çıkmıştı. hâlâ söylemediği nedenlerden dolayı babamla da arası iyi olmayan Bay, babamın tarifesinde olmayan yeni bir cep telefonu almak için dışarı çıktı ve Brooks boş odasının hazır emin olmak için aradı.

Birkaç saat önce taburcu , üçü birlikte beni daha önce hiç adım atmadığım bir eve yerleştirmişlerdi.

Ortopedi cerrahımla birlikte yaşayacağım yer.

Beyin sarsıntısının düşündüğümde daha kötü olduğuna eminim çünkü hayatım bir anda çok garipleşti. En azından beyin hasarı, ilk kez içeri girdiğimde Brooks'un rahat, a-çerçeve evinin girişinde üstünde yatan üç büyük tüy yumağı için makul bir açıklama gibi görünüyor.

Yanaştığımızda benden önce içeri girmek için ısrar etmişti ve kapıdaki aralıktan üç tane hafif cılız beyaz ayı gibi görünen şey tarafından aşağı indirildiğini gördüğümde nedenini anladım.

"Bunun tuhaf olduğunu hissediyorum Brooks," diye , o yerde yerden köpekleri cıvılatıp tırmalarken ben kapı aralığında oyalanıyorum. biri, üçünün en küçüğü, beni görünce Brooks'un bacağından inip pofuduk kuyruğunu sallayarak yanına geliyor.

Brooks ayağa kalkıp giysilerindeki köpek tüylerini temizlerken, "Bu Tibia," diye bilgi veriyor. "Bu Fibula ve bu da Femur."

Kıkırdıyorum, çok da küçük olmayan sürünün ellerimi koklamasına izin vermek için çömelıyorum. Çok güzel köpekler, *kocamanlar* ama güzeller. Üçünün en büyüğü Femur, benim kadar ağır olmalı. "Gerçekten mi Brooks? Tibia, Fibula ve Femur?"

Tam bir aptal. Bayıldım buna.

Cevap veren orantısız sırtışı içimde kelebeklerin patlamasına yol açıyor. "Ne diyebilirim ki? Yaptığım işi seviyorum. Gel hadi. Sana evi gezdireyim." Evin derinliklerine doğru ilerliyoruz, köpekler kabarık, nefes nefese bulutlar gibi bizimle birlikte tırıs gidiyor.

Brooks burayı profesyonelce dekore ettirmek için zahmete girmiş olmalı çünkü *şirin*, biraz açık havada ama de rahat ve modern bir yer. Kardeşlerimin yaşadığı kabus sarayının biraz daha güzel bir versiyonunu bekliyordum, ama daha iyisini bilmeliydim. Ofisi hiçbir zaman kusursuz temizlikten aşağı kalmadı ve bir keresinde bu adamın bir kağıt peçeteyi atmadan önce görmüştüm. *Elbette* kanepenin üzerinde kirli çamaşır yığınları ya da tezgahın üzerinde bira şişeleri .

"Tüm yayın hizmetlerinin parasını ben ödüyorum. Şuradaki büyük televizyonda oturum açmış durumdalar ama bilgisayarının şifresini falan istersen sana mesaj atarım." Bir şeyler geveleyip beni evin arka tarafını boydan boya kaplayan, orman ve karlı dağların muhteşem manzarasına bakan sürgülü kapılara götürüyor.

neden satın aldığını hemen anladım.

Ev, ofisine on beş dakikadan fazla uzaklıkta olamaz ama sanki ormanın gibi hissediyorum. Görünürde hiç komşu yok ve bu kadar uzun süre göz önünde olduktan sonra, bir süreliğine ortadan kaybolma ihtimaliyle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Burayı seviyorum.

Brooks kapıyı açıyor ve köpeklerle ben de onu arka güverteye takip ediyoruz. Bir ızgara ve şezlonglar var ama en güzeli evin bizden en uzak ucunda, ahşap bir pergolanın altında yer jakuzi.

Neden bilmiyorum ama onu gördüğümde içimde küçük bir kıskançlık hissettim. Brooks'un *ev arkadaşı* olarak burada olduğum nasıl oluyor da şimdi aklıma geliyor? Bir kez öpüşen (ve bunu henüz tartışmayan) ev arkadaşlarının birbirleri üzerinde hak iddia etme hakkı yoktur. İsteddiği kişiyle çıkabilir. *İsterse onları eve getirebilir.* Ya yatağında uzanıp yıllardır aşık olduğum adamın yan odada başka seks yaptığını dinlemek zorunda ?

Pek kimseyle çıkmadığını söyledi. Hayal , değil mi? Yine de tamamen bekar olamaz. O gülünç derecede seksi, ve süper başarılı, ve-

"Delta mı?"

Gözlerimi kırıştıtırıp, alnı endişeyle kırışmış Brooks'a bakıyorum. "Özür dilerim. ."

"Ağrın var mı?" Hemen doktor moduna geçiyor, gözleriyle tüm vücudumu tarıyor, sıkıntı belirtileri arıyor. "Dr. Pritchett'i arayalım mı?" Arka cebinden telefonunu çıkarmaya başlıyor, ama ben elimle onu geri .

"Hayır. Cidden, sadece yorgunum. Hastane yatağı pek rahat sayılmaz ve her otuz dakikada bir birinin gelip gözlerime ışık tutması REM döngümü etkiliyor."

Brooks ikna olmuş görünmüyor. "Jakuziyi denemek ister misin? Sıcaklığın kalçana iyi geleceğini düşündüm. Basamaklı modelini aldım, böylece-"

"Bekle." Sözüünü kesiyorum, içime bir sıcaklık yayılıyor. "Bunu *benim* için mi aldın?"

"Yani, ben de kullanacağım, eminim," diye onaylıyor Brooks, aniden utanarak, "Önemli değil, Delta. Yıllardır bir tane istiyordum."

Bunu geçiştirmesine ve hiçbir şey olmamış gibi davranmasına izin vermeyeceğim. *Hiçbir şey değil.* Bu inanılmaz derecede tatlı ve düşünceli bir davranış ve benim kalçamı ıslatmam için gidip bir jakuzi aldığına inanamıyorum. Bir günden daha kısa bir sürede kurdurmak ve teslim etmek için bir servet ödemiş olmalı. "Brooks." Gözlerim yanıyor ve kollarımı sıkıca beline dolayarak mesafeyi kapatıyorum.

Bana tekrar sarıldığında, başımı çenesinin altına sıkıştırdığında ve beni sıcak, sert, Brooks kokan göğsüne çektiğinde, mutlu ölebilirim.

Bana her gün böyle sarılmasını istiyorum, sadece rahatlatmak için değil, iyi hissettirdiği için. "Hey."

Sesinin göğsünden gelen derin gümbürtüsünü hissedebiliyorum ve Brooks dokunduğunda daha da yaklaşıyorum

Kafatasımın dibindeki saçlarımın arasından bir el, o kadar dikkatli ve nazik ki kalbimi özlemle sızlatıyor. "Sadece burada rahat olmanı istiyorum. Haddimi aşmak istememiştim."

Zayıfça gülüyorum, böyle bir şansım yok. *Çok* rahat edeceğimden ve kaçınılmaz olarak beni burada tutmaktan sıkıldığında beni tekmeleyerek ve çığlık atarak dışarı sürüklemek zorunda kalacağından .

Bu sonsuza dek süremez, değil mi?

Brooks bunu düşündüğümü biliyormuş gibi biraz geri çekiliyor ve yalvarırcasına bana bakıyor. "Bana bak." Bakıyorum ve hissettiğim dönmesinin kesinlikle yaralanmayla ilgisi olmadığını biliyorum. "İstediğin kadar kalabilirsin Delta. Yeniden dekore et. Bütün evi pembeye boya. Umurumda bile değil. Burası artık senin evin."

Zar zor nefes alıyorum. Hastanedeyken ve kazadan önceki haftalarda söylediğim tüm *o* sözler, öpücük.... İkimiz de paramparça olmadan önce aptal kalbimi çalışarak bu konuda çok fazla düşünmeye cesaret edemedim. Yine de bana böyle dokunduğunda, orada. *Olasılık*.

" gel." Brooks ellerini indiriyor ama bir tanesini sırtımın alt kısmına bastırarak beni içeri, köpeklerin oturma odasının duvarı boyunca dizilmiş kocaman, kabarık yataklarına dağılıp merakla bizi izledikleri yere .

Daha önce hiç evcil hayvanım olmamıştı ve yaşım ilerledikçe bunun nedenini anladım. Çok seyahat ederdik ve hepimiz şafaktan gün batımına kadar dağda . Bu adil olmazdı, ama bu beni sahip olmayı dilemekten alıkoymadı. "İtiraf etmeliyim ki, seni bir köpek insanı olarak hayal etmemiştim. Atları boş ver." Beni dikkatle izleyen Brooks'a şöyle bir . "Burada bir hikâye varmış gibi hissediyorum."

Kıkırdıyor, onları bir tür düşkünlükle inceliyor. "Var. İki yıl kadar önce biri gecenin bir yarısı kliniğin ön kapısına bir kutu yavru köpek bırakmış. Binada eskiden bir veteriner vardı, bu yüzden teoriye göre tabelayı okuma zahmetine *girmediler* ya da *umursamadılar*." Sesi iğrenmiş gibi geliyor ve çenemin düştüğünü hissediyorum.

"Onları öylece bıraktılar mı?" Tıslıyorum, otomatik olarak en yakındaki köpeğin, sanırım Fibula'nın yanına gidip diz çöküyorum ve kulaklarının arkasını kaşıyorum. Hepsi çok tatlı ve gelmiş geçmiş en sevimli yavrular . Nasıl olur da biri onları rastgele bir doktorun muayenehanesinin önüne bırakabilir?

Brooks iç geçiriyor, "Evet. Onları güvenlik kameralarına kaydettik ve görüntüleri polise gönderdik ama bir şey çıktı mı bilmiyorum. Ben üç tane aldım, Tibia, Fibula ve Femur. Ortağım Caleb ve kocası Todd iki tane aldı, Patella ve Ulna ve hemşirelerimizden biri, Sean, bir tane daha aldı, Radius." Bütün bunlar değilmiş gibi omuz silkiyor. "Bu evi yeni satın almıştım ve çok fazla arazisi vardı, bu yüzden mantıklı geldi."

Hayatımda duyduğum en aptalca, en şirin şey.

"Bana rutinlerini göstermen gerekecek, böylece sen isteyken onlarla ilgilenebilirim." Ayağa kalkıyorum, kalçamdaki tanıdık ağrıdan tıslıyorum. "Bunu kaçırmayacağım." I

iç çekti, eklemine yorgunca ovuşturdu.

"Evde hiç ağrı kesici yok."

Oh. Ouch.

Ona bakmıyorum. Bu konuda endişelenmekte haklısın. Her şeyi berbat ettim ama de acıtıyor. Uyuşturucu bağımlısı olmadığımı biliyor olmalı. Üç gün hastanede kaldım ve bir ibuprofen'den daha güçlü bir şey almadım. Haplar bir araçtı, şimdi bedenimin yardım ığılığı olduğunu anlayabildiğim acıyı atlatmanın bir yoluydu. İşaretleri görmezden gelmekle aptallık ettim, gerçekten sevdiğimden emin olmadığım bir şey için bu çok mücadele etmekle aptallık ettim ama *artık bitti*.

Bay, Lake ve Brooks'un hastanede benim uyuduğumu düşündüklerinde aralarında geçen sessiz konuşmaları hatırlıyorum ve içime yeni, korkunç bir şüphe düşüyor. "Bu yüzden mi burada yaşamamı istediniz?" Gözlerimi köpeklerden ayırmadan sessizce soruyorum. "Beni izleyebilmek için mi?"

Brooks kalbimin hızla çarpmasına kadar uzun süre tereddüt ediyor. " olarak değil ama bunu ciddiye almamak aptallık olur Delta. Reçeteli ağrı kesicilere bağımlı kaç hasta gördüğümün ya da haplar artık bir seçenek olmadığına insanların ne sıklıkla sokak uyuşturucusuna farkında olduğundan emin değilim. Senin bu yola girmeni izleseymdim ve bunu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapmasaydım kendimi asla affetmezdim."

önemsediği ve istediği için mutlu olmalıyım ama şu anda sadece kendimi *küçük* hissediyorum.

"Sorun değil, anlıyorum," diyorum ona alışkanlıktan. Bu doğru, anlıyorum ama onun endişeli ve sinirli bakışını görünce kalbim sıkışıyor. Derin bir nefes alıyorum. "Özür dilerim, bu doğru değildi. Hissediyorum-" İçimde yoğun bir şekilde dönen duyguları adlandırmakta zorlanıyorum ama bunu ona . "Bunu bana söylemediğin için kırgınım, seni bu duruma soktuğum için suçluyum ve sanırım üzgünüm de. Bir yük olduğum için."

Brooks uzun bir süre sessiz ve ifadesiz bir şekilde bana bakıyor. "Sen bir yük değilsin Delta. Hem de hiç. Sen çok değer verdiğim bir insansın ve hayatının inanılmaz zor bir döneminden geçiyorsun. Sana destek olmak istiyorum. Ağrı kesicilerle ilgili söylediklerim için özür dilerim. Hiç nazık değildi."

Yalan söylemiyor. Bunu biliyorum çünkü Brooks bana *hiç* yalan söylemedi ve keşke ona garip gelmeden tekrar sarılabilsen.

"Unutalım gitsin." Kazağımı kendime daha sıkı sarıyorum. "Lake eşyalarımı bırakma fırsatı buldu mu?"

Brooks yapacak bir işi olduğu için rahatlamış görünüyor. Cilalı ahşap merdivenleri işaret ederek, aşağıdaki büyük odaya bakan bir sahanlığa kadar onu takip ediyorum. Burada küçük bir kilim, köşede bir lamba ve dışarı açılan üç kapıdan başka bir şey yok.

En yakın kapıyı açıp yeni odama doğru ilerlerken geri çekiliyorum. Kısmen kutularla kapatılmış büyük bir pencere ve evin geri kalanı gibi eğimli tavanı kaplayan sıcak ahşap var. Çok büyük bir alan değil ama rahat bir koltuk battaniyelerle dolu rahat görünümlü bir yatak var.

"Küçük bir yer." Brooks boğazını temizliyor, "Üzgünüm, burada daha önce kimse yaşamadı. Alt katta, mutfakta yarım bir banyo var ama sadece duşlu bir banyo var." Sahanlığa doğru başını sallıyor.

"Çok güzel," diyerek elini güven verici bir şekilde sıkmak için uzanıyorum ve bana karşılık olarak verdiği memnun, çarpık gülümsemeyle midem bulanıyor. "Neden gülümsüyorsun?"

Kıkırdıyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Çünkü öylesin, Delta." Öyle miyim?

Kahretsin, öyleyim.

Son zamanlarda duygularım çılgınca kontrolden çıktı, her on dakikada bir tam bir yıkım, suçluluk ve sevinç arasında gidip geliyorum. "Özür dilerim. Şu anda neyim var bilmiyorum."

Yıkılan kariyerime duyduğum özlemin beni vurmasını bekliyordum. Dağı, toprak ayaklarımın altından kayarken kaslarımın tanıdık gerginliğini, yüzümdeki güneşi ve yanaklarımı ısırarak soğuk rüzgârı özleyerek olmalıydım. *Babamı özleyerek olmalıydım.* Bunu yapmamam benim hakkımda ne söylüyor? İçimde dönüp duran onca duygu arasında değişmeyen tek şeyin *rahatlama* olması benim hakkımda ne söylüyor?

"Senin *hiçbir* sorunun yok." Sesi bu konuda çok emin, hatta bunu önerdiğim için kızgın geliyordu. "Çok şey yaşadın. Süreç için zamana ve eğer istediğin buysa konuşmak için bir profesyonele ihtiyacın."

Küçük histerik bir kıkırdama çıkardım. Terapiye bakmaya karşı değilim, ama hissettiğim tüm boktan şeylerle yüzleşme fikri ötesinde. Yine de iyi olmak istiyorum. Hayır, bundan da öte, mutlu olmak istiyorum ve hiçbir zaman meydan okumadan geri adım atan biri olmadım. "Muhtemelen yapmalıyım." Sonunda kabul ettim. "Pazartesi günü birilerini arayıp randevu alıp alamayacağımı soracağım. Tatil yaklaştığı için zor olabilir."

Brooks bir şey söylemek için ağzını açıyor ama alt kattan gelen pati sesleri ve gürleyen tek bir havlamayla birlikte ön kapının açılma sesini duyunca ikimiz de sustuk.

"Brooksie?" diye sesleniyor bir erkek sesi ve Brooks'un gözleri komik bir şekilde açılıyor. Dehşete düşmüş görünüyor.

"Oh, Tanrım. Bunun için şimdiden özür dilerim," diye mırıldanıyor ve "geliyorum!" diye seslenmeden önce başını sallıyor.

Onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum ama girişte duran ve Femur'un kabarık kulaklarını şakacı bir şekilde karıştıran adamı görünce son basamakta duruyorum. Uzun boylu ve *yapılı*, siyah tişörtünün ve deri ceketinin arkasında kasları geriliyor. Koyu renk saçları topuz yapılabilecek kadar uzun ve derisinin çoğunu göremesem de boynuna ve ellerine dağılmış dövmele her yerde olduklarını gösteriyor.

Brooks boğazını temizlediğinde yabancı dönüyor ama gözleri yanından geçip benim durduğum yere gidiyor, dudakları neşeli bir gülümsemeye dönüşüyor. "Vay, vay. Kim varmış burada?"

"Delta." Brooks ciddi şekilde sinirlenmiş görünerek homurdanıyor. "Bu benim kardeşim. Elliot." Kahretsin, daha kaç tane inanılmaz derecede çekici Harrison kardeşle karşılaşacağım?

"Eli çalışıyor, güzelim. Bütün kızlar bana böyle seslenir." Elliot sırtarak doğruldu. Brooks'un yanından geçip gidiyor, bakışlardan rahatsız olmuyor ve sıkmam için elini uzatıyor. Elimi sıktığımda Brooks'un gözleri kısıldı.

"Hayır. *Eli* çalışmıyor." Huysuz, yepyeni ev arkadaşım ön kapıya doğru ilerliyor ve kapıyı açıyor. "Geldiniz, düşmanlık ettiniz, artık gidebilirsiniz."

Dövmeler, uzun saçlar ve deri ceket beni şaşırtmıştı ama Harrison kardeşler arasında kesinlikle bir benzerlik var. Aynı kare çeneye, neredeyse siyah saçlara ve düz buruna sahipler. Elliot, Brooks'un mavi gözlü, biraz daha kısa boylu, suçlu versiyonuna benziyor. Muhtemelen ilgilenmem gereken erkek tipine daha yakın, ama estetik çekiciliğin ötesinde, benim için kesinlikle hiçbir şey yapmıyor.

Görünüşe göre, benim tipim takıntılı, aşırı korumacı, ortopedik cerrahlar.

Elliot, Brooks'un onu gitmeye ikna etmeye yönelik pek de ince olmayan girişimini görmezden geliyor, bana yukarıdan aşağıya bakmak için zaman ayırıyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Kardeşimin geçen hafta içki içerken bahsettiği *karmaşanın* sen olduğunu tahmin ediyorum."

Benden mi bahsediyordu?

Kalbim çırpınıyor ve kazağımı üzerime daha sıkı çekiyorum, başarısız bir şekilde bunu okumamaya çalışıyorum. "Söyleyemem."

"Yapabilirim." Çarpık sırtışı . "Dur bir dakika. Seni , değil mi? Delta..." Gözleri açılıyor ve anlamaya başlayan bir ifadeyle Brooks'a bakıyor. "*Snowboardcu mu?*"

Brooks kapıyı bir çırpıda kapatır ve Elliot'a bakarak bu düşünce silsilesine devam etmesi için sessiz bir meydan okumada bulunur.

Kardeşinin sözsüz tehditlerinden etkilenmeyen Elliot neşeyle güler. "İçinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum Brooksie. *Vay* be. Son zamanlarda bir sürü kuralı çiğniyorsun."

Dudağımı ısırıyorum ve Brooks'un kaşlarının çatılmasını izliyorum. "Ben gidip bir süreliğine eşyalarımı yerleştireceğim. Birazdan bize yemek hazırlayacaktım, eğer sorun olmazsa Brooks?"

"Tabii ki." Yine de bana bakmıyor ve bir tutam öz-bilinç hissediyorum. Birinin burada olduğumu bilmesine kızgın mı?

"Um. Kalıyor musun, Elliot?" Tereddütle teklif ediyorum.

Harrison kardeşler aynı anda cevap verirler. "*Hayır!*" ve "*Evet!*"

Brooks'un Bay ve Lake'ten neden etkilenmediğini anlamaya başlıyorum. "*Tamam.*" Bir adım daha geri atıyorum ama Elliot'ın benimle işi henüz bitmemiş.

"Bavulları boşaltıyorsun, ha? Bütün hafta sonu burada mı olacaksın?" Kayıtsızca soruyor ama sorusunda yanaklarımı yakan imalı bir ton var. Ona burada yaşadığımı söylemem mi gerekiyor? Bu bir sır mı? Brooks söylediği gibi beni bir süreliğine burada istiyorsa, ailesinin bunu öğreneceğini biliyor olmalı.

"Delta artık burada yaşıyor." Brooks, yakalandığı bir suçu itiraf eden bir adamın öfkeli ve isteksiz enerjisiyle tükürüyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. Biri kapıyı her çaldığında beni tıkacaksa uzun süre . Yanlış bir şey yapmıyoruz. Artık resmi olarak doktorum bile değil.

Yüzümü gören Brooks özür dilercesine yüzünü buruşturuyor. "Yani, *onu ben davet ettim*. Biz arkadaşız ve onu burada istiyorum." Kelimeleri tökezliyor ve beceriksizce *konusuyor* ama *çabalıyor* ve gerginliğimin biraz olsun azaldığını hissediyorum.

"Pekala," diye sırtıyor Elliot, bakarak. "*Arkadaşını* yerleştirmen için seni yalnız bırakayım kardeşim."

Brooks'a kardeşini özel olarak azarlama şansı vermek için üst kata geri çekiliyorum, kızarmış ve dengesiz hissediyorum. Tüm hayatım bir anda alt üst oldu ve cinsel gerilimin para birimi garip bir paralel evrene düştüm.

yeni odamın etrafına bakmaya başlamıştım ki alışılmadık bir zil sesi duydum. bakarken kapının yanındaki şifonyerin üzerinde duran Brooks'un telefonunu görüyorum ve tam ona üzereyken ağzım . Çalmayı kesmişti ama ekran hâlâ aydınlıktı ve arka planını hâlâ net bir şekilde görebiliyordum.

Blue Pike'ta çektiği fotoğraf.

Brooks kameraya doğru bakıyor, gülümsemiyor ve ciddi, ama ben ona bakıyorum. Hissettiğim şey yüzümde, özlem, umut ve hayranlık. Kimse ona bakıp da ona aşık olduğunu göremez.

Geçmişinde bunu yapmış.

Elimi ağızıma bastırarak uzun, titreşen bir nefes alıyorum, kalbim göğsümde gümbürdüyor.

Senin için geliyorum Brooks Harrison.

On İkinci Bölüm

Brooks

A Çocukluğumda annem ve kız kardeşim dışında daha önce hiç bir kadınla yaşamadım. Ondan taşınmasını istemek tam olarak planlanmış bir şey değildi ve bunu takip eden organize olma telaşında birkaç endişe anı yaşadım. Rutinlerim oldukça sağlam ve köpekleri aldığımdan bu yana geçen iki yıl içinde pek değişmedi. Delta'nın benim alanımda olmasının belirli bir derecede aksamaya toleranslı olmak anlamına geleceğini bekliyordum ve *onun* yaşam gereksinimlerine uyum sağlamaya kararlıyım. Burası benim evim diye kendini evinde ya da rahat hissetmemesi gerekmiyordu ve yanlış peçete kullandığı için beni üzmemekten korkarak yumurta kabuklarının üzerinde yürümesi düşüncesinden nefret ediyordum.

. Evet, işler değişti ama bir şekilde o da *uyuyor*. Önce arkadaş olduğumuz için mi, yoksa ev arkadaşı olarak uyumlu olduğumuz için mi emin değilim ama onunla aynı mekânı paylaştığım ilk birkaç günü şaşırtıcı derecede kolay buluyorum. Sadece nefes almakla bile beni kaya gibi sertleştiren, yürüyen, konuşan bir günahkâr olabilir ama aynı zamanda arkasını temizliyor, köpeklerin üzerine titriyor ve yemek pişirme "deneyleri" inanılmaz.

Bir hafta içinde rahat bir ritim yakaladık. Bodrum katındaki spor salonunda biraz zaman geçirmek için stratejik olarak erken kalkıyorum, artık sadece önceden hazırlanmış salatalar ve tavuk artıklarıyla beslenmediğimi düşünürsek bu bir gereklilik. İşim bittiğinde, duşumu aldığımda ve işe gitmeye hazır olduğumda Delta genellikle köpekleri besliyor ve kahvaltı hazırlıyor oluyor.

Beni kahverengi bir kağıt torba içinde öğle yemeği, bir termos kahve ve yanağıma saatlerce tenimde kalan öpücükle gönderiyor.

Akşamları köpeklerle karlı ormanda yürüyüşler yaparak, Delta akşam yemeği pişirirken mutfak adasındaki işleri ve kitap okurken ya da film izlerken kanepede ondan dikkatli bir mesafede oturarak geçiriyoruz. Sonra bir bahane bulup erkenden yukarı çıktım ve yarım saatimi

Duřta, dűřűrdűğű çatalı için eğilmek gibi tamamen masum bir řey anısına aletimi acımasızca yumrukluyordum.

Muayene odasındaki *olayı* dűřűnmeden edemiyorum.

O gűnden bu yana o kadar çok řey oldu ki, sanki bir űműr daha geçti, ama aslında bir haftadan biraz fazla oldu.

Her řey çok uzun sűre çok yoğundu. Kalası için endişelendim, sonra onu kaybedeceğimden korktum ve şimdi her řey... *normal*. River'ın parmağının altından ıktı. Sağlıklı, gűvende ve *benim evimde yaşıyor*. Aylar űnce ona olan ilgimi fark ettiğim , buradaki ilk gecesinde de ne kadar berbat durumda anladım.

Kendimi kűşeye sıkıřtırmıř, her zamanki kaçıř yollarımı ortadan kaldırmıřtım ve tűm bunları yűzűmde bir gűlűmsemeyle yapmıřtım. *Hatta bunun için zorladım*.

O artık benim hastam da deėil. River, tıbbi uzaklařtırmasının ardından bunu gűrdű ve řimdi Delta Jacobs'la birlikte olmanın neden imkansız olduėuna dair yeni nedenler bulmaya çalıřıyorum. Ne kadar çok, o kadar iyi. řu anda, etik kod ihlalinin kaldırılmasından sonra savunmam řařırtıcı derecede zayıf gűrűnűyor.

Bir de dokunmak var.

Kiřiler arası bir ortamda kimseye elimi sűrmeyi alıřkanlık haline getirmem. Fiziksel řefkat eksikliğim birkaç bařarısız iliřkimde űnemli bir sorundu, ancak bunu yapmak için bilinçli bir çaba sarf etmek zorlama ve garip hissettirdi. Delta'ya dokunmak neredeyse bilinçsizce. Yűrűyűře çıktıėımızda dűřen kűtűklerin űzerinden geçmesine yardım etmek için kendimi onun elinden tutarken, mutfakta yanından geçerken sırtını okřarken ve yűzűnde bir hűzűn gűlgesi gűrdűğűm nadir durumlarda onu yakın tutmak için kollarımı ona sararken buluyorum.

Kardeřim dıřında kimse onun benimle yařadıėını bilmiyor, gerçi bunu uzun sűre sűrdűrebileceğimden řűpheliyim. Delta'nın tařınmasından tam bir hafta sonra iřten eve dűnerken (iki saat geç kalmak yerine ofis kapanmadan otuz dakika űnce çıkmam tamamen normalmiř davranarak) telefon çaldı. řűphelenmek için hiçbir nedenim yok, annem beni aramak belirli bir saate ya da gűne baėlı kalmıyor ama yine de 'kabul et' tuřuna bastıėımda ve annemin sesi arabayı doldurduėunda huzursuzluktan tűylerim diken diken oluyor.

"Kız arkadaşını Noel'e getirmelisin."

Lanet Elliot.

Kırmızı ışıkta dururken burnumun kenarını imdikliyorum. Bunun olacağını gűremediğim için aptallık ettim. Annem gezegendeki en tatlı buharlı silindirdir ve otuz sekiz yıl sonra bile, ben tamamen

Ne istediğine karar verdiğinde onu raydan çıkarmak için çaresiz.

Umutsuzca bu durum üzerinde biraz kontrol sağlamaya çalışıyorum ve Delta'yı ailemle tanıştırmak için eve getirmek daha fazla komplikasyon bir reçete gibi görünüyor. Ondan hoşlanmayacaklarından değil, onu seveceklerinden endişeleniyorum ve ihtiyacım olan son şey Delta Jacobs'ın gezegendeki en mükemmel kadın olduğuna dair bir neden daha.

"Anne, o benim kız arkadaşım değil. Biz sadece arkadaşız." Tartışmaya çalışıyorum ama işe yaramasını beklemiyorum. Annemin bildiği kadarıyla ben bir keşişim ve artık bir kadınla yaşadığımı keşfetmesi şüphesiz daha fazla torun için uzun süredir uykuda olan umutlarını yeniden alevlendirdi.

Hattın diğer ucunda derin bir iç çekiş duyuyorum. "Brooks, *tatlım*. Seni yeni kız arkadaşının önünde utandırmayacağımıza söz veriyorum."

"O benim kız arkadaşım değil." Bunu az önce söyledim ve beni görmezden mi yoksa bir şekilde kaçırıyor anlayamıyorum. "İşitme duyunu kontrol ettirmek ister misin anne? Jenna'nın kardeşi odyolog. Arayabilirim."

Bir iç çekiş daha, bu seferki daha uzun ve hayal kırıklığıyla dolu. "*Arkadaşın* o zaman. Phoebe bana kesinlikle çok hoş olduğunu söyledi ve Elliot da onun çok hoş ve *güzel* olduğunu söylüyor."

Kardeşimin Delta'nın ne kadar *güzel* olduğunu fark etmesi dişlerimi ve bu da onu ailemden uzak tutmak için bir başka neden.

Elliot'ın bir şey yapmaya çalışacağına bir an bile inanmıyorum. iyi bir kardeş ve benim ona karşı hislerimi ve konuda neden bir şey yapamayacağımı anlayacak kadar durumu kavradı ama ya Delta *ondan* hoşlanıyorsa? Geçen gece yemeğe kalmasını istedi. Onu kapı dışarı ettiğimde hayal kırıklığına mı ?

Elliot bekâr, kendi işinin sahibi, uzun saçları ve dövmeleri var ve onun bana karşı bir şeyler hissetmesinin getireceği komplikasyonların hiçbirisi yok (ben kararlılıkla görmezden gelsem de olasılık giderek artıyor). Kaç kez yanlış zamanda yanlış şeyi söyledim ve açık sözlülüğümle onu istemeden incittim? Kaç kez ilgilendiğimi gösterdim, ancak birkaç dakika sonra soğuk profesyonelliğe geri döndüm? Onun yerinde olsaydım, muhtemelen kardeşimi tercih ederdim.

Bu düşünce ağzımı ekşi bir tatla dolduruyor.

"Anne, lütfen. Onunla başka zaman tanışırsın." Garaj yolumuza son dönüşü yapıp Delta'nın cipinin yanına park ederken direksiyonu kesinlikle gerekenden daha sıkı kavırıyorum. Bu sabah temizlediğim ön cam ve kaput dışında, araba hala dün geceki karın tozuyla kaplı ve bütün gün yerinden oynatılmamış.

"Bu çok incitici Brooks. Öyle değilmış gibi davranmayacağım. *Sonunda* kardeşin aracılığıyla biriyle görüşüğünü öğrenmek zorunda kaldığıma inanamıyorum ve sanırım bana sadece boynuna aldığı o *korkunç* yeni izden dikkatimi söyledi."

Elliot' hesap vermesi gereken çok şey var ama annemin dikkatini boynundaki dövmeden uzaklaştırmak için ona Delta'dan bahsetmek yeni bir alçaklık.

"Kimseyle *görüşmüyorum* anne ve Noel... çok fazla. Delta kısa süre önce kafa travması nedeniyle hastaneye kaldırıldı. Çocukların onu merdivenlerden falan düşürmeyeceğini garanti edebilir misin? Çünkü ben veremem." Harrison'ların evinde tatiller en iyi ihtimalle kaotik, en kötü ihtimalle cehennem gibidir. Yeğenlerim çocuktan çok porsuk gibi davranır, annemle babam hindinin pişip pişmediği konusunda sürekli kavga eder ve Elliot o kadar sarhoş olur ki birinin (benim) onu eve bırakması gerekir.

"Phoebe onlarla konuşacağına söz verdi. Şimdi *çok* daha iyiler ve *Delta* seni mutlu edecekse bisiklet kaskı takabilir. Brooks, tatlım, bu tür şeylerle mücadele ediyorsun, ama sadece arkadaşın bile , onu davet etmek kibarlıktır."

Sıcak bir şekilde aydınlatılmış eve bakıyorum, arabamın kapısını açıp içeri girmek can atıyorum ama kendimi olduğum yerde kalmaya zorluyorum. Bu Delta'nın önünde yapmak istediğim bir konuşma değil. "Görgü kurallarını anlıyorum anne. Ben otistiğim, çocuk değilim."

Annemin bunu duyunca nefesinin kesilmesine bakılırsa, herkes ona küfrettiğimi düşünebilir. Sessiz kalmama rağmen teşhisimden utanmıyorum. Aksine, bazı sinir bozucu özelliklerim için bir açıklamaya sahip olmak beni rahatlattı, ancak annem her zaman bunu mümkün olduğunca görmezden gelmeye çalıştı. İyi niyetli. Beni damgalanmaktan korumaya çalışıyor ama bu yorucu.

"Brooks William Harrison, bu tavrınız hoşuma gitmedi. Ben sadece *arkadaşınızı* hayatımıza dahil etmeye ve ona hoş geldin demeye çalışıyorum. Ancak, bizden bu kadar utanıyorsan-

Allah kahretsin. Bunu kazanamayacağımı biliyordum ama yine de onunla savaştım. Annemin isteğini tartışmadan kabul etseydim ne fazladan enerjim ve boş zamanım olacağını hayal . "*Soracağım.*" İnanamayacağım kadar sinirli bir şekilde homurdandım. "İşte bu anne. *Sor.* Planlarının ne olduğunu bilmiyorum. Dinle, eve yeni geliyorum ve köpekleri gerekiyor. Bunu konuşmak için seni bu hafta ararım."

Telefonu kapatıp karlı araba yoluna çıkarken onun uzun ve acı dolu iç çekişinin beni suçlu hissettirmesine izin vermeyi reddediyorum.

Eve giden araba yolu neredeyse yarım mil uzunluğunda sık bir ormanın içinden geçiyor, hiç komşum yok ve doğrudan mutfığa ve büyük odaya bakan geniş pencereler beni daha önce hiç endişelendirmemişti. Delta burada yaşadığına göre, belki de perde ya da jaluzi taktırmalıyım. O bir halk

ve onun kendi evinin etrafında dolaşması fikrinden hoşlanmıyorum, sadece bir sürüngenin ormandan gizlice fotoğraf çekmesi için.

Ön kapıyı açtığım anda, pencere işlemleriyle ilgili tüm düşüncelerim yok oluyor.

Büyük oda boş, Delta yok, köpekler yok, ama sırt çantamı yere ceketimi silkmeye çalışırken arka güvertede bir hareket gözüme çarpıyor. Neredeyse anında, uyarılma hissi derimin altındaki canlı bir tel gibi canlanıyor. Orada durup bakıyorum, tıpkı birkaç saniye önce endişelendiğim varsayımsal sürüngenler gibi.

Delta belli ki Noel ışıklarını bodrumda bulmuş, çünkü jakuziyi örten pergolanın üzerine asılmışlar ve arka güverteye sıcak bir parıltı yayıyorlar. Üç köpek de karda yatmış, kışlık botları ve minik siyah bikinisinden başka bir şey giymemiş olan Delta'dan evcil hayvan kabul ediyor.

Sanki odadaki tüm hava çekilmiş ve ben hareket edemiyorum. *Nefes bile alamıyorum.* Tek yapabildiğim onun doğrulup , etrafındaki buz gibi havaya yükselen buharı izlemek.

Delta botlarını çıkarıp doğrudan jakuzinin etrafındaki karların üzerine basarken hipnotize olmuş gibiyim. Bir kış tanrıçası gibi görünüyor, Noel ışıklarının yaydığı parıltıda teni altın renginde parlıyor, o kadar akıl almaz güzellikte ki uyanıp tüm bunların bir rüya olduğunu keşfetmeyi bekliyorum.

Vay anasını.

Neredeyse anında sertleşiyorum ve pantolonumun içinden sikimi kavrayıp yüksek sesle inlememek için dişlerimi sıkarken düşüncelerim durgun ve sessiz görünüyor. Dışarı çıkmamın bana hiçbir yararı olmaz. Yukarı çıkmalı, kışının o lanet bikiniden nasıl dışarı sarktığını hatırlayarak mastürbasyon yapmalı ve onu bikiniyle görebildiğim için kendimi şanslı .

Ben yukarı çıkmam.

Cazibe ya da arzudan daha büyük bir şeyin körüklediği pervasız bir dürtünün etkisiyle kendimi evin arka tarafına doğru buluyorum. pervanenin aleve kapılması gibi, mantığa aykırı bir şekilde ona doğru çekiliyorum. Kendimi durduramıyorum ve sürgülü kapıyı açıp soğuk gece havasına adımımı atarken, istediğimden emin değilim.

Delta gürültüye bakıyor ve ben kapıyı arkamdan sessizce izliyor, hoş geldin anlamında hafifçe gülümsüyor. Dışarı çok soğuk ve o benim yarı boyumda. Donmaması imkansız gibi görünüyor ama dişleri , tüyleri bile diken diken olmuş gibi görünmüyor.

Gözlerim sanki beynimden bağımsız çalışıyormuş gibi açgözlülükle vücudunu . Onu daha önce hiç görmemiştim, benim için sergileniyordu, kadınsı ve güçlü ve akıl almaz derecede seksi

ereksiyonum dayanılmaz hale geldi.

Köpekleri sevmek için diz çöktüğümde kalbim gümbür gümbür atıyor.

Ne halt ben?

"Günün nasıl geçti?" Tatlı, kaygısız sesi kış havasının üzerinden bana geliyor.

Kenardan adımını atıp suya doğru kayarken küçük bir sıçrama olur ve bir iç çeker.

"Güzel. Uzun zamandır. Ben-" Kelimelerim bocalıyor ve boğazımı temizleyerek tekrar deniyorum.

"Ameliyattaydım."

Mümkün olduğunca uzun süre başımı kaldırmıyorum, umuyor ve dua ediyorum ki boğazına kadar suya batmış olsun ve ben de onu tekrar tekrar süzerek kendimi utandırmayayım. Kaçınılmaz olanı yeterince ertelediğimde, gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. Neyse ki çalkalanan su onu örtmüştü ama bunun bir faydası olmadı. Hem de hiç. Çıplak omzuna bir kez daha bakmak bile sikimin acıyla zonklamasına neden oluyor.

Delta mırıldanıyor, elini yüzeyin üzerinde gezdiriyor. "Ağrın olmalı. Neden giysini giyip bana katılmıyorsun?"

en berbat fikir.

"Belki sonra." Yutkunuyorum, beynim nedenini açıklayacak makul bir mazeret bulamayacak kadar halsiz ve şehvet sarhoşu. "Nasıl hissediyorsun?"

O iyi. İyi olduğunu *biliyorum* ama aramızdaki mesafeyi kapatma ve ondan istediğim her şeyi alma ihtiyacımdan başka odaklanabileceğim bir şeye ihtiyacım var. Bir sızı, bir acı, içimdeki şehvet ateşini söndürecek herhangi bir şey

Dudakları tatmin olmuş küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Harika. Uzun zamandır bu kadar iyi olmamıştım."

Başka bir konu aradım, güvenli ve tamamen cinsellik dışı bir konu. "Annem Noel yemeğinde bize katılmak isteyip istemediğini sormamı istedi. Ona muhtemelen kardeşlerinle planların olduğunu söyledim."

Başını sallıyor. "Utah'ta olacaklar. İlk eleme müsabakası birkaç gün sonra ve yeni kulüpleriyle birkaç hafta antrenman yapmak için erkenden çıkıyorlar. Ben sadece burada takılacaktım. Yük olmak istemiyorum."

Ben şehrin öbür ucunda ailemle birlikteyken Delta'nın Noel'i oturma odamda tek başına geçireceği fikri midemi bulandırıyor. Hayatta olmaz. "Benimle gel. Uzun süre kalmamıza gerek yok. En iyi şekilde davrandıklarından emin olacağım." Yine de deneyeceğim. En azından, o gün gelmeden önce Delta'nın kesinlikle kız arkadaşım olmadığı gerçeğini anneme açıklayacağım.

"Tamam." Su çenesine degecek kadar alçalıyor ve kurtulan saç telleri etrafında uçuşuyor. "İçine girmek istemediğine emin misin? Harika hissettiriyor."

"Hayır," diye cevap veriyorum sertçe, zonklayan ereksiyonumu düzeltme dürtüsüyle savaşıarak. "Hayır, yapmamalıyım."

Delta uzun süre cevap vermiyor ve ben gergin sessizliği bozmak için bir şey söylemek aniden ayağa kalkıyor. Vücudundan aşağı su akıyor, yukarıdaki ışıklardan parlıyor.

'*Akıl uyuşturan*' terimi, kafamdaki her bilinçli düşüncenin çaresiz, aptalca bir şehvet dalgasıyla silindiği o ana kadar bana hiç mantıklı gelmemişti. Eğer işler farklı olsaydı, *eğer o benim* olsaydı, bikinisini bir arada tutan o küçük ipleri çekebilir ve onu saniyeler içinde çıplak bırakabilirdim. O lanet şeyi başkalarının önünde asla giymediğinden emin , giymişse de kışına kıpkırmızı bir şaplak atardım. Onu içeri, sıcak bir yere taşıyabilir, mutfak masasının üzerine yatırabilir ve günlerce hissedeceği kadar sert bir şekilde becerebilirdim.

Nefes nefese kaldığımda, ona çok uzun süre baktığımın farkındayım, küvetin kenarından adımını atarken gözlerim vücudunda geziniyor. Gözlerine ulaştığımda, zaferle parlıyorlardı ve korkunç bir netlik anında, az önce bir teste girdiğimi biliyorum.

Muayene odasının tesadüf olmasından endişeleniyordu.

Emin değildi, ama şimdi emin. Onu istediğimi biliyor.

Delta güverteye , benden sadece birkaç metre uzakta. "Neden yapmayasın ki Brooks?"

Aramızdaki gerginlik her geçen saniye daha da artıyor ve ben de artık bu şekilde davranmaya devam edemeyeceğimi . Daha önce şüphelenmişti, şimdi de doğruladı.

Boğazımdaki sıkışıklığı yutuyorum, kendimi doğrudan gözlerinin içine bakmaya ve acı çektiğim gibi kaçmıyorum. Nedenini bilmesi, anlaması gerekiyor. "Yapamayız." Kendi kalbimi kıracak iki kelime. "Geçen sefer bir hataydı. Senin hakkında ne hissedersen hissedeyim... Yapamayız Delta."

"Brooks-" Delta bana bir adım daha yaklaşıyor ve yüzü bariz, akkor bir neşeyle değişiyor. "Tekrar . Lütfen."

Bana neden öyle baktığını anlamıyorum. "Yapamaz mıyız?"

Dudakları ışıltılı bir gülümsemeye dönüşüyor ve kargaşaya rağmen onun güzelliğine hayran kalıyorum. "Diğer kısmı."

"Senin hakkında ne hissettiğimden bağımsız olarak mı?"

Dudaklarından sulu, neşeli bir kahkaha dökülüyor. "Benim hakkımda ne hissediyorsun?"

Çenem gevşedi. Mutlu çünkü ona karşı hislerim var. Bilmiyordum, emin değildim. Benden etkilendiğini, hoşlandığını tahmin etmişim ama yüzündeki ifadeye bakılırsa o da en kadar bu işin içinde. sözleri söylememi ve şimdi-

"Hayır." Geri adım atıyorum, kulaklarımda kan hücum ediyor, derim panikle ürperiyor. "Sadece yapamayacağımızdan değil, *yapmak istemiyorum*."

Gülümsemesi biraz azalıyor ama yüz ifadesindeki başka bir şey . *Dövüş*. Tanıştığımızdan beri ilk kez gözlerinin ardında bir şampiyonun kalbinin yandığını görebiliyorum. Farkında olmadan Delta Jacobs'a bir sonraki hedefini verdim ve şu anda dehşete düşmem gerektiğinden eminim.

"O zaman başka birini mi bulmalıyım? Eğer ilgilenmiyorsan." Diye soruyor ve sesini bile yükseltmeden, karnına bir yumruk yemiş gibi.

"Başka birini mi istiyorsun?" Isırarak karşılık veriyorum ve Delta tekrar ilerliyor. Aramızdaki mesafeyi geçip nefeslerimizden çıkan buhar kış havasında birbirine karışana kadar durmazken felç olmuş bir halde olduğum yere yapışıp kalıyorum.

Dudakları tehlikeli küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Şu anda değil. Yine de bir gün, bir kızın ihtiyaçları vardır."

Beni kışkırtarak harekete geçirmeye çalışıyor ama işe yaramayacak. Onun kalbini, kim olduğunu ve bana karşı hisleri varken gidip başka bir adamla yatmayacağı gerçeğini biliyorum. Ancak, tüm bunları bilsem bile, bu önerinin beni öfkeliendirmesine karşı bağışıklığım yok. Mantıksız ya da adaletsiz olması ya da beni sahiplenici, alfa erkeği bir pislik haline getirmesi umurumda değil. Başka biri ona elini sürerse, parmağını koparmaya hazırım.

Dişlerimi sıkarak ona ters ters bakıyorum. "*Yeter*."

Bir zamanlar aramızda sadece Delta'nın maske taktığını sanırdım ama şimdi görüyorum ki ben de takıyorum. Kendime güveniyorum, ameliyathaneleri yönetiyorum ve hayatımın her parçasını saplantılı bir şekilde yönetiyorum. Tüm bu kontrol elimden alındığında, o bana baktığında ve yıllarca arkasına saklandığım her kapıyı kırdığında, geriye sahip olmaya değer ne kalıyor? Duygularıma olmamın yanlış olması pek çok neden var ama *bu...* bu en büyüğü.

Gerçek bir altın madalya olan bu kadın, eğer şans verilirse dünyayı fethedecektir. Memleketinde yaşlı bir doktorla kapana kısılmış ne yapardı? Çok daha fazlasını hak ediyor.

Benden pişman olur, gençliğini yapabileceğinden daha azını isteyen bir adam için harcadığına pişman olur ve bu beni kırar.

Onu seviyorum ve bu, bu süreçte kendime zarar versem bile onu ilk sıraya koymak anlamına geliyor. Kendimi çelikleştirerek ona bakıyorum ve yüz ifadesindeki umudu hâlâ görebiliyor olmaktan nefret ediyorum. "İlgilenmiyorum Delta. Eminim senin küçük jakuzi rutinininden etkilenecek pek çok erkek vardır ama ben onlardan biri değilim. Kıyafetlerini giy ve içeri gir. Bu saçmalığı bir daha benim üzerimde deneme."

Bir korkak gibi dönüyorum ve sözlerimin verdiği zararı göremeden eve doğru geri yürüyorum.

On Üçüncü Bölüm

Delta

Kaçınma için bir olimpiyat etkinliği olsaydı, Brooks Harrison defalarca altın madalya kazanırdı. Güvertedeki geceden bu yana bir hafta geçti, yedi gün boyunca mümkün tahrik edici olmayan konuşmalar yapıldı (Cuma gecesi akşam yemeğine bileşik kırıklar üzerine bir konferans eşlik etti) ve Brooks benimle yalnız kalmamak için mümkün olan her şeyi yaptı.

Dün, Cumartesi, hastanede olduğumdan beri birlikte geçirdiğimiz ilk tam gün olacaktı. Neredeyse yataktan fırlayacaktım, onun kaçınma eğilimini nasıl kıracağıma ve onu nasıl harekete geçireceğime dair fikirlerle dolup ki Brooks'un Lake ve Bay'i bir köpek çeşmesi kurmasına yardım etmeleri için davet ettiğini öğrendim. Kurulum süreci daha da kötüye gitti (iki profesyonel snowboardcu artı bir ortopedik cerrahın bir tesisatçıya eşit olmadığı düşünüldüğünde şaşırtıcı değil) ve hayatımdaki adamlar Brooks'un su basan bodrumundan su pompalarken günün çoğunu köpekleri tımar ederek geçirdim.

Eminim Brooks benim kırılmamı, ve hatta belki de ondan kaçmamı bekliyordu. Çoğu kadın yıllardır aşık olduğu erkeğin onu yüzüstü bırakmasına böyle tepki verirdi.

Beni yanlış anlamayın, açıkça reddedilmek berbat bir şey. Ben incindim.

Sonra, tıpkı hayatım boyunca yaptığım gibi, tozumu aldım ve bir sonraki saldırımı planladım.

Genç ama saf değilim. Brooks Harrison'a bir kez bakıp onun benim için tek erkek olduğunu *anlayan* on yedi yaşındaki kız değilim. Ne istediğimi biliyorum, ne yaptığımı ve artık bu bağlantının tek taraflı olmadığından eminim. Daha önce şüphe duyabilirdim, o kadar sarılmıştım ki

Gözümün önündeki şeyi kaçırdığım için çok üzgünüm ama dün gece bir süredir bildiğimi düşündüğüm şeyi doğruladı.

Beni istiyor, hatta benim onu sevdiğim o da beni seviyor olabilir ama Doktor Brooks Harrison aynı zamanda nevrotik, A tipi bir alışılmışın dışına çıkmaya bir saniye bile dayanamıyor. Kendisinden çok daha genç birine olan *hastası* onu içten içe yiyip bitiriyor olmalı. Bu adam, yeni tost makinesiyle birlikte gelen talimat kitapçığını baştan okumadan kullanmama izin vermeyen bir adam. Beni kendinden uzaklaştırmak için kendine ne söylediğinden ya da bunun ne kadar yanlış olduğunu ona göstermek ne yapmam gerektiğinden emin değilim, ama birdenbire bunu için zamandan başka bir şeyim kalmadı.

Zavallı Brooks için sorun şu ki, istediği kişi benim. Tüm hayatımı düşüp tekrar ayağa kalkarak geçirdim. Vücudumu hırpaladım, kendi kalbimi kırdım ve hepsini tekrar bir araya getirdim.

Her şeyi yapabilirim.

İnatçı doktoru bile birlikte olmamız gerektiğine ikna etmeliyiz.

"Günaydın!" Brooks sondan ikinci basamakta durdu ve boş gözlerle mutfak adasında durup tavaya yumurta kırdığım yere baktı. Saat daha altı. Bu kadar erken beklemiyordu ve şimdi benden kaçma planı bozuldu.

Oops.

"Günaydın." Tekrar hareket etmeye başlıyor, masanın üzerinde getirdiğim posta yığınının karıştırırken bakışlarımdan dikkatle kaçınıyor.

Spor ve beyaz tişörtünün içinde ne kadar iyi görüldüğünü takdir etme fırsatını yakalayıp gülümsememi geri alıyorum. "Kahve taze."

Yol kapamayla ilgili bir broşürü biraz fazla yoğun bir şekilde inceleyerek kayıtsız bir ses çıkarıyor.

"Kahvaltılık burrito ister misin? lahana koyuyorum. Süper sağlıklı ama tadı öyle değil." Yapışmak Babamın çılgın performans arttırıcı diyetleri sayesinde yemek yapmaya başladım. Cheeseburger hakkında halüsinasyon görmeye başlamadan önce buharda pişmiş sebzeler ve kuru tavuk yiyebileceğiniz çok fazla zaman var. Artık daha fazla zamanım olduğu için kendi tariflerimi icat etmeye başladım.

Brooks tereddüt ediyor ve ben bakışlarının ağırlığını üzerimde hissetmiyormuş gibi yaparak gözlerimi tavadan ayırmıyorum. "Elbette. Teşekkür ederim." Sonunda kabul ediyor ve kendine bir fincan kahve doldurmak için mutfak tezgahına doğru ilerliyor. O anı bir bulaşık havlusunu "düşürmek" için seçiyorum ve onu almak için eğildiğimde, bir fincandan taşan sıvının belirgin sesini ve ardından alçak küfür duyuyorum.

"Ne, *yani*, nereye gidiyorsun?" Ayağa kalktığımda soruyor, dökülenleri temizliyor ve sanki aramızdaki her şey tamamen normalmiş gibi, benim kullandığım soğukkanlılığı kullanmaya çalışıyor.

"Oh!" Ne giydiğimi unutmuşum gibi kendime bakıyorum. Çok şey değil, sadece popomu harika gösteren bir kot pantolon (dolayısıyla stratejik havlu bırakma) ve yumuşak beyaz bir kazak, genellikle sabahları giydiğim büyük boy tişört ve tayttan çok daha hoş. "Bir saat içinde menajerimle kahve içeceğim. Benim için bir sürü iş teklifi alıyor ve ben de onları dinlemem gerektiğini düşündüm. Sonsuza kadar evde oturan bir köpek annesi olamam." Uzanıp her zaman yanımda olan gölgem Tibia'nın kulağının arkasını kaşıyorum.

Brooks hiç eğlenmedi. "Kalçan için bir sonraki adımı kararlaştırana kadar beklemen gerekmez mi? Jenna'yla randevun Noel'den sonra."

Babamın tıbbi uzaklaştırmamı yeniden değerlendirmesini istediği adam tarafından tedavi edileceğim için heyecanlı değildim ve Brooks'un ona getirdiğimde pek de onaylayıcı olmayan kaşlarını çatması anlaşılmayı mühürledi. Doktor olarak ilk tercihim tabii ki huysuz huysuzun kendisiydi ama Brooks'a *yasal itiraz* kalkanını geri vermek isteyeceğim son şeydi.

Bunu da önermedi, ancak ortaklarından birini davamla ilgili bilgilendirmekten bahsetti. Aynen öyle.

Omuz silkiyorum. "neler olduğunu öğrenmekten zarar gelmez. Bir iş bulmam lazım." Yumurtaları tavadan alıp bekleyen tortillaların üzerine koyuyorum. "Ayrıca, emeklilik sıkıcı. İkimiz de patlamadan önce yapabileceğim çok fazla yemek var. Yine de gitmek için çok güzel bir yol *olurdu*."

Brooks kıkırdıyor ve jakuzi olayından beri ilk kez doğrudan bana bakıyor. "Senin için bir şeyim olabilir. Snowboardla ilgili değil."

Şaşkınlıkla göz kırpiyorum. "Oh?" Snowboardla ilgili olmayan bir şey kulağa ideal geliyor. Babamla hâlâ konuşmadım ve sektörde onun sözünün geçmediği hiçbir yer yok.

O dünyadan uzaklaşmak çok garip. Buradaki ikinci günümde Brooks bana Lake'in tüm snowboard eşyalarını sakladığı garajdaki rafları gösterdi. Hepsi oradaydı; tahtalarım, bir ekipman firmasının sadece benim için tasarladığı en sevdiğim neon-pembe gözlüklerim, üç kutu dolusu kar pantolonu, ceket, kask ve eldiven ve kazandığım her ödül. Altın orada bir yerdeydi ama çıkarmak için hiç çaba sarf etmedim.

Keşke hepsini babamda bıraksaydı. Tanrı biliyor ya, bunların hepsi onun için benim için olduğundan çok daha fazla şey ifade ediyor. "Delta?"

Özür dileyerek gülümsüyorum ve gözlerimi burritolara çeviriyorum. "Özür dilerim. Devam et, bir iş hakkında bir şeyler mi söylüyordun?"

"Kız kardeşim, Phoebe? Şehir merkezinde bir spa işletiyor. Dün onunla konuşuyordum ve bana okul sonrası bakıcılarının beklenmedik bir şekilde düştüğünü söyledi. Çocukları ofisine yerleştiriyormuş. İster inan ister inanma, pek ideal değil. Sadece hafta içi her gece birkaç saat, kış tatilinde daha fazla."

"Ah." Dudağımı ısıırıyorum, Brooks'un kahvaltısını tabağa koyup ona uzatırken bunu düşünmek için kendime zaman kazandırıyorum. "Bunun için beni isteyeceğinden emin değilim."

Çocuklarla ilgili çok fazla deneyimim yok, ama kendime karşı dürüst olursam, en büyük Phoebe'nin gözümü korkutması. O muhteşem ve mükemmel biri ve geçimini sağlamak için diğer kadınların muhteşem ve mükemmel görünmesini sağlıyor. Bu arada, son saç kesimimi banyo aynasında kendim yaptım ve üzerime tam oturan bir kot pantolon giymek benim çaba gösterme versiyonum. Bekâr bir baba tarafından büyütüldüm ve iki ağabeyim var. Göz kalemimi süslü bir şekilde sürme konusunda ders almıyordum.

Kendime güzel dendiğini duydum ve çekiciliğimi nesnel, gerçekçi bir şekilde görebiliyorum, ancak *bunu hiç hissettiğimden* emin değilim. Belki ortopedi cerrahımın beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi görüldüğü o muayene masasında birkaç dakika hariç. Kuşkusuz, sonraki reddedilmeler ani vücut imajı sorunlarımda rol oynuyor olabilir.

Brooks yemeğe başlamak için hiçbir hareket yapmıyor. "Eğer ilgilenmiyorsan sorun değil ama çocuklar seni çok sever. Vahşidirler ama gelebileceğinden şüpheleniyorum."

Tencereyi lavaboya koymak için dönüyorum, Brooks'u başarıyla etkisiz hale getirmenin verdiği tüm zafer gidiyor. Bana hissedebiliyorum, ruh halimdeki bariz değişimi anlamakta zorlandığını biliyorum.

Bebek bakıcılığı işi kulağa fena gelmiyor. Oyun oynamak, sanat ve el işi yapmak tam ihtiyacım olan düşük stresli bir iş gibi geliyor ama yine de tereddüt ediyorum.

"Kız kardeşin biraz gözümü kork," diye itiraf ediyorum, boynum ve yanaklarım . "İyi biri olduğuna eminim ama yapar mı? Bilmiyorum..." Saçlarımın uçlarıyla bilinçsizce oynarken kelimelerim dağılıyor. Güvensizliğimi itiraf etmek pek tecrübeli olduğum bir konu değil. Zayıflık göstermemek üzere eğitildiğim yirmi yıl, nasıl hissettiğimi ifade etmeyi diş çekmek kadar kolay hale getirdi. Brooks bana açık sözlü söyledi, eğer nasıl hissettiğimi anlamasını istiyorsam, bunu söylemeliymişim.

Hareket etmiyor, sabırla düşüncelerimi toparlamamı bekliyor ve kalbim ona karşı şefkatle sıkışıyor.

"Annem bikini modeliydi," diyorum ona, biraz da utanarak. "Bunu bütün dünya biliyor. Çirkin olduğumu falan düşünmüyorum ama annem çok güzeldi, anlıyor musun? *Büyüleyici*. Çok.... yorum vardı. Çoğunlukla internette."

"Yorumlar?" Brooks soruyor ve soğukkanlı, kontrollü tonuna rağmen altta yatan bir öfke hissedebiliyorum.

Kalbim sıkışıyor. Bu hafta bana dokunmamaya özen gösterdi ve ben bunu hiç kadar özlememiştim. Onun kollarını etrafımda hissetmek kısa sürede günümün en güzel kısmı haline gelmişti ve bu bağın şu her zamankinden daha fazla acı veriyor.

Yüzümü buruşturarak başımı sallıyorum. "Önemli değil. Bir sosyal medya yöneticim var. Artık kontrol etmiyorum. Artık çalışmadığıma göre muhtemelen tüm hesaplarımı sileceğim." Bu, eskiden her gün okuduğum, çoğunlukla erkeklerden gelen, elmanın ağaçtan nasıl bu kadar uzağa düştüğünü kabaca merak eden şeyleri unutacağım anlamına gelmiyor. "Kendime güvensiz olmamaya ve yemin ederim kendimi seviyorum ama bazen kızlarla ilgili konularda ne kadar az şey bildiğimi ediyorum. Bir kız kardeşim, kız arkadaşlarım ya da bir annem yok." Son kelimedede sesim çatlıyor ve ona bakamıyorum. Çok utaniyorum.

Bu adamı baştan çıkarmak istiyordum, benim için üzülmelerini değil.

Beş saniye geçmeden sıcak eller kollarımı gevşekçe sarıyor ve Brooks beni sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor. Gözlerim yanıyor ama hemen ardından vücudumdaki gerilim boşalıyor. Buna ihtiyacım vardı. Yüzümü boynuna gömüyorum, odunsu, erkeksi Brooks kokusunu açgözlülükle içime çekiyorum ve dudakları şakağıma bastırduğında titrediğine yemin edebilirim.

"ama." Mırıldanıyor ve aynı hızla benden uzaklaşıyor. "Seni Phoebe'yle tanıştırayım. Ondan hoşlanacağına söz veriyorum. Sadece bana güven, tamam mı?"

elle

O ve Brooks o kadar ki aynı aileden olduklarına inanmak zor olsa da, Phoebe Harrison-Nichols kısa sürede en az kardeşi kadar harika olduğunu kanıtlıyor. Brooks'un çekingen ve sessiz olduğu yerde, Phoebe dışa dönük ve çekici. Her insan için güzel bir sözü var ve onunla tanıştığınız ilk beş dakika içinde en iyi arkadaşı olduğunuzu . Sahte ya da zorlama gibi görünebilir ama öyle değil.

Brooks belli ki ona geleceğimizi haber vermiş çünkü Phoebe bizi işyerinde gördüğüne hiç şaşırılmış görünmüyor, beni sıcak bir kucaklamayla ve yeni emekliliğimle ilgili sorularla karşılıyor. Satın almak için çalıştığını öğrendiğim salon (Brooks ona yardım etmek için hafifçe kredi vermeyi önerdiğinde ters ters da) son moda ve hareketli.

Ofisinde bir saatten fazla oturup konuşuyoruz, ancak çıkarken saç kesimi için randevu almaktan bahsettiğimde gün değişiyor. Ne olduğunu anlamadan beni bir kuaför koltuğuna oturtuyorlar ve Brooks (sohbete katkıda bulunmayı çoktan bırakmış ve bizden bıkmış olduğu belli olan) kaybolmadan önce kitapçı hakkında bir şeyler mırıldanıyor.

Phoebe, hakkını yemeyelim, kardeşinin gitmesini bekledikten sonra eğilerek komplocu bir tavırla soruyor: "Ee, neler oluyor? Elliot bana *onunla yaşadığını* söyledi?"

Yüzümü buruşturdum, "Biz sadece arkadaşız. Bir . Bu.... karmaşık."

"Söyleyeceğim." Phoebe arkamda durup saçımla oynayarak gülüyor ve gözlerimiz aynada buluşuyor. "Yani, kardeşim onun için neyin iyi olduğunu bilmediği için mi yoksa ilgilenmediğin için mi *sadece arkadaşsınız?*"

Bu konuda kimseyle konuşmadım ve saçımı keserken Phoebe'ye her şeyi anlatana kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. O onun kız kardeşi. Onun tarafında olmasını beklerdim ama durum öyle değil. Aksine, konuşma ilerledikçe bir sürü öfkeli soluk alıp verme ve onaylamayan kafa sallama oluyor.

"Senin için deli oluyor, Delta." Phoebe saç kurutma makinesini bırakırken sözlerini bitiriyor. "Ofisinde tanıştığımız gün anlamıştım, bugün de öyle. Brooks'un *kimseye* böyle baktığını hiç görmemiştim." Biraz buğulu gözlerle iç geçiriyor. "Eminim o imkânsız ve muhtemelen biraz cahil bir pislik olduğu için pes etmeyi düşünüyorsundur ama . Bunu ancak bir yere kadar . Brooks dünyanın iyi insanı ama bunu görebilmek için yirmi kat demirden savunmayı aşmanız gerekiyor."

Yansımama bakıyorum. Phoebe'ye en iyi kararını vermesini söyledim ve o da yaptı. Açık kahverengi saçlarım şimdi düzgün katlar halinde sarkıyor, bir şekilde zahmetsiz ve aynı zamanda bir araya getirilmiş. Kendimi çok güzel hissediyorum. "Çok teşekkür ederim, Phoebe. Bayıldım." Aynada ona gülümsüyorum, kalbim konuşmadan ve mini makyajdan dolayı daha hafif.

Dudağını ısırarak bana bakıyor. "Çoktan mı?"

Öyle mi? Emin değilim. Yine de, bu kez bir aksilikten sonra her zamanki kadar zahmetsizce toparlanamayacağım aklıma . Görünüşe göre duygusal acı eşiğim fiziksel acı eşiğim kadar yüksek değil. "Emin değilim," diye itiraf ediyorum, yeni kestirdiğim saçlarımın uçlarını parmaklarken. "Sanırım onu zorlamaktan biraz korkabilirim. Beni istemediğini açıkça belirtti. Bunu tekrar duymaya dayanabilir miyim bilmiyorum."

Phoebe kuaför önlüğünü bir arada tutan çıtçıtları çözüyor ve ayağa kalktığımda beni sıkıca kucaklıyor. "Neden Cuma günü beni görmeye gelmiyorsun? Seni öğle yemeğine götüreceğim." Önerdi

"Yemin ederim bu sadece okuldan sonra çocuklara bakman için sana verdiğim yüzde otuzluk bir rüşvet."

İkimiz de gülüyoruz, tam o sırada soğuk, sert bir ses salonun gürültüsünü kesiyor. "Gitmeye hazır mısın?" Arkamı döndüğümde Brooks'u kenarda durmuş, yün omuzlarına kar tozu serpmiş, her zamanki esrarengiz bir ifadeyle ikimizi izlerken buluyorum.

Başımı sallayıp ona doğru ilerliyorum ama Phoebe sesleniyor, "Ne düşünüyorsun Brooks? Harika görünmüyor mu?"

Adımlarım titriyor ve düşmeden önceki saniyelerde beni hep yakalayan o hisle sarsılıyorum. Vücudum kilitleniyor, çarpışmaya ve Brooks'un bunu kaçırmadığını yüzündeki pişmanlık ifadesinden anlayabiliyorum.

"Cuma günü görüşürüz, Phoebe! Teşekkür ederim!" Omzumun üzerinden sesleniyorum, o cevap vermeden önce yanından geçip kapıya doğru ilerliyorum, tek bir küçümseyici sözle kendim hakkında hissettiklerimi paramparça edebilmesinden nefret ediyorum.

Dışarıda kar yağıyor ve her mağazanın vitrininde Noel ışıkları parıldıyor. Yılın en sevdiğim zamanı, ama kaldırımdan arabanın park edildiği yere doğru yürürken, soğuğa karşı montumu daha sıkı çekerek hiçbirine hayran olmak için durmuyorum. Brooks haklıydı. Phoebe'den hoşlanıyordum ama onunla geçirdiğim son bir saat, konuşabileceğim, *gerçekten* konuşabileceğim biri için ne kadar acı çektiğimi fark etmemi sağladı. Arabada durup yolcu kapısına yaslanıyorum ve kaldırıma bakıyorum. Brooks'un beni takip ettiğini ancak bir çift siyah bot tam önümde durduğunda fark ediyorum.

Kendimi çelikleştirerek uzun bir nefes aldım.

"Delta." Sesi sessiz ve gergin. "Çok güzel görünüyorsun. Her zaman öylesin, ama özellikle şu anda." Gözlerim yanıyor, ama yine de bakışlarıyla buluşmaya cesaret edemeyerek onları yere yapıştırıyorum. "Çok özür dilerim Delta. Tam bir pislik gibi davrandım, bu konuda çok kötüyüm. Geçen gece ve muayene odasında bunu hiç istemedim. Saat başı nefesimi kesiyorsun, bilmelisin. Seni düşünmeden iki dakika bile geçiremiyorum. Burada sorun benim, sen değilsin, sana karşı hissettiklerim de *değil*."

Cevap kahkaham kısa ve esprisiz. "Senden daha genç olduğumu biliyorum ama '*sorun sende değil, bende*' klişesini daha önce de duymuştum Brooks."

Yavaşça, sanki kaçmam için bana her fırsatı veriyormuş gibi, botlar bana yaklaşıyor ve sıcak bir el çenemi onun sıcak, alev alev yanan gözleriyle buluşmak için yukarı itiyor. "Sana istediğin hayatı veremediğim için bana istemiyorum." Fısıldıyor, sesi duygusallıktan pürüzlü. "Bu beni öldürür Delta. Lütfen anla."

Bu yüzden mi bunu yapmasına izin vermiyor? Tanışma şeklimiz ya da yaşım yüzünden değil, ona kızacağıma inandığı için mi?

Başım dönüyor. "Brooks, neden düşünüyorsun?"

Boğazı düğümleniyor. "Snowboard' bak. Yaptın, sana zarar vermesine rağmen bu *işte en iyisiydin*. Vücuduna zarar verdin, uyuşturucu kullandın, doğru olduğunu düşündüğün için her *şeyi* yapardın. Senin için en iyi şey ben değilim ve bir gün bunu anlayacaksın. Uğruna kendini parçaladığın bir sonraki şey ben olmayacağım."

Bölüm On Dört

Brooks

S bu gece benim için kolay değil.

Phoebe'nin salonundan eve sessiz bir şekilde döndükten sonra Delta, Utah'a yapacakları yolculuktan önce Lake ve Bay'i görmek için hemen yola çıktı. Farları yolda kaybolduğu an, geri dönmesi için onu aramak istedim.

Saatlerce evde volta atıyor, o gün yaşananları tekrar ediyorum. Phoebe saç kesimi hakkında fikrimi sorduğunda yüz ifadesinin nasıl değiştüğünü her hatırladığımda, yeniden içim parçalanıyor. İçeri girdiğimde mutluydu, o kadar güzeldi ki tüm odayı aydınlatıyordu ve bunu ondan almamı bekliyordu. Bunu düzeltmeye çalıştım, özür dilemeye ve açıklamaya çalıştım ama hiçbir şey işe yaramadı.

Bunca zaman onu kendimden tutarak doğru şeyi yaptığımdan o kadar *emindim* ki. Acıtabilirdi, işkence *olabilirdi* ama *doğruydu*. Şimdi... Şimdi, kendime kaç kez bunun onun iyiliği için olduğunu söylesem de, kemiren korkak olduğum korkusunu edemiyorum

Delta nihayet eve geldiğinde saat on olmak üzereydi ve bana iyi geceler dileyip üç köpeği peşine takarak yukarı çıkmadan önce koltuktan kalkmaya ancak zaman bulabildim.

Onu açıkça tercih etmelerini kişisel algılamamaya çalışıyorum. Onların yerinde olsaydım, ben de onu daha çok severdim.

Sönmekte olan ateşin yanında tek başıma, kalbim midemde, sefil sarmalımda o kadar kaybolmuşum ki, sonunda yatağa gitmem dakikalar ya da saatler sürebilir. Sahanlıkta duraksıyorum, kapısının önünde geziniyorum, kapıyı çalma dürtüsüyle savaşıyorum. Çalmıyorum ve uykuya dalmadan önceki son düşüncem bunu düzeltmem gerektiği oluyor. Onu burada benimle, mutlu ve güvende, *daha fazlası* olmadan tutmanın bir yolu olmalı.

Uyandığımda dışarısı hala karanlık, gözümü tavana kırıyorum. Etrafımdaki ev sessiz ve duyduğumda neden artık uyumadığıma dair bir açıklama listesinde halsizce geziniyorum. Koridorun karşısında, iki kapalı kapının arasından boğuk bir çığlık.

Sanki biri beni buzlu suya batırmış gibi aniden ayağa kalkıyorum. Kapımı açıp üç adımda sahanlığı geçerek Delta'nın odasına ulaşıyorum ki bir hıçkırık daha evin sessizliğini bozuyor. Kapıyı itip açmadan önce tereddüt etmedim. İçeride, oda sadece panjurlardan süzülen puslu, sabah güneşinin ilk izleriyle aydınlanıyor ve ben gördüklerimi anlamlandırmaya çalışarak gözlerimi kırıştırıyorum.

Delta yatakta çırpınıyor, bacakları çarşaflara dolanmış, göğsü yırtık pantolonlarla inip kalkıyor. Hasta değil, saldırıya uğramıyor ya da beni neyin uyandırdığını fark ettiğimde aklımdan diğer yüzlerce korkunç olasılıktan herhangi biri değil. Bir kâbus görüyordu.

"Delta." Yatağın kenarına çöküyorum, kalbim hâlâ göğsümde gümbür gümbür atıyor. Saçlarını nemli alnından geriye doğru düzeltip onu nazikçe uyandırmaya çalışırken teni nemli. "Delta-"

Neredeyse anında bana daha da yaklaşıyor, bir eliyle tişörtümün kavırıyor. Mavimsi ışık her şeye tuhaf bir şekilde gerçeküstü bir his veriyor ve bacaklarımı yatağa doğru sallayıp Delta'yı kollarımda toplarken sanki kendi bedenimin dışından izliyor gibiyim. O da kolayca boşalıyor, eli altından geçip göbek deliğimin altındaki derinin üzerinde düz bir şekilde yayılırken, sıcak dokunuşu içimi yakarken tutarsızca mırıldanıyor.

Kalbi hala çılgınca atıyor ve kabus geçip ara sıra titreme vücudunu sarıyor. Bu sık sık olur mu? Kazadan çok önce, aylarca yorgun görüldüğünü düşünmüştüm. Bunu çok fazla eğitime bağlıyordum, ama bu da olabilir miydi? O acıyı çekerken ben kaç gece koridorda yatıp uyudum?

Bu olasılık beni biraz çıldırtıyor.

Birkaç uzun dakika geçtikten ve nefes vermesi derinleşip yavaşladıktan sonra rahatlamaya başlıyorum. Yarın onunla bu konuyu konuşabilir ve yardımcı olabilecek uzman bulabilirim-

"Brooks." Mırıldanıyor ve çıplak, tonlu bir bacak battaniyenin altından kayarak benimkinin üzerine gelip bir santim bile hareket etmemi engellediğinde oda eğiliyor. Şort giymiyor, sadece bir çift puantiyeli mor külot giyiyor ve neredeyse anında sertleşiyorum, aletim yatarken giydiğim siyah boxer külotu müstehcen bir şekilde çadırılıyor, Delta'nın elinin yerleştiği yerden birkaç santim ötede.

Lanet olsun. Gitmem gerek. *Şimdi.*

"Delta." Onu zayıfça dürtüyorum, gerçek bir inanç olmadan onu uyandırmaya çalışıyorum. Sadece iç geçiriyor, bana daha da yaklaşıyor, ayak parmakları ayağımın üstünden geçiyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bakmamaya kararlıyım. "Delta," diyorum biraz daha ısrarla ve bu sefer vücudu geriliyor.

Yavaşça başını kaldırıp bana bakıyor ve uykulu bir şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. "Brooks?"

"Merhaba." Yüzümü buruşturuyorum, sikime değil de bana bakıyor olmasına seviniyorum. "Özür dilerim, kabus görüyordun-"

"Ah!" diye başlıyor, sanki üzerime atladığını yeni fark gibi. Dizlerinin üzerine oturmak için geri çekilirken, ben de ağzım kurumuş bir halde bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallama fırsatını değerlendiriyorum. "Seni uyandırdığım için çok özür dilerim."

İlk uyuyan yüzündeki korkuyu hatırlayarak kalın kalın yutkunuyorum. "Çok sık oluyor mu?"

Delta'nın dudakları, bir şeyden utandığında kullandığı her zamanki mahcup yarım gülümsemeye dönüşüyor. "Bazen. Son zamanlarda snowboard yapmayı bıraktığımdan beri daha iyiyim. Stresli olduğumda daha çok oluyor."

Kalbim burkuldu ve uzun bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Burada olma ortadan kalktı ve saat sabahın beşi bile değil. İyi geceler dileyip odama dönmeliyim, ama hareket etmeye başladığımda Delta'nın eli benimkine dokunmak için uzanıyor.

"Brooks." Durup bekliyorum ve yüzünde kısa süreli bir endişe görüyorum. "Hapları attım."

Nefesim kesildi. "*Ne?*" Söylemesini beklediğim en son şey buydu ve öne doğru eğildim.

Delta sessiz bir konuşuyor, sanki bunu uzun zamandır düşünüyormuş ve cesaretini kaybetmeden önce bana anlatmak istiyormuş gibi. "Kaza geçirdiğim günün sabahı, sifonu çektim. Artık yapamıyordum. Biliyorum, bu onları ilk etapta almamı ya da orada olmamam gerektiği çok açıkken o dağa geri dönecek kadar aptal olmamı mazur göstermez." Kucağındaki ellerine bakıyor ve omuzlarında hafif bir titreme görüyorum. "Sadece bilmeni istedim, çünkü snowboard seninle benim aramda aynı şey değil. Yakınından bile geçmiyor."

Ona ve durumumuza bakış açımı tamamen değiştiren bu bilgiyi düşünürken bir an için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. "Nasıl emin olabiliyorsun?" Sesimi zar zor tanıyorum ve aşık olduğum, asla sahip olamayacağımı düşündüğüm kadının güzel yüzüne bakmak için gözlerimi açtığımda bunun yalvardığım için olduğunu anlıyorum.

Lütfen, emin olsun.

Delta hemen cevap vermiyor ve çenesinin cesurca, meydan okurcasına kare şeklini almasından bir sonraki söyleyeceği şey için cesaretini topladığını anlayabiliyorum. "Sevmedim." Sözcükleri bocalıyor ve ona gitmek için can atıyorum ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum, o düşüncelerini toparlarken kalbim küt küt atıyor. "*Uzun zamandır* bildiğim tek şey *buydu*. Ona tutundum çünkü tanıdık ve başka bir şey yapabileceğimden ya da olabileceğimden emin değildim.

Artık bunun doğru olmadığını biliyorum. Etrafımda beni seven ve benim onları sevdiğim insanlar olsun istiyorum. Bir eş, bir anne olmak istiyorum... Bunların büyük, olağanüstü şeyler olmadığını biliyorum ama mutlu çok sıkıldım Brooks."

Snowboard yapmayı sevmiyordu ama beni seviyordu. Kelimeleri ama ben bunu kastettiğini biliyorum ve içimde bir şeyler yerine oturuyor. Şiddetli bir gurur ve sevinçle doluyorum, o kadar güçlü ve her şeyi tüketiyor ki bundan asla kurtulamayacağıma eminim. *O beni seviyor* ve ben tam bir korkak gibi davranarak onu tekrar tekrar uzaklaştırdım, aylardır gözümün önünde olan şeyi inkâr etmek için bahane üstüne bahane uydurdum. Onun yıldızlarla dolu bir kariyer ya da dünyayı görmek istediğini mi düşündüm? Bunu yapabilirdi. Kazadan sonra Colorado'yu terk edip bir daha arkasına bakmayabilirdi ama o buradaydı. *Benim* için savaştı.

Beni seviyor.

Beni seviyor.

O beni seviyor.... ve ben de onu hak ettiği şekilde sevmemekten bıktım.

Güçlü olduğumu sanıyordum, kararlı olduğumu sanıyordum ama Delta Jacobs fırtınasına direnmek için asla yeterli değildim.

İlk öpücüğümüz bir patlamaydı, haftalarca gerginliğin doruk noktasıydı ve onun bundan zevk aldığından emin olmak için zar zor yavaşladım. Bu ondan çok daha fazlası ve *lanet olsun ki* onun nefesini istiyorum. Bacaklarımı tekrar yatağa doğru salladığımda Delta küçük bir şaşkınlık sesi çıkarıyor, bir kolumu beline dolayarak onu karışık çarşafların üzerine düz bir şekilde çekiyorum.

Saniyeler içinde vücudunu kendi vücudumla kapladım, onu yatağa bastırdım ve onu tüm vücudumda hissettiğim kadar şiddetli bir şekilde öpmeden önce şu anda ne kadar güzel görüldüğünü takdir etmek için kendime ancak zaman veriyorum. O da tam , bacaklarını ayırmış, sanki buna benim ihtiyacı varmış gibi beni kendine doğru çekiyor.

Bunu yapıyoruz.

Yine de söylemem gereken şeyler var ve kendimi tamamen onun içinde kaybetmeden önce geri çekilip geniş gri gözlerine bakıyorum: "Seni seviyorum." Sesim çığ ve çaresiz. "*Sana aşığım Delta.*" Daha fazla yanlış anlaşılma istemiyorum, aramızda söylenmemiş hiçbir şey kalsın istemiyorum.

Bizimki çılgın, dağınık ve daha önce duyduğum hiçbir aşk hikâyesine . Yalnız o kadar emindim ki, şimdi , *önümüzde* koca bir olasılıklar dünyası çiçek açıyor.

Sanki o da benimle aynı şeyleri görüyormuş gibi, Delta'nın gözlerinde yaşlar parlıyor. Dudaklarından neşeli küçük bir kahkaha fışkırıyor, onu tekrar öpmek için eğildiğimde çabucak susturuluyor, sıcak ve aç. Bacakları belimin arkasına asılıyor ve zonklayan ereksiyonum beline baskı yaparken ağzına doğru inliyorum.

Dar kumaş şeridi sıcak amını örtüyor, benim için çoktan yarattığı ıslaklığı hissediyorum. Onun liderliği ele almasına izin veriyorum, yaklaşmaya çalışmasını, kalçalarını benimkilere doğru yuvarlamasını, omuzlarımı, saçlarımı, kollarımı ve yüzümü kavramasını seviyorum.

"Brooks!" Delta'nın yüzümdeki elleri beni ondan geri çekiyor, alaycı küçük sürtünmelerine devam bile, bunun ne kadar iyi olduğu konusunda beni çıldırtıyor. Gülümsüyor ve o kadar ısıltılı ki kalbim duracak gibi oluyor. *"Ben de seni seviyorum."*

olduğunu biliyorum.

Başımı eğip nabız noktasını emiyorum, morluk bırakacak kadar sert. "Amını yiyebilir miyim?" , hala boynunu öpüyorum. Haftalardır düşündüğüm tek şey buydu. O gün muayene odasında külotunun kumaşını kenara çekseydim ne olurdu? Ne sesler çıkarırdı? Çözüldüğünde yüzü görünürdü?

Delta inliyor, hala sıcak küçük amını şaftımın üzerine sürtüyor. "Evet, lütfen-"

Teşekkürler.

Topuklarımın üzerine oturuyorum ve atletinin alt yukarı çekiyorum. Bana izin veriyor ve yapışkan kumaş başının dolandığında gülüyoruz. Sonunda özgür kalan Delta yatağa uzanıyor, seksine yapışmış sırlıslam külotu dışında çıplak. Onlarla zaman geçiriyorum, göğüslerine onu kıvrandıran ve iç çekmesine olan öpücükler yağdırırken onları soyuyorum.

"Çok seksisin, bebeğim." Sonunda çırılçıplak kaldığında, bacaklarını kalçalarımın iki yanına açtığında sessizce küfrediyorum.

Onu canlı canlı yiyeceğim.

Ellerim çıplak bacaklarının üzerinde gezinirken Delta inliyor ve ben eğilip göğüs kafesinin derisini öpüyorum. "Bana böyle seslenmene bayılıyorum."

"Bebeğim?" Sözsüzce başını sallıyor ve ben de ona sırtıyorum, çoktan yatağa geri dönmüş, onu yutmaya hazırlanıyorum. İzlediğinden emin olmak için gözlerimi yüzünden ayırmıyorum ve iki parmağımı amının parlayan, ıslak dudaklarından geçirirken dudakları sessiz bir iniltiyle aralanıyor. *"Siktir, sırlıslam olmuşsun."*

Boxerımda aletimin başının üzerinde ıslak bir nokta var ve ilk kez tatmak için başımı eğdiğimde, aletim kadar çok pre-cum sızdırıyor ki muhtemelen çarşaflarını ıslatıyor. Ama umurumda değil. Şu anda tek endişem Delta'nın üstümdeki hırıltılı nefes alışının sesi ve dilimde onun misk kokulu, kadınsı tadı. *"Brooks."* Ağgözlülükle şişmiş klitorisini okşarken sızlanıyor, sıcak kalçaları başımın iki yanına bastırıyor.

O kadar duyarlı ki. Dilimin her küçük hareketi seğirmesine neden oluyor, ama girişinde daireler çizmeye başladığımda Delta'nın saçlarımdaki elleri beni durduruyor. "Ben hiç...." Sözüünü kesiyor, yanakları kızarıyor

utançla.

"Bunu daha önce hiç yapmadın mı?" Onu doğru dürüst görebilmek için başımı kaldırdım. Ben de öyle tahmin etmiştim. Deneyimsiz görüldüğü ya da ülkedeki erkeklerin yarısının benim olanı istemesiyle uğraşmak zorunda kalacağımı düşünmediğim değil, *onu tanıdığım* için.

Delta Jacobs savunmasız olmayı sevmez ve kendinden bir parçayı kolay kolay vermez. Ona tamamen güvenmediği sürece asla bacaklarının arasında bir erkekle yatağında yayılmaz ve ben de tüm hayatımı bu onura layık olmak için çabalayarak geçireceğim.

Ona cevap verme şansı vermiyorum, eğilip klitorisini dudaklarımın arasına , emiyorum ve dilimle vuruyorum. Kimsenin ona dokunmamış olması umurumda değil. Hayır, siktir et, kendimden geçtim. Her inilti, her titreme, hevesli kızımın kalçalarını aşağı doğru bastırmak zorunda kaldığım her an, hepsi benim. Başka hiç kimse onu benim gördüğüm gibi göremeyecek.

"Seni parmaklayacağım." Sesim mağara adamı gibi çıkıyor, hırlayıp ama ona bir bakışım Delta'nın rahatsız olmadığını doğrulamaya yetiyor. Gözlerimi onun geniş bakışlı yüzünde tutarak tek parmağımı yavaşça küçük deliğine sokuyorum ve ikimiz de inliyoruz. Çok sıkı, duvarları beni sıcak bir eldiven gibi kavırıyor ve sikimi ilk kez içine sokmanın ne kadar iyi hissettireceğini düşündükçe acı verici bir şekilde sertleşiyorum.

Yakında.

Delta , içgüdüsel olarak dizlerini çekiyor ve kendini daha fazlası için açıyor. "Hoşuma gitti." İç çekiyor ve ben geri çekilip ikinci bir parmakla tekrar içine girip onu iyice gerdiğimde kararsız bir nefes alıyor. "*Siktir*, Brooks!"

"Çok sıkı." Sanırım yatağa kuru kuru vurarak boşalabilirim, o kadar tahrik oldum ki, ama dikkatimi ondan . Onu parmaklarımla yavaşça beceriyorum, ara sıra eğilip zonklayan klitorisini yalıyor ya da emiyorum ve üçüncüyü eklediğimde Delta şaşkınlıkla ciyaklıyor. Bundan bu kadar hoşlandığım için ahlaksız bir pisliğim. "Çok mu fazla, bebeğim?"

Elleri kendi göğüslerini bulup o küçük, sıkı meme uçlarını sıkıp alay ederken başını sallıyor. Görüntü kadar sıcak ki, zar zor dayanabiliyorum. "Çok yakınım-"

Evet, eminim öyledir. Ne zaman bunu daha da zorlasam, yavaşlama şansı versem, daha da ıslanıyor ve inlemeleri daha da . Şehvet ve heyecandan aklımı kaçırmak üzereyim ama aklım hâlâ onun konfor alanını zorlamanın milyonlarca pis yolunun erotik slayt gösterisinde geziniyor. Bu gece olmaz. Bu gece olmak zorunda değil. Bu sadece bir kez olacak ve bir daha asla olmayacak. Şimdi zamanımız var. Dünyadaki tüm zaman.

"Hadi," diye bağıyorum, onu kabaca becerirken çıkardığı kremanın özensiz, ıslak sesleri odayı dolduruyor. " onu bana."

Bunu görmek istiyorum, buna *ihtiyacım* var ve Delta'nın sırtı yataktan kalkıp amının duvarları parmaklarıma yapıştığında, şortumun içine boşalmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Vücudundaki kasın ve ellerinin çarşafı pençelemesini izlemek hayatımın en erotik görüntüsü. Orgazmı geçene ikimiz de nefes nefese kalıyoruz ve bir anda doğrulup beni sert bir öpücüğün içine çekiyor.

"Senin sıran." Ayrıldığımızda gözleri arzuyla parlıyor, şimdiden tişörtümün eteklerini çekiştiriyor. Beni çırılçıplak soymasına ve yastıklara geri itmesine izin verdim, bir dakika önceki pozisyonlarımızın tersine uyluklarımın arasına diz çöktü. "Çok çalışıyorsun." Ellerini pazularımın ve göğüs kaslarımın üzerinde gezdirerek mırıldanıyor, gözleri onaylayarak parlıyor.

Bu ana kadar kendimi hiç kibirli biri olarak görmemiştim ama Delta'nın övgüsü içimde isteği uyandırmıyorsa ne olayım. Sırıtiyorum. "Son zamanlarda biraz hayal kırıklığı yaşadım."

Sırıtiyor ama daha fazla yorum yapmıyor, göğsümden ve karın kaslarımdan aşağı keşfe devam ediyor ve sonunda küçük bir elini geçici olarak sikimin tabanına sarıyor. Avucunun içinde seğiriyor ve ben anında kalıyorum, beni yavaşça yukarı aşağı okşamasını izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

"Bana nasıl oral seks yapılacağını öğretir misin?" Soru nazlı ya da flörtöz değil ve bu da onu çok daha ateşli kılıyor.

Evet, evet. Siktir, evet. Ama bu gece değil. "Başka zaman." Doğrulup onu göğsüme çekiyorum ve bir arada yuvarlayarak tekrar yatağa bastırıyorum.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, bedenlerimizin arasından şişman sikimin tam da onun ıslak yarığına yerleştiği yere bakıyor. "Seks yapacak mıyız?" Sesinde hafif bir titreme var, bu da omurgama sıcak bir arzu heyecanı gönderiyor.

Lanet okuyorum, tam da bunu yapma dürtüsünden kurtuluyorum. Çok yakınız, bu çok kolay olurdu - "Hayır. Bu gece olmaz bebeğim. Sadece bunu yapacağım." Kalçalarımı ileri geri yuvarlayarak sikimi dikişinden geçiriyorum. O kadar ıslak ki kolayca giriyorum, ikimiz de yepyeni bir hisle inliyoruz, ama Delta'nın elinin girip sikimin etrafını sarması uzun sürmüyor.

"İstiyorum." Beni yukarı aşağı okşuyor, ıslaklığını kullanarak yolu kolaylaştırıyor. Dokunuşu çok iyi hissettiriyor. "Sana içimde ihtiyacım var." Yalvarıyor ve sikimin girişine oturtup kalçalarını döndürerek beni içine almaya çalışırken kalbim duracak gibi oluyor.

Neredeyse titriyorum, gözlerimi bizi bu şekilde görmekten alamıyorum. İlerlemek istiyorum, onu tamamen sahiplenmek istiyorum, ama ilk seferinin akıllara durgunluk verecek şekilde olmasını hak ediyor ve bu haliyle, muhtemelen daha derinliklerine inmeden döküleceğim. Bu beni neredeyse öldürüyor ama başımı sallıyorum. "Burada pamuk ipliğine bağlıyım Delta." İnliyorum, "Bunu senin için unutulmaz kılmak istiyorum. Yakında, *lanet* olsun, yemin ederim yakında olacak, ama şimdi değil."

Yine de hareket etmiyorum. İkimiz de neredeyse birleştiğimiz yere bakıyoruz, benim aletim onun küçük bedenine karşı müstehcen bir şekilde büyük. "Sadece birazcık mı?" Yarı gülüyor, yarı yalvarıyor ve... siktir . Evet. Bu işe yarayabilir.

"Kıpırdama," diye homurdanarak elini yolundan çekiyorum. "Seni ucuyla becereceğim, tamam mı bebeğim? Sadece ucuyla."

Onu parmakladıktan sonra bile, hala sıkı bir uyum var. Bir elimle sikimi kavrayıp diğer elimle Delta'nın alt karnını aşağı doğru iterek kalçalarımı öne doğru yuvarlıyorum, ikimiz de onun kaygan, pembe deliğinin sikimin başı etrafında zar zor içine girene kadar gerilmesini izliyoruz. Bu bir işkence, erotik, enfes bir işkence ve bunun yeterli olmayacağını bilmeliydim. Devam etmenin cazibesi derimin altında yanıyor, ama kendimi tutmayı başarıyorum, onu sadece başıyla beceriyorum.

Altımda, Delta kıvranıyor, vücudu benimkiyle birlikte titriyor ve parmakları klitorisine düştüğünde inliyorum, içine başladığımda çılgınca daireler , toplarım şimdiden sıkılıyor.

"Benimle gel," diye , yaptığımız şeyin görüntüsüyle hipnotize olmuş durumdayım. Omuriliğimin tabanında ısı oluşuyor. Mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla tahrik oldum ve Delta'nın sırtı yatağa eğildiğinde, orgazmının gücüyle tüm vücudu titriyor, artık kendimi tutamıyorum.

Uzun, alçak bir iniltiyle boşalıyorum, sikimin seğirmesini izliyorum, başı hala amının içinde, onu dolduruyor.

Geri çekilmemek pervasızca bir hareketti. Ben onun doktoruydum ve hangi ilaçları kullanmadığını biliyorum, ama o bana uzandığında ve ben onu öpmek için öne düştüğümde, tek bir parçam bile pişmanlık duymuyor. Hayatınız boyunca sizi olduğunuz gibi gören ve isteyen birini ne kadar sık bulursunuz? En iyi arkadaşınızı ve hayatınızın aşkını tek bir kişide sıklıkla bulursunuz?

O beni seviyor.

Ben.

Bu benim mutlu olma, kendimden daha büyük bir şeyin parçası olma şansım ve daha fazla zaman kaybetmeyeceğim.

Ayrıldığımızda ona "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diyorum ve daha önce binlerce kez yapmışız gibi birbirimizin kollarına sarılıyoruz.

Delta göğsümü öpüyor, parmakları kolumdaki küçük bir deri üzerinde ileri geri geliyor. "Benim için değil." Uykulu bir şekilde mırıldanıyor ve benim de göz kapaklarım ağırlaşmaya başlıyor. "Kazadan önce olduğum kişi değilim. Muhtemelen bir daha asla snowboard yapamayacağımı düşünürsek bunun tuhaf görüldüğünü biliyorum ama sanırım artık daha güçlüyüm."

"Öylesin." Gözlerim yanıyor ve tavana bakıp Delta'nın nefes alış verişinin yavaşlayıp derinleşmesini dinliyorum, sıcak ışık panjurlardan içeri süzülürken. Birazdan işe gitmem gerekiyor ve her şey farklıken normal rutinime devam etmek çok garip geliyor.

Gözlerimi kapatırken, geç kalmama izin vermeye karar veriyorum. Sadece bu seferlik.

On Beşinci Bölüm

Delta

I Doğum günümü fazla abartmamaya alıştım.

Kardeşlerim her zaman çok tatlılar, şu anda hangi yerel fırının mihrabında ibadet ediyorsam bana oradan pişmiş bir canavar getiriyorlar ve her zamanki iğrenç, sevgi dolu hallerini takınıyorlar. Gerçi Lake ve Bay şu anda Utah'a gidiyorlar ve Brooks bu sabah işe gitmeden önce (tam bir saat geç) bana son bir öpücük verdiğinde hiçbir şeyden bahsetmediğinden, yirmi birinci doğum günümün de gibi olaysız geçeceğini tahmin ediyordum.

Benim için fark etmez. Tek bir kişi bile hatırlamasa bile, *Brooks beni sevdiği* için bütün gün yüzümde kocaman, sevimsiz bir gülümsemeyle dolaşacağım.

Hâlâ çözmemiz gereken şeyler var. Eminim yolda tümsekler olacaktır, ama *bu kadar*. Ben hiçbir yere gitmiyorum, o da gitmiyor. Artık kaçmak yok, saklanmak yok, rol yapmak yok. Kazadan beri kendimi çok huzursuz hissediyorum, sanki tüm hayatım havada kalmış gibi, ama şimdi.... tek düşünebildiğim haftalar önce eski yatak odamda uzanıp gece gökyüzüne baktığım ve her şeyin farklı olmasını dilediğim o konuşma.

Aile hakkında konuşmuştuk ve Brooks yalnız kalacağını düşündüğü için kalbim acımıştı. şimdi yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum çünkü yanılıyordu. Artık ben varım ve ben- "Tuhaf mı davranıyorum?" Fibula'ya dikkatim dağılmış bir şekilde soruyorum, kahve fincanımın üzerinden beni endişeli kahverengi gözlerle dikkatle izleyen dev, pofuduk bebeğe bakıyorum.

Muhtemelen öyleyim. Daha öğlen , Brooks saatlerce evde olmayacak ve ben hâlâ ona doğum günüm olduğunu söyleyip tartışıyorum. İlişkimizin ilk günü ve büyük duygusal itiraflar bir yana, hiçbir şey yapmadığı için kendini kötü hissetmesini istemem. Umurumda değil, bunu ve kapı yirmi birinci yaş günümün fark edilmeden geçip gitmesine izin vermeye karar verdim.

Kapıyı açtığımda kurye çoktan kamyonuna doğru yola bile ve ben diz çökerken omzunun üzerinden bana el sallıyor, kalbim aniden çarpmaya başlıyor. Kapının eşiğinde büyük, açık mavi bir kutu duruyor, üst düzey bir mağazadan alabileceğiniz türden. "Bundan haberiniz var mıydı?" Kutuyu içeri getirip mutfak tezgahının üzerine koyarken köpeklere soruyorum. Üzerinde not yok ama kapağını kaldırdığımda dizlerimin bağı . Beyaz bir kâğıt mendilin içinde tam bir kıyafet var ve her bir parçayı teker teker çıkarıyorum, ağlamak mı yoksa ofisine gidip Brooks Harrison'a benimle hemen evlenmesi için yalvarmak mı istediğimden emin değilim. Hayatımda gördüğüm en güzel, en şık şey bir elbise var. Altına bir palto ve ona uygun alçak bilekli botlar giymiş. Hatta ona uygun bir çanta ve gerçek olmamasını umduğum bir çift gözyaşı damlası küpe almayı bile düşünmüş. Elmaslar. En altta bir zarf buluyorum ve titreyen ellerimle açıyorum.

Mutlu yıllar, Delta.

Bugün çalışmak zorunda olduğum için üzgünüm ama saat 13.00'te sizi Phoebe'nin spa merkezine götürmek için bir araba gelecek. Kız kardeşimin (adı çıkmış mükemmel bir pazarlamacıdır) bana sundukları en iyi paket olduğunu söylediği paketi ayırttım ve 6. sınıftaki fen deneyinde oje çıkarıcı şişesinin tamamını kullandığım için benden kesinlikle para . Rahatla, keyfini çıkar, seni saat beşte oradan alırım.

Daha önce yeterince söylemediysem diye söylüyorum, sana tamamen, delicesine ve saplantılı bir şekilde aşışım.

-Brooks

Hâlâ ayakta durabilmem bir mucize. Bu beklediğimden çok daha fazlası. Romantik, tatlı ve... Tanrım. Çok mutluyum.

Bir çocuk gibi ciyaklamaktan kaçınmaya çalışarak telefonumu açıyorum ve Brooks'un numarasını . İş gününün ortasındayız ve cevap vermesini beklemiyorum ama ikinci çalışta cevap veriyor. "Anladın mı?" diye sorarken sesi gülümsüyor gibiydi.

"Anladım," diye onaylıyorum, elimi mutfak tezgâhına serdiğim ve kırıntı olup olmadığını özenle kontrol ettiğim elbisenin üzerinde gezdirerek. "Bütün bunları yaptığına inanamıyorum Brooks. Y yapmak zorunda değildin."

Homurdanıyor ve ben onun alaycı, bıkkın ifadesini hayal edebiliyorum. "Kesinlikle yaptım. Şimdiye kadar ilişkimizdeki tüm romantik gelişmelerden sen sorumluydun. Arayı kapatmam lazım."

Karnımda kelebekler uçuşuyor. "Bu işe yaramalı. Cidden ne diyeceğimi bilemiyorum. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Gülümsemeden duramıyorum." Telefonda arka planda

birinin onun adını söylediğini duyuyorum. "Gün ortasında aradığım için özür dilerim, meşgulsünüz."

"Her zaman Delta'yı arayın. Ameliyattaysam ya da bir hastam varsa telefonu açmam ama size asistanımın numarasını veririm. Acil bir durum varsa ona mesaj atabilirsiniz."

Dudağımı ısııyorum, bu sabahın erken saatlerine ait görüntüler tekrar gözümün önüne geliyor. "Acil durum nedir, Doktor Harrison?" Utangaç bir şekilde soruyorum. Azgınlık sayılır mı? Eğer öyleyse, bir an önce eve gitmesi gerekiyor.

Ses tonumdaki değişikliği duyan Brooks sessizce inliyor. "Siktir, bebeğim. Beni öldürüyorsun. Sonra, tamam mı?" "Öncekinden daha mı fazla?" Kibar olmaya çalıştığının farkındayım. ama sadece altı saat oldu ve beklemekten sıkıldım. Süper romantik bir doğum günü randevusu her şeyi başlatmak için iyi bir yol gibi görünüyor. "Çünkü *gerçekten* eskisinden daha fazlasını yapmak istiyorum. Çok daha fazlasını."

O küfrediyor ve ben de arka plandaki sesleri duyunca sırtıyorum. İçimden bir ses onu kızdırmanın bedelini ağır ödeyeceğimi söylüyor ve . Sadece ne olacağını görmek için onun kısıtlamalarının her bir parçasını geri almak istiyorum. "Bunu ."

"Hmm, kulağa eğlenceli geliyor. Seni seviyorum." Bu son cümleyi gülümseyerek çünkü artık ortaya çıktığına göre geri almayacağım. İş yerindeki bir grup insanın ortasında bu kadar kolay karşılık vermesini beklemiyordum ama her zaman profesyonel olan Doktor Harrison tereddüt bile etmedi.

"Ben de seni seviyorum Delta. Mutlu yıllar."

Hiç bu kadar güzel hissetmemiştim.

Brooks'un bana aldığı elbise sadece üzerime tam oturmakla kalmıyor, aynı zamanda tamamen *bana* ait. Soluk mavi ve yürüdüğümde etrafımda uçuşan kırışık, hafif bir malzemeden yapılmış bu elbise, Phoebe beni agresif bir şekilde şımartıldığım öğleden sonranın sonunda üzerimi değiştirmeye gönderdiğinde salondaki diğer kadınların özlem inlemelerine neden oluyor. Aldığı küçük beyaz botlar mümkün olan en düşük topuklara sahip (şüphesiz kalçam için endişelendiğinden) ve ceketimin düğmeleriyle eşleşen gümüş çivilerle süslenmiş.

"Ona bu konuda yardım etmedin mi?" Buraya girdiğim andan itibaren neredeyse dayanılmaz derecede kendini *beğenmiş* olan Phoebe'ye bir kez daha soruyorum, çalışanları beni masajım, yüz bakımım, manikürüm, pedikürüm ve genel olarak hayatımın bir santimi boyunca şımartmak için salonda dolaştırırken neredeyse "*Sana söylemiştim*" demek için patlıyor.

"Hayır," iç geçiriyor özlemle, hediyelerimin geri kalanıyla birlikte gelen uzun, lacivert yardım ederken. "Yine de çıtayı yüksek tutmaktan bahsediyorsun, *vay* canına. Geçen yılki doğum günümde Josh bana bir çaydanlık almıştı."

Kıkırdıyorum, dönüp kapının yanındaki aynada kendimi bir kez daha . Saçlarım gevşek bukleler

halinde düzenlenmiş ve göz kapaklarım gümüşü bir farla tozlanmış, kocaman görünüyor. "Çok çay içer misin?"

Phoebe homurdanıyor. "Hayır, ama eski su ısıtıcısını paslı olduğu için değiştirmekten bahsetmiştim." Önümden karanlık sokağa bakıyor ve burnunu çekiyor. "Bir keresinde Anneler Günü için anneme parçalara ayrılmış bir solucan resmi hediye eden çocuğun bu olduğuna inanamıyorum."

Bakışlarını takip ediyorum ve kalbim küt atıyor. Brooks salonun karşısındaki arabasından iniyor, siyah bir takım elbise giymiş, elinde bir buket çiçek var.

Vay canına. Önlük giyen dünyadaki en seksi adam olduğunu sanıyordum ama yanılmışım.

"Git," diye beni dürtüyor Phoebe, gözleri biraz sulu. "Hüzünlü bir abla olarak havayı bozmaktan başka bir şey yapmayacağım."

Salondaki diğer kadınlardan bir veda ve iyi şanslar korosu yükseliyor ve ben de onlara el sallıyorum, dışarı çıkıp gecenin soğuk havasına karışırken yüzümde bir gülümseme beliriyor. Brooks beni fark ettiğinde henüz kaldırıma çıkıyordu ve ben merdivenlerden inerken çiçekler onun yanına düşüyor. Siyahlar içinde *çok seksi* görünüyor ve saçlarını kontrol altına almak için çaba sarf etmiş olsa da, tekrar dağınık hale getirmek için sabırsızlanıyorum.

Kaldırımın ortasında buluşuyoruz ve beni derinden öpmek için eğiliyor, bir eli boynumun arkasında kıvrılıyor. Bir kız yerde bir su birikintisine dönüşmeden önce ne kadar dayanabilir? Her tarafım sıcacık ve o bunları yapmadan *önce* kalbim patlayacak kadar doluydu.

Ayrıldığımızda ona "Çok yakışıklı görünüyorsun," diyorum ve makyajımdan arta kalan parlaklığı gidermek için başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum.

Brooks'un gözleri bir saniye bile yüzümden ayrılmadı ve gördüklerine inanamıyormuş şaşkın görünüyor. "*Ben mi?*" diye homurdanıyor, zamanki otoriter ve sabırsız ses tonuyla. "Çok güzel görünüyorsun Delta. Güzel yeterince iyi bir kelime gibi görünmüyor. Eminim daha iyisi vardır, ama beynim şu anda optimum kapasitede çalışmıyor görünüyor."

Cevap gülümsemem kocaman. Karnımın alt kısmındaki bir kanca beni ona doğru çekiyor gibi görünüyor ve karşı koymak için çaresizim. Öne doğru eğildiğim Brooks bir kolunu belime doluyor ve eğilip bir öncekinden çok daha az tatlı bir öpücükle dudaklarıma . Öpücüğün kenarında açlık var ve kendimi ona yaklaştırdığımda ereksiyonunun karnıma doğru bastırdığını hissedebiliyorum.

Evet, lütfen.

"Hadi ama." İnliyor, dişlerini şakacı bir şekilde alt dudağıma batırıyor, nefesimi kesecek kadar sert. "Rezervasyonumuz var."

Kesinlikle ondan daha az romantiğim çünkü arabasının arka koltuğunda onu okşamak için ilk randevumuzu seve seve terk ederdim, ama çenemi kapalı tutarak caddenin karşısına geçirilmeme izin veriyorum. Brooks yolcu tarafındaki kapıyı benim için açıyor kabarık eteklerimi düzeltmemi bekledikten sonra kapıyı kapatıp sürücü tarafına doğru ilerliyor.

"Bütün bunları bugün mü yaptın?" Trafiğe çıkarken soruyorum, parmaklarımızı orta konsolun üstünde birleştiriyoruz.

Brooks gülümsüyor, kendinden memnun olduğu belli. "Birkaç iyilik istemiş olabilirim. Doğum günün olduğunu zaten biliyordum ama orijinal hediyem pek romantik değildi. Ayarlamalar yapılması gerekiyordu."

Şimdi merak ettim. "Neydi o?"

"China Village'ın sahipleriyle bir yemek dersi. Pastırmalı sarımsaklı ekmek tariflerini vermeyi kabul ettiler."

Sanki bunu başka biri düşünebilirmiş gibi o kadar lakayt bir şekilde söylüyor ki çenem düşüyor. "Brooks! Bu çok romantik! Pastırmalı sarımsaklı ekmek *bizim olayımız!*" Platonik olmaya çalıştığında bile bu adamın hala inanılmaz derecede tatlı ve düşünceli bayılıyorum.

"Tanrım, öyle mi?" Yüzünü buruşturuyor ve ben de şakayla göğsüne vuruyorum, yanaklarım çok fazla gülümsemekten ağrıyor. Daha önce de mutlu hissettiğim anlar olmuştu ama böyle değildi ve bütün gün *boyunca gülümsemeden duramadığım, kalbimin patlayacağı, sevdiğim adamın beni sevdiği,* mutlu olduğum bir gün değildi. Bir ara sokağa saparken bana bakan Brooks elimi sıktı. "Gelecek yıl için hatırlayacağım. Korkarım ki erkek arkadaşınla mum ışığında samimi bir akşam yemeğini bu tür canavarlıkların satılmadığı bir yerde yemek zorunda kalacaksın."

Başımı omzuna koyuyorum, kendisine bu kadar kolay erkek arkadaşım demesi karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Kulağa ezikçe geliyor. Yine de deneyeceğim."

"Keyfine bakacaksın. Jenna'ya rezervasyon için rüşvet vermeden önce en azından bir tane peynirli meze olup olmadığını kontrol ettim."

Bu adam beni çok seviyor. Bu en iyisi.

Restoranın şehir merkezinde yepyeni, şık et lokantası olduğu ve vale standında şık arabaların beklediği ortaya çıkıyor. Kaldırımı kaplayan ağaçların arasında minik peri ışıkları var ve Brooks bana yardım etmeye çalışan valenin usulca kestiğinde kendimi parlıyor gibi hissediyorum.

Ağırdan almak isteyip istemeyeceğini ya da kariyeri uğruna ilişkimizi gizli tuttuğumuz bir dönem olup olmayacağını merak ediyordum. Görünüşe göre, gizlilik Brooks için bir endişe kaynağı değil, çünkü restorana elini sıkıca sırtıma bastırarak giriyor ve lobide bekleyen tüm insanların önünde ceketimi giymeme yardım ediyor. Çift görünüyoruz ve garson bizi "*Doktor ve Bayan Harrison*" diye karşılıyor. Parmakları sahiplenici bir şekilde belime giriyor. Bu ses hoşuna gidiyor.

Ben de öyle.

Keyifli halim yemek salonuna girene kadar sürüyor. İlk başta onu fark etmiyorum, Brooks'un kulağıma mırıldandığı inanılmaz derecede büyüleyici görüldüğümü meşgulüm, ama sonra bir masaya çarpmaktan kaçınmak için hafifçe dönüyorum ve adımlarım titriyor çünkü *o orada*.

Babam.

Şimdiye kadar, River Jacobs'u snowboard eşyalarımın olduğu kutulara tıktırıp yolumdan çekmişim hissediyordum. Bunu düşünmedim, düşünmek *istemedim* Brooks'la olan ilişkimin iniş çıkışları şimdilik bununla yüzleşmekten kaçınmamı sağlayacak kadar tüketiyordu. Bir parçam onu bir gün tekrar görmek zorunda kalacağımı düşünüyordu ama bunun benim koşullarımda olacağını, doğum günümde bir et lokantasında rastgele karşılaşmayacağımızı hayal ediyordum.

Uzun boylu, güzel, siyah saçlı ve tenli bir kadının karşısındaki masada oturuyor. Kadın hararetli bir şekilde bir şeyler anlatıyor ama adam dinlemiyor, omzunun üzerinden bana bakıyor. Vücudumdaki tüm kaslar kavgaya gibi geriliyor, etrafımızdaki sesler kesiliyor ve bir an için bakıyoruz. Brooks eğilip kulağıma konuşuyor, sesi sessiz bir telaş. "Eve gidelim Delta. Ya da başka bir restorana."

Başımı salladım. "Hayır. Buradayız. Sorun yok Brooks. Onu bir ara görmem gerekiyordu." Hostes birkaç metre ilerimizde durdu, şaşkındı. "Her şey mi?"

Başımı sallıyorum, yüzüme güvenilir PR gülümsememi yerleştiriyorum ve uzun zaman sonra paslı ve garip geliyor. Babam ve sevgilisinin oturduğu yanından geçip, restoranın en uzak köşesine kadar onu takip ediyoruz ve neredeyse devasa bir metal heykelin arkasına saklanıyoruz.

Oturduğumuz ve hostes gittiği an, birbirimize uyuşmuş bir inançsızlıkla bakıyoruz.

"Kahretsin." Brooks nefesinin altında küfrediyor, belli ki öfkeli. "Buna inanamıyorum. Şansımız nedir?"

"yok," diye tekrarlıyorum, uyuşmuş şoku üzerimden atmaya çalışarak. "Bu sadece... garip, anlıyor musun? Çekip gittim ve bir daha arkama bakmadım. Kardeşlerim dışında hayatım artık tamamen farklı. Bay, Lake ve ben ayrıldıktan sonra kulüpte neler olduğunu bile takip etmiyorum."

Brooks tereddüt eder. "Bazı şeyler okumuş olabilirim. Sen iyileşmeye odaklanmışken bundan bahsetmek istemedim." Beklentiyle kaşlarımı kaldırıyorum ve o da iç çekerek elini saçlarının arasında gezdiriyor. "River'ın sıralar çok fazla kötü aldığını söyleyelim, haklı olarak da öyle. Sen kaza geçirdikten sonra biraz araştırma yaptım. Babanla antrenman yapan sporcular istatistiksel olarak iyi performans gösteriyor ama daha erken emekli oluyorlar ve kariyerlerini bitiren sakatlıkların oranı çok daha yüksek."

Göğsümde kocaman bir delik açıldı. "Benim gibi."

"Evet." Brooks onaylıyor, işkence görmüş görünüyor. "Senin gibi. Geçirdiğin kaza çok dikkat çekti. Bay, medya fırtınasına maruz kalmamanız gerektiğini çok güçlü bir şekilde hissetti ve ben de aynı . Bunları de araştırabilirdin-"

"İstemedim"

Özür dileyerek yüzünü buruşturuyor. "Söylemeye gerek yok, memnunum. Kardeşlerinizin Blue Pike'ı terk ettiği kamuoyuna açık, insanlar River'ın kazanıza neden olduğunu düşündüklerini varsaydılar. Koşullar kesinlikle onun için iyi görünmüyor. Yine de somut bir şey yayınlanmadı. Daha çok sektörel spekülasyonlar ama itibarı eskisi kadar parlak değil."

Cevap vermedim. Hastaneden ayrıldığımdan beri kaza hakkında çok fazla düşünmemeye ama de *benim hatam* olduğunu düşünüyorum. Snowboard' üzerinde olan bendim. Çekinceleri olan ve devam etmeyi seçen bendim.

miydi?

Babam beni uçurumun kenarına kadar zorlamadı ama geri çekilmeme de izin vermedi. Bir de kazadan hemen önce bunu yapmak istemediğim an var. *Ona yapmak istemediğimi söyledim.* Everwater temsilcileri izliyordu. Onun itibarı, benimki ve bir yığın para tehlikedeydi ve o tüm bunları benden daha çok önemsiyordu. Eğer bana içgüdülerimi dinlememi söyleseydi, şu anda burada olur muyduk emin değilim.

"Sanırım kazaya o sebep oldu," diye itiraf ediyorum, boğazım düğümleniyor ve Brooks elimi tutmak için masaya uzanıyor, tam o sırada garsonumuz beliriyor.

Sandalyesini masanın bana en yakın tarafına çekip şakağıma bir öpücük kondurmadan önce fiyatına cesaret edemediğim şişe şarap sipariş ediyor. "Tüm bunlar bu olduğu için özür dilerim." Tenime karşı mırıldanıyor ve ben de ona doğru eğilerek sadece ona yakın olmanın bile vücudumdaki gerginliği azalttığını hissediyorum.

"Ben iyiyim." Brooks kuşkuyla kaşlarını kaldırıyor, ben de gülümsüyorum. ". Özellikle de şimdi." Artık dağınık olan bukleleriyle oynamak için . "Saçlarına bayılıyorum, bunu sana daha önce söylemiş miydim? Her zaman çok temiz ve ama buklelerin her yere yapışıyor."

"Grileşiyor." Utanmış görünüyor, sanki benden çok daha yaşlı olduğunu hatırlatmak bir anda sorun olacakmış gibi.

Parmaklarımı şakaklarındaki gümüş tellerde gezdirerek gülümsüyorum. "Biliyorum. Bu işin içindeyim."

Dolaşan elimi avucunun içine alıyor, iç bileğimin narin derisini öpüyor, o sırada yakındaki bir hareket ikimizin de başını kaldırmasına neden oluyor. Babam bize bakıyor, yüzünde ciddi bir ifade var.

"Mutlu yıllar DJ." Bizimkinin yanındaki masada boş bir sandalyeyi işaret ediyor. "Oturmamın bir sakıncası var mı?"

"Evet." Brooks hırlıyor, nezaketle uğraşmıyor. "Kesinlikle ."

Babamın gözleri ona dikildi. "Bu beklenmedik bir şey, Doktor Harrison. Tüm hastalarınızı böyle mi ağırlıyorsunuz?"

"*Baba.*" Sesim çatallaşıyor ve ona ters ters bakıyorum. "Seninle konuşmak isteseydim, elimi uzatırdım. Çok zorladın ve sanırım bunu biliyorsun. O kadar gün içinde bugün bana pusu kuramazsın. *Biraz zamana ihtiyacım var.*"

Karşılık vermesini bekliyorum. İlişkimizde en ufak bir geri adım attığımda hep böyle olurdu ama o atmıyor. Uzun bir birbirimize bakıyoruz, sonra yavaşça başını sallıyor. "Tamam." Masadan uzaklaşırken bana hızlı ve sıkı bir gülümseme veriyor. "Mutlu yıllar, evlat."

Gözden kaybolduğu anda omuzlarımın çöktüğünü hissediyorum ve Brooks'a bakıyorum. "Çizburger alıp yatakta yiyebilir ?"

Sunucumuzun dikkatini çekmek için hemen elini kaldırıyor ve rahatlamış görünüyor. "Evet. Kulağa harika geliyor."

On Altıncı Bölüm

Brooks

I River'la karşılaşmanın gecenin sonu anlamına gelmesini bekliyordum ama öyle olmadı.

Bu beni şaşırtmamalı ama araba yoluna girdiğimizde Delta gülüyor ve bana patates kızartması yediriyor. "Yemin ederim, ben iyiyim. Ona karşı durduğum için mutluyum." Arabadan inip el ele karanlık eve doğru yürürken ısrar ediyor. Elliot' köpekleri ve ışıkları açtığımda bana doğru uçan üç devasa yumağı yerine kız arkadaşımın gelen tatlı, kalıcı bir öpücükle karşılaştığımda bunun için özellikle minnettarım.

İnleyerek yemeği girişteki masanın üzerine bırakıyorum, böylece onu kendime doğru çekebiliyorum. "Bu kesinlikle iyi görünüyordu."

Dudaklarımız tekrar buluştu ve yüzünü ellerimin arasına alarak aciliyetin izin verdim. Bu gecenin seksle ilgili olmasını istemiyordum. Ona onca şeyden sonra Delta romantizmi hak ediyordu, lanet .

Yine de kızım aldırıyor gibi görünüyor, çünkü öpüşmelerimizin çılgınca bir hal alması ve ellerinin göğsümde ve omuzlarımda ilk nereye dokunacağına karar veremiyormuş gibi uzun sürmüyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı bebeğim?" Gittikçe çaresizleşen öpücükler arasında mırıldanıyorum, ne zaman geri çeksem arkamdan eğilmesine bayılıyorum. Aldığım tek yanıt soluk soluğa bir inleme oluyor ve bizi çevirip onu en yakındaki duvara bastırdığımda soluk soluğa kalışına kıkırdamak zorunda kalıyorum. Ereksiyonum şimdiden zonkluyor ve karnına acı verecek kadar sertleşiyor.

Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık, Delta puslu, kapüşonlu gözlerle bana bakıyordu. Bir elini aramıza sokup pantolonumun üzerinden sikimi okşuyor. "Bu sefer sadece ucunu istemiyorum."

Siktir, evet. Tanrı biliyor ya, Delta'nın onu sonuna kadar becermem için yalvarırken aletimin sadece başına boşaldığı görüntüsü beni ölüm döşeğime kadar tahrik edecek.

"Hepsini kaldırabileceğini mi sanıyorsun?" Kalçalarım öne doğru sarsılıyor, akılsızca onun dokunuşuna sürtünüyorum. Onun için aldığım güzel elbiseyle o merdivenlerde durduğunu gördüğüm andan beri ihtiyaçtan zonkluyorum. "Acıyabilir, bebeğim."

Beni okşamaya devam ediyor ve ben doğrudan tehlikeli sulara doğru yüzdüğümü biliyorum. hakkında kurduğum fanteziler, seksle ilk kez yirmi bir yaşındaki bir bakireye göre değil. aynı şeylere ilgi duymayabilir, acının sınırından ya da bende uyandırdığı sahiplenici, ilkel dürtülerden tahrik olmayabilir. Bu işi ağırdan almalıyım.

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi Delta titriyor, elleri kemerimi kurcalarken sıcak nefesi boğazımda geziniyor. "İstiyorum. tutmak istemiyorum. Hepinize ihtiyacım var."

Damarlarımda dolaşan şehveti kontrol altında tutmaya çalışarak uzun bir tıslama sesi çıkardım. "Bunu iyice düşünmüşsün."

Küçük, sıcak el boxer'ımın kemerinin altından yolunu buluyor ve shaftımın etrafını sarıyor, geçici olarak yukarı ve aşağı okşuyor, "." diye mırıldanıyor ve o fırtınalı gözlerde, aletimin başında önceden boşalmayı boncuk haline getiren bir kötülük parıltısı görüyorum. Başparmağını üzerinde gezdiriyor ve nefes alma sırası bana geliyor. "Geceleri yatağıma uzanıp vibratörümle kendimi becerirdim, keşke sen olsaydın." Artık yarığımdan serbestçe döl damlıyor ve tutuşu tıslıyorum, kalçalarım öne doğru sarsılıyor. "Daha sonra acısını hissedebildiğim zaman hoşuma gidiyor."

Delta'yı yatağında çırılçıplak, elinde küçük bir oyuncak, içgüdüsel olarak ihtiyacı olduğunu bildiği şekilde acıtmak çalıştığını hayal etmek neredeyse çok erotik. Zavallı kızım, uzun zamandır ağrıyor ve boş, bana ihtiyacı var.

"Bunu çok yaptın mı?" Sesimi düz, alçak ve etkilenmemiş bir şekilde tutarak soruyorum. Benden bir tepki almaya çalışıyor ve ben buna izin vermeyeceğim. Henüz değil.

Sikimi kavrayışı sıkılaşıyor, beni daha hızlı okşuyor. İş öğreniyor ve onu dizlerinin üzerine çöktürüp beni istediğim şekilde nasıl emeceğini öğretmeyi çok isterdim ama bu gece aklımda başka şeyler var. "Neredeyse her gece." Sesi titreyerek itiraf , "Beni istediğin gibi kullanmanın, çaresiz olmanın ve bana ne verirken onu almak zorunda kalmanın için ne kadar iyi hissettireceğini düşündüm. Acıtsa bile. Özellikle de acıtsa."

Onu yumuşak, neredeyse iffetli bir öpücükle ödüllendiriyorum, tüm vücudum bir ihtiyaçla ıngırıyor. Damarlarımda elektrik gibi dalgalanıyor, elinin boyumdaki her darbesiyle daha da güçleniyor.

Sözlerinin benim fantezilerimi de tatmin ettiğinden haberi yok, bunu bilmesine imkân yok. Bunun gibi senaryoyu kaç kez hayal ettim? Delta bana geliyor ve sikmem için yalvarıyor.

Bana ne kadar acı çektiğini ve daha iyi hissetmesi için ihtiyacı olan şeyi verirsem istediğim her şeyi yapabileceğimi söylüyor. Elim neredeyse gelişigüzel bir şekilde yan tarafına doğru kayıyor ve gevşekçe boğazına sarılıyor. Bu şekilde duvara yaslanmışken, ileri doğru itip nefesini çalmak neredeyse hiç çaba gerektirmiyor.

Suları test edebilecek tek kişi o değil. *Görmeliyim, emin* olmalıyım. Onu kendi karanlık çok daha fazla seviyorum ve eğer istediği bu değilse, elimi bırakacağım ve bir daha asla denemeyeceğim.

Yine de Delta bunu istiyor. Gözbebekleri kocaman açılmış, dudakları ve elimi elbisesinin firfırlı eteğinin altından geçirdiğinde onu kadar ıslak buluyorum ki, giydiği küçük külotu olmuş. "Bundan hoşlanıyorsun, ha?" Sesimi zar zor tanıyorum. Çok sertti. "Seni yatağıma yatırıp bekaretini bozmamı ister misin bebeğim? İhtiyacın olan bu mu?" Amına sertçe şaplak atıyorum ve bana karşı titriyor, boğazını tutan elin gevşemesine izin verdiğimde düzensiz bir nefes emiyor.

Bir an için karanlık evde nefes nefese birbirimize baktık.

"Şimdi," diye homurdanıyorum ve Delta bir anda benden uzaklaşarak merdivenlere doğru fırlıyor.

Ona bir adım önde başlıyorum, ceketimi çıkarıp girişteki dolaba asıyorum ve peşinden yürüyorum. İkimiz üzerinde de kontrol sahibi olmak baş döndürücü bir heyecan veriyor ve adımlarımı ikişer atmak istememe rağmen, hızımı eşit tutmaya zorluyorum. Ahşap zeminde, ölçülü adımlarımın yankısının giderek yaklaştığını duyduğundan eminim ve sahanlıkta durup atılmış botlarını alıyorum.

Yatak odamın kapısı aralık ve hevesli kızım yatağın yanında duruyor, elbisesini yerde tekmeliyor. Soyunmasını bitirmesine izin veriyorum, dantel külotunu ve sutyenini hevesle çıkarırken kapı aralığından onu izliyorum. "Fikrini değiştirmek için son şansın." Hafifçe teklif ediyorum, gömleğimin manşetlerini açıyorum ve onları pratik bir kolaylıkla geri yuvarlıyorum. "Seni bir centilmen gibi becermekten mutluluk duyarım. Mumları yakabilirim. Git biraz gül yaprağı getir."

Kabul etmesini beklemiyorum, gözlerimi vücudunda gezkalçalarını birbirine bastırması ve meme uçlarının bakışlarımın altında çakıllanmasıyla değil.

Yeterince eminim, Delta başını sallıyor. Avını takip eden bir avcı gibi odanın içinde ilerlerken kapüşonlu gözlerle beni izliyor. Ona ulaştığımda göğüslerini ellerimin arasına alıyorum, başparmaklarımı sıkı meme uçlarının üzerinde ileri geri gezdiriyorum. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak sırtını dokunuşuma yaslaması çok seksi.

"Bir centilmen istemiyorum, *ben-ah*" Sesi bir fısıltıdan öteye gitmiyor ve onu vahşice çimdiklediğimde bir ciyaklamaya dönüşüyor. Titrek nefes alarak ellerini göğsümde gezdiriyor ve gömleğimin düğmelerini karıştırıyor. "Senin içinde kaybolmak istiyorum."

Kelimeler beni çok etkiledi. Beklediğim gibi değildi ama bunu gerçekleştirebilirim.

"Sen nasıl istersen, doğum günü kızı." Dudaklarını tekrar dudaklarımla ve omurgamda gezinen karanlık heyecanın tadını çıkarıyorum. Kendimi tamamen bırakmalı ne kadar ? Hiç bıraktım mı? Yapmam gereken bir iş daha var. "Bir daha içine boşalmayacağım," diye yüksek sesle söylüyorum kendimi sorumlu tutmak için. Kim bilir birazdan zihnim ne tür bir şehvet içinde olacak. Bu iş şansa bırakılamayacak kadar önemli.

Delta suratını asıyor, gömleğimin son düğmesi çözülürken gözleri göğsümde ve gömleği omuzlarımdan yere kaydırmasına izin veriyorum. "Hoşuma gitti."

Sikim seğiriyor. "mı?"

Başını sallıyor, kalbimin üstündeki yeri öperken elleri kemerimi ilmiklerinden çekip takırdayarak yere atıyor. "Uyandığımda yapış yapıştı. Sanki seninmişim gibi hissettim."

"Sen benimsin," homurdanıyorum ve saçlarını yumruklayıp başını geriye çekerek sikime değil bana bakmaya zorladığımda nefesi kesiliyor. "Gelecek haftaki randevunun sonrasına kadar beklemeliyiz bebeğim. Kalçan hâlâ kadar sağlıksızsa hamile kalmak kötü bir fikir olur."

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor ve bunu ne kadar çok istediğini gözlerinden anlayabiliyorum. Hızla ilerliyoruz ama başka türlü olmasını istemezdim. Yeterince zaman kaybettik. "Öyle değil, söz veriyorum. Harika hissettim-"

Onu yakıcı bir öpücükle kesiyorum, içine boşalmam için yalvarmaya başlamadan önce bizi yatağa doğru geri götürüyorum. Çoktan hamile kalmış olabilir. Kendimi kaptırdım ve dün gece dikkatsiz davrandık. Birlikte bir aile kurmaktan daha çok istediğim bir şey yok ama beklemek onun için en iyisi ve ben *her zaman* Delta için en iyisini yapacağım.

"Şimdi seni becereceğim," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı ve belini kavrayıp çevirip kabaca yatağın kenarına iterken nefesi . Ben dizlerimin üzerine çökmeden önce başını kaldıracak zamanı bile olmamıştı, iki elimle güzel kıcını açık tutuyordum ki santimini görebileyim. Öne doğru eğilerek, onun tadını ve nefes nefese küçük sızlanmalarının sesini duyunca zihnim bulanıklaşarak, çökmüş bir şekilde yalıyorum.

"Bu çok iyi." İnliyor, bir bacağına yatağın üzerine kaldırarak kendini daha fazlası için sunuyor.

Sikim.

Tekrar dalıyorum, dilimi daracık deliğine sokup onu ıslak bir şekilde beceriyorum. Sadece bir dakika sürüyor ve iki parmağımı koymamla boşalıyor, tatlı kremasının yeni bir dalgası dilimin üzerine akarken titriyor ve inliyor. Açıgözlülükle içiyorum, tekrar titremeye başlayana kadar her santimini höpürdeterek ve yalayarak, çığlıkları saçma sapan gevezeliklere dönüşüyor. Sikimi serbest bırakıyorum,

Ayağa kalkıp pantolonumu tekmelemeden önce ikinci orgazmından sonra gevşeyip rahatlamasını bekliyorum.

Onu domaltmak istediğimi söyledim, ama bunu yaparken onu görmeliyim, onu ilk kez doldururken yüzündeki ifadeyi hatırlamalıyım. İri bir adam olduğumu, onun rahatça kaldıramayacağı kadar büyük olduğumu biliyorum ama ikimiz de kendimizi tutamayacak kadar ileri gitmiş durumdayız. Ellerim belini ısırıp onu ters çevirirken ve kışını yatağın kenarına sürüklerken Delta şaşkınlıkla ciyaklıyor.

"Ne kadar da muhtaç bir kız," diye homurdanıyorum, dizlerini kollarımın üzerine çekiyorum, böylece benim için geniş ve açık, gelecek olana karşı savunmasız. "Becerilmeye ihtiyacın var mı bebeğim? Benim için damlıyorsun." Kalçalarının içi bile parlıyor ve sikimi kavrayıp yarattığı karmaşanın içinden geçiriyorum. Ucu onun açıklığına yerleşirken ikimiz de titriyoruz.

Delta'nın göğsü hızla inip kalkıyor. Orgazmının etkisiyle yanaklarına güzel bir kızarıklık yayılıyor ve onu tekrar öpmek için öne doğru eğilmekten kendimi alamıyorum. Çıplak göğsüm onunkine sürtünüyor ve yaptığımız onca şeyden sonra bile bu his ikimizi de inletmeye yetiyor.

O daha gerilmeden ben yapıyorum. Kalçalarımı öne doğru eğerek, dudaklarından bir çığlık ve benimkinden kaba bir zevk iniltisi koparan tek bir hamleyleatarak aşağı iniyorum.

İnanılmaz hissediyor, sıkı amcığı her santimimi kavıyor, tırnakları omuzlarımı acıyla ısırıyor, ben bacaklarını biraz daha açarken can havliyle tutunuyor. Daha derine inemiyorum. Her aldı ama yine de bir şekilde yetmiyor.

gerek.

Ben geri çekilirken Delta'gözleri hâlâ kocaman, dudakları 'o' şeklinde büzülmüş. Uzunluğumu onun ıslak sıcaklığından çekiyorum ve hoşlanmadığına dair işaretleri dikkatle izleyerek, göğüslerinin kuvvetinden zıplamasına neden olacak kadar sert bir şekilde ileri doğru sürüyorum.

Beklemeliydim, alışmasına izin , ama küçük deliğinin şaftımın tabanı etrafında gerildiğini görmek, işleyen son beyin hücrelerimi yok etmeye yetti. Kirli kızım böyle istediğini söylerken yalan söylemiyordu. Şimdiden ıslanmıştı ve ben ona tekrar, öncekinden daha sert bir şekilde soktuğumda, Delta başını geriye inliyor.

O mükemmel biri. Onu mahvetmek istiyorum.

Kendimi . Ellerimi onun yanına, yatağın üzerine koyarak öne doğru eğildim ve onu o kadar sert siktim ki kalçalarım zorlanmaya başladı ve göğsümde boncuk boncuk terler oluştu. Benim kısık zevk seslerim vücutlarımızın birbirine çarparken çıkardığı kaba sesler ve Delta'nın yüksek sesli çığlıkları kayboluyor. Sert ve ilkel. Onu benim yapıyorum ve o da buna bayılıyor.

"Bir gün bunu kışına yapacağım. Hoşuna gider mi?" Homurdanıyorum, geriye uzanıyorum ve ona iz bırakacak kadar sert bir şaplak atıyorum. "Ne kadar da hevesli bir sürtüksün, daha ilk sikini yeni yedin ve şimdiden tüm deliklerine girmesini istiyorsun." Kaba sözlerim titremesine neden oluyor ve elimi tekrar kışına indiriyorum, amının duvarları şaftımın üzerinde çırpınıyor.

Dudakları ayrılıyor, "Çok yakınım, Tanrım-"

Başım öne eğilerek dişlerimin arasında bir meme ucunu emiyor ve Delta yüksek sesli bir çığlıkla boşalıyor. İç duvarları açgözlülükle sikimi kavrarken ıslaklık üzerine akıyor. Dişlerimi sıkarak ve nefes nefese duraklamak zorunda kalıyorum, böylece beni de uçurumun kenarına sürüklemiyor. Bunun bitmesi için hiçbir yere hazır değilim. Onu bütün gece siksem de yeterli .

Çekilmeden onu kollarımın arasına alıp ikimizi de ayağa kaldırıyorum. Aletim onun içindeyken yürümek söylemek yapmaktan daha kolay ve ikimiz de yere düşmeden kolu açmaya çalışırken onu şifonyere, sonra yatak odası kapısının yanındaki duvara doğru becermek için birkaç kez duraklamak zorunda kaldım.

Delta hiç yardımcı olmuyor, kollarımda kıvranıyor ve ben kıkırdıyor. "Nereye gidiyoruz?" Nefes nefese soruyor, sahanlığa çıktığımızda tırnaklarını sırtımda gezdiriyor.

Eğer biri pencereden baksaydı, aydınlık ikinci katta bizi net şekilde görebilirdi. Ben, neredeyse kırk yaşında yetişkin bir adam, muhteşem, henüz yirmi bir yaşındaki kız arkadaşım bana sarılmış, sikime gömülmüş halde evin içinde yürüyordum.

Sevdiğim kadını mahvetmek istediğim küçük, pis sürtükten ayırmaya çalışmak tam akıl tutulması, ama her ikisi de olmayı sevdiğini bilmek içime karanlık bir heyecan salıyor.

Duraklıyorum, onu yatak odasının kapısının yanındaki duvara yaslayıp bir dakika boyunca sikiyorum, nefesini kesecek kadar sert, tırnaklarım sırtıma batıyor. "Bahsettiğin vibratör nerede bebeğim?" soruyorum, arkasındaki kolu bulmaya çalışıyorum.

Titreyerek nefes veriyor ve ben de söz üzerine yanaklarının nasıl parladığına bakıp sırtıyorum. Sanki şu anda taşaklarım içinde değilmiş ve daha önce kimsenin görmediği yerlerini görmüyormuşum gibi.

"Um, şifonyerim. Üst çekmece. Sağda."

Kapının yanındaki düğmeye basıp içeri giriyorum ve onu yatağının uzun şifonyerin üzerine yatırıyorum. Delta kalçalarını döndürmeye başlayınca geçici olarak görevimden uzaklaşıyorum. "Ellerim seninle dolu olacak," diye , onun çaresizce kendini sikimin üzerinde becermeye izlemekten büyük keyif alıyorum.

Onun eğlenmesine izin söz konusu çekmeceyi açıyorum. ne sakladığını gördüğümde yüzümde geniş bir sırıtış beliriyor. Ne kadar edepsiz bir kız. Rengârenk külot ve sütyenlerden oluşan bir yığının yanında

En az altı farklı vibratörle dolu küçük plastik bir kutu. "Yargılama." Kıkırdıyor, hâlâ bana doğru sallanıyor. "Beni bunun için *yıllarca* beklettiniz, *Doktor Harrison*."

Ben onun içindeyken bana böyle seslenmesi biraz ve sanırım hoşuma gidiyor.

"*Belli* ki kendini meşgul etmenin başka yollarını bulmuşsun," diye sırtıyorum, birini seçiyorum ve için düğmeye basıyorum. Sessiz bir vızıltı dolduruyor ve Delta cihazı getirip doğrudan klitorisinin üzerine yerleştirdiğimde inliyor. "Orada tut," diye emrediyorum, bir kolumu beline dolayıp diğerini arkasındaki duvara .

Bunu saatlerce yapabilirim, onunla oynayabilirim, ağlayana kadar onu kızdırabilirim, ama sahiplenme dürtüsü hala damarlarımda yanıyor. Aylardır, bu kadın sahip olduğum son kısıtlama kırıntısını acımasızca yontuyor, beni , hırlayan bir mağara adamından biraz daha fazlasına indiriyor.

Şimdi, bunun bedelini ödeyecek.

Titreşimler onun vücudundan benimkine geçecek kadar güçlü ve ben ona kabaca şifonyerin gürültüyle duvara neden olurken birlikte inliyoruz. "*Siktir*, Brooks!" Delta'nın başı geriye düşüyor, bir eliyle bana yapışırken diğer eliyle vibratörü açgözlü klitorisine bastırıyor.

"mu?" Homurdanıyorum, tekrar yapıyorum. Kokusu şimdiden pembeleşmiş ve şişmiş durumda ve ben de kalın sikimin etrafına gerilmiş açıklığının görüntüsüyle hipnotize olmuş bir şekilde aramıza bakıyorum. Bunu yavaşlatamayacak kadar ileri gitmiş durumdayım ve şiddetli bir ritim bulduğumda bana yapışıyor, dudakları sessiz bir çığlıkla ayrılıyor.

Vücudu bu hislerle karışıyor, içeride acı, dışarıda zevk ve ben itişlerimin açısını ayarlarken, sikimin başı onun g noktasını yumruklarken yeni bir uyarılma dalgası sikimi kaplıyor. "Senin için çok mu büyük bebeğim?"

Başını sallıyor, titremeler vücudunu sararken neredeyse hıçkırarak ağlıyor. "Çok büyük, *acıtıyor* Brooks-"

Daha da sertleşiyorum, orgazmım o kadar hızlı geliyor ki başım dönüyor ve Delta'nın duvarları sikime yapıştığında o kadar sert boşalıyor ki içine boşalmamak için dilimi kan tadı kadar ısıyorum. Onu bu şekilde becerdim. Vücudumdaki her kas gerildi ve bana doğru yığıldığında, yapışkan ve nefes nefese, sonunda kendimi takip etmeme izin verdim. Dışarı çekerken, gırtlaktan gelen bir boşalıyorum, amını dölümün uzun çizgileriyle kaplarken zevk içimde yanıyor.

"Siktir." Başım omzuna düşüyor, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. "İyi misin?"

Delta bana başını sallıyor ve vızıltı sesi kesilene kadar vibratörle uğraşıyor. Bir an sonra elleri yüzümü buluyor ve ne istediğini bildiğim için başımı kaldırıp dudaklarını dudaklarımda buluyorum. Az önce yaptığımız şey şüphesiz hayatımın en iyi seksiydi ama bunun samimiyeti de bir o kadar yoğun. "Seni seviyorum." Uykulu bir şekilde mırıldanıyor, ayrıldığımızda göğsüme kıvrılıyor. "Gelmiş geçmiş

en iyi doğum günü."

Kıkırdayarak onu gelin gibi kollarıma aldım ve sahanlığı geçerek yatak odama taşıdım. Banyodan sıcak bir bez getirip tenine bulaşan spermleri silerken sabırla bekliyor ve vücudunda bıraktığım kırmızı izi öptüğümünden emin oluyor.

"Eşyalarını yarın buraya taşı," diyorum ona, içeri girmesi için örtüleri indirirken ve Delta'nın cevap kahkahası yumuşak.

"Birlikte yaşamaya mı? Şimdiden mi?" Yine de mutlu, vibratör koleksiyonunu saklamak için en iyi yere karar veriyormuş gibi yatak odasına bakıyor.

Atılmış giysilerimizi yerden toplarken duraksıyorum, "Evet. Şimdiden. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Delta yastıklara geri yerleşiyor, bana gülümsüyor. "Hayır."

"Güzel." Kıyafetleri köşedeki sandalyeye fırlatıyorum ve eğilip onu öpüyorum. "Bir dakika burada bekle. Bu doğum gününü harika yapmak için bir yolum daha var."

Söyleneni yapıyor ve ben de aşağıya çırılçıplak iniyorum. Yatak odasına tekrar girdiğimde, içinde pastırmalı çizburger ve patates kızartması olan kahverengi kese kâğıdını sikimin önünde tutuyorum. Delta'nın mutlak zevki bulaşıcı ve onun yanında yatağa girerken kendimi gülerken buluyorum.

Bu kadın hayatıma girene kadar kaygısız, gülünç bir yanımla olduğunun farkında bile değildim.

"Sen mükemmel bir adamsın," diye olmuş bir şekilde inliyor birkaç dakika sonra, ona torbanın son ılık kızartmayı yedirdiğimde.

Homurdanıyorum, paketleri ufalayıp köşedeki çöp kutusuna doğru fırlatıyorum. Iskallıyorum ve normalde yerdeki çöpler, düzeltmek için kıcımlı kaldırana kadar beni rahatsız ederdi ama Delta bir çıplak bacağını benimkinin üzerine kıvrıp başını göğsüme yasladığında, hareket etmek isteyen tek bir parçam bile kalmıyor. "Benimle aynı fikirde olmayan bazı eski kız arkadaşlarım var."

Gözleri henüz kapalıydı ama sözlerim üzerine bir tanesi açılarak bana dik dik baktı. "Hayır. Kesinlikle yok."

"Doğru. Benim hatam. Hiç eski kız arkadaşım yok." Esniyorum, onu daha yakına çekiyorum. "Ben yaşlıyım. Bazen kafam karışıyor."

Vücudu sessiz kahkahalarla sarsılıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, kalbim patlayacak kadar dolu.

Kendimi bildim bileli, kendi hayatımda bir yabancı, ailemin ve arkadaşlarımla mutlu anlarında garip, kalıcı bir gölge olduğumu hissettim. Bildiğim tek şey buydu ama uykuya daldığımda, Delta'nın yumuşak nefesi göğsümde ve çıplak bedenlerimiz yorganın altında birbirine dolanırken, artık yalnız hissetmediğimi fark ediyorum.

On Yedinci Bölüm

Delta

"Y Kesinlikle çok hızlı geliyorsun." Lake'in bana gönderdiği grenli cep telefonu klibine gözlerimi kısarak bakarak başımı eğiyorum. Bir yıldan uzun süredir yaptığı bir numaraya 180 derecelik bir dönüş eklemeye çalışıyor.

Hayatının en büyük yarışmalarından birine sadece bir hafta kala. Telefon ekranımı Lake'in kameraya kaşlarını çatarak baktığı, arka planda karlı ağaçların olduğu görüntülü sohbete geri çeviriyorum.

"Bay de öyle dedi, ama yemin ederim yavaşladığımda çok kötü oluyor, sanki momentumumu kaybediyorum, anlıyor musun?"

"Elbette." Kanepeye daha da sokuluyorum ve elimi Tibia'nın yumuşak kürkünde gezdiriyorum.

Reglimin ilk ve iki haftalık erkek arkadaşımın bebeğine hamile olmadığımı iyice ağladıktan sonra evdeki tüm abur cubur paketleriyle birlikte saçma sapan bir filmin karşısına kıvrıldım. Çok geçmeden kardeşim aradı, yeni koçu ve Bay'in Lake'in partide on dakika konuştuğu bir kızla nasıl yattığı hakkında atıp tuttu (belli büyük bir kardeşlik ihlali).

"Fazla düşünüyorsun. Ne yaptığına odaklan. Bu olmadan da hak kazanmak için yeterli puana sahipsin ve bu büyük bir risk. Eğer hala iniş yapamıyorsan...." Sempatik bir irkilmeye omzumu kaldırarak sözümü kesiyorum.

Kalçam olmasaydı şu anda Blue Pike'ta onun yanında ter döküyor olacaktım ve tek bir parçam bile bunu özlemiyor olacaktı.

Lake inliyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. "Evet, muhtemelen haklısın. Gitsem iyi olacak. Brooks'a benim için teşekkür et, olur mu? Bana gönderdiği laktik asit şeyini almaya başladım ve bu oyunun kurallarını değiştirdi."

Telefonu kapattık ve ağzıma bir avuç çikolata kaplı kraker . Beynimin şu anda hormonal bir kokteyle marine olduğunu biliyorum, ama hamile olmadığım için üzülme çok saçma, değil mi?

Bir kere, kalçam için randevu bir hafta sonra, Brooks'un ailesiyle geçireceğim ilk Noel'den birkaç gün sonra. Artık herkesle tanıştım. Ailesi birkaç gece önce yemeğe geldi ve tahmin edilebileceği gibi çok sev, Phoebe ve artık her Cuma kahve içmek için buluşuyoruz ve okuldan sonra onun çocuklarına bakmaya başladım.

Hepsi beni seviyor ve içinde büyüdüğüm rekabetçi düdüklü tencere yerine geleneksel bir ailenin parçası olmak çok güzel. Yine de hâlâ pek tanınmayan bir kişiyim ve bu kadar çabuk ortalığı karıştırmak istemiyorum. Brooks'u planlanmamış bir hamilelikle tuzağa düşürmeye çalıştığımı düşünürlerse elbette mutlu .

Bu fikre kendi kendime kıkırdıyorum. Eğer bir şey varsa, Brooks kendini (çoğunlukla) planlanmamış bir hamilelikle tuzağa düşürmeye çalışıyor. Adam ödüllü bir doktor. Bebeklerin nereden geldiğini biliyor. Eğer istemeseydi, doğum kontrol yöntemlerimizi yeniden gözden geçirirdi.

Kabul etmek gerekir , mevcut yöntemlerimiz oldukça ateşli, ancak bu kadar şişmiş ve iğrençken hiçbirinden zevk .

Başım geriye düşüyor ve inliyorum. Cidden, *lanet* dönemler.

Çikolata kaplı patates cipsinin nasıl yapıldığını araştırmanın ilk aşamalarında kapı çalıyor ve üç köpek de havlamaya başlıyor. Onları susturarak ayağa kalkıyorum ve dört ayaklı bulutlardan oluşan küçük ordumla birlikte ayaklarımı sürükleyerek kapıya doğru gidiyorum.

Bir paket bekliyorum ya da belki Phoebe ona ödünç verdiğim mikseri iade etmek için habersizce uğrayacak. Beklemediğim şey ise paspasın üzerinde duran ve belli belirsiz gülümseyen bir yabancı. Benden çok da büyük değil ve üzerinde bir pantolon ve havaalanında turistlere satılan türden kabarık, şık bir palto var.

"Ah, merhaba?" Saçlarımı bilinçsizce kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, keşke pencereyi açmadan önce kontrol etseydim.

"Delta." Elini uzatıyor, "Ben Annie Ferguson, Newsday Dergisi-" Hemen kapıyı kapatmaya gidiyorum ama özür dilercesine yüzünü buruşturarak botunu araya sokuyor. "Dinleyin, evinize habersiz geldiğim için özür dilerim."

"Peki, sen neden öylesin?" Öfkeyle karşılık veriyorum. "Röportaj vermekle falan ilgilenmiyorum."

Annie telaşla başını sallar, "Hayır! Seninle kayıt dışı konuşmayı umuyordum. Hiç baskı yok, sadece sohbet."

Kollarımı savunmacı bir şekilde kavuşturup ona ters ters bakıyorum. "Ne hakkında?" Eğer emekliliğim hakkında bilgi almak istiyorsa, hayal kırıklığına .

"Baban."

Duraksıyorum, kendime rağmen merak ediyorum. "Dinleyeceğim, ama hepsi bu." Geri çekiliyorum ve o da beni içeri kadar takip edip kapıyı arkasından kapatıyor.

"Sevimli köpekler." Femur'u belli belirsiz kaşıyor. "Ve eviniz muhteşem. Manzaraya bayıldım." Beni burada bulduysa, buranın kimin evi olduğunu biliyor olmalı ve Brooks hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim. Şimdiye kadar şanslıydık. Kimse eski bir profesyonel sporcunun eski doktoruyla çıkmasını umursamıyor gibi görünüyor, ancak mesleki itibarını yok etmek için tek gereken bir dedikodu gazetecisinin bunu çirkin bir şekilde yorumlaması.

Sözsüzce, mutfak adasının bir tabureleri işaret ediyorum ve diğer tezgâha yaslanıyorum, otururken ve çantasını yanına koyarken her hareketini izliyorum.

Neyse ki Annie hemen giriyor. "Çok fazla vaktinizi almak istemiyorum, o yüzden sanırım konuya gireceğiz." Çantasından bir dosya çıkarıp önüne koydu. "Yaklaşık altı aydır River Jacobs'ı araştırıyorum, senin kazandan çok öncesinden beri, gerçi o zamana kadar pek ilerleyemediğimi itiraf etmeliyim."

Kalbim aniden çılgınca atmaya başladı ve yüz ifademi soğukkanlı tutmakta zorlanıyorum. Bu Brooks'la doğum günümde konuştuğumuz şeyle mi ilgili? Yutkunuyorum, "Peki araştırmandan ne çıktı?"

Annie dosyayı çevirerek açtı ve tezgahın üzerinden bana doğru kaydırды. "Olay River'dan daha büyük. Esasen, pek çok güvensiz koçluk uygulaması ve USSA adındaki bir yönetim organı, diğer tarafa dönüyor. Bir River'a yakın bir kaynakla çalışıyorum. Bana kazadan önce doktorunuzun sizi istem dışı tıbbi uzaklaştırmaya tabi tuttuğunu ancak babanızın bazı telefon görüşmeleri yaparak durumunuzu başka bir doktora aktardığını söylediler. Adı gevşeklikle anılan bir doktora."

Bana değerlendirici bir şekilde bakıyor ve bu söylediklerinin sinirlerine dokunup dokunmadığını anlamaya çalıştığını söyleyebilirim.

Ona hiçbir şey vermedim, ama kalbim yere düştü, çünkü *hepsi doğru*. Bununla ne yapmam gerekiyor? Az önce onun yaptığı gibi, durumun siyah ve beyaz olarak açıklandığını duymak kulağa korkunç geliyor. Bunun bir başkasının başına geldiğini okusaydım çok , öyleyse neden birdenbire bu kadar savunmacı oldum?

Annie sözlerine şöyle devam ediyor: "Bir kayıt talebinde bulunduk, bu aylar sürebilir ve muhtemelen doktor-hasta gizliliği gerekçesiyle mahkemede engellenecektir. Eğer herhangi biri doğruysa, bundan çok kötü görünerek uzaklaşacak pek çok insan var orada." Öne doğru eğiliyor ve şimdi onun da gergin olduğunu görebiliyorum. Bu onun için önemli. "Sizinki tek olay değil ama en çok haber değeri taşıyanı. Sen altın madalyalı bir sporcusun ve River'ın kızıydın. Seninle ilgili

konuşmanızı istiyorum. Bunun gerçekten büyük bir istek olduğunu ve kişisel açıdan sizin için karmaşık olacağını biliyorum. Sadece kanıta ihtiyacım var."

USSA'nın bana gönderdiği, tıbbi askıya alınmamın beklemede olduğunu ve davamın Brooks'tan transfer edildiğini teyit eden e-posta gibi kanıtlar. Şu telefonumu açıp ona gösterebilirim.

Ellerim can simidi gibi tezgâhı kavırıyor. "Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım ," diyorum sonunda, boğazımdaki sıkışıklığı yutkunarak. "Az önce söylediklerinin hiçbirinin olduğunu ya da bu varsayımsal kanıtlardan herhangi birine sahip olduğumu söylemiyorum, ama sahip *olsaydım*, bunu sana öylece vermezdim."

Annie başını sallayarak hemen ayağa kalkar. "*Elbette*." Çantasına uzanıp bir kart çıkarıyor ve koyuyor. "Beni dinlediğin için teşekkür ederim Delta. Bunu düşünmenin bile çok zor olduğunu biliyorum ama şu anda yürürlükte olan sistem sporcuları korumak için değil, şampiyonlar yaratmak için tasarlanmış. Bu doğru değil ve bunun sona erdiğini görmek istiyorum."

elle

Brooks eve geldiğinde beni garajda kutularla çevrili halde buldu.

"Ah, uzun adam. Tam zamanında." Sırıtiyorum, en üst rafta duran ve ulaşamayacağım son kutuyu işaret etmeden önce onu kısaca öpüyorum.

Beni kırmıyor, yere bırakıyor ve ben açarken geri çekiliyor. "Ne arıyoruz, kısa boylu kadın?"

Yine de çoktan buldum ve kadife kutuyu bir zafer çığlığıyla çekip çıkardım. "Tanrım, Lake bunları , değil mi? Adamın ciddi sorunları var. Kim birinin sosyal güvenlik kartını yarı kullanılmış otel şampuanı şişelerinden oluşan bir çantaya koyar ki?"

"Bu oldukça dengesiz," diye katılıyor Brooks metanetle, beni eve kadar takip ediyor. Bu sabah gömlek ve kravatla çıkmıştı, ama şimdi giyiyor ve manzarayı takdirle izliyorum. Kutuyu tezgâhın üzerine koyup ona eve hoş geldin için dönüyorum.

"Seni özledim," diye mırıldanıyorum öpücüklerimin arasında, vücudumun uzunluğunu onunkine bastırarak ve kollarımı boynuna dolayarak. "Günün iyi geçti mi?"

Yanıt olarak homurdanıyor, beni kanepeye doğru itmekle meşgul.

Son birkaç hafta içinde Brooks hakkında öğrendiğim pek çok şeyden biri de ameliyatta geçen bir günün ardından her zaman yakması gereken çok fazla *gerginliği* olduğuydu. Genelde kontrol sorunlarını benim çözmesine izin vermekten çok mutlu olurum ama yoga pantolonumun bel bandına ulaşan ellerini durdurup geri çekilerek özür dilercesine ona bakıyorum.

"Ben, *uh*, regl oldum. Bu sabah."

Brooks bir an sessiz kalıyor, yüz ifadesi beni hamile bırakmak istemeyen bir adam için fazla ciddi. "Sen iyi misin?" Sonunda kaşları endişeyle çatılmış bir halde soruyor.

Ona sulu, güven verici bir gülümseme veriyorum, aniden bu adamı ne kadar çok sevdiğimi fark ediyorum. "Ben iyiyim. İyi bir zamanlama değil. O kadar uzun zamandır birlikte değiliz ve kalçam var... Hayal kırıklığına uğradığım için kendimi gerçekten aptal gibi hissediyorum. Eğer istediğimiz buysa, daha çok zamanımız var, değil mi?"

Hemen başını sallar. "Elbette. Bu konuyu gelecek haftaki randevunuzdan sonra konuşabiliriz." Ama gözlerindeki parıltı bana bu "*tartışmanın*" uzun sürmeyeceğini söylüyor. Öyle olmasına gerek yok.

"Buraya gel." Onu kanepeye doğru çekmek için elimi bileğine doladım.

Brooks'un boğazı düğümleniyor ve koruma arzusu ile sahiplenme ihtiyacı arasında kaldığını görebiliyorum. "Bunu yapmana gerek yok." Oldukça zayıf bir itirazdı ve onu tamamen görmezden gelip sırtarak minderlere geri itiyorum.

"Uzun bir gün geçirdiniz, Doktor Harrison. İzin verin sizinle ben ilgileneyim." Dizlerimin üzerine çöküyorum, parmaklarım önlük pantolonunun iplerine giderken masumca ona göz kırpyorum. Henüz bunu düzgün bir şekilde yapma şansım olmadı. Brooks amıma sınırdaki takıntılı ve ona sakso çekmek için yaptığım birkaç girişim, çabalarımın karşılığında coşkuyla sikilmemle sonuçlandı.

Evet, hayatım çok zor.

Acele etmiyorum, kumaşın arasından ereksiyonunun çıkıntısını öpüyorum, sıcaklık karnıma yayılıyor. Brooks'un duygularıma karşılık vereceğine dair en ufak bir umudum bile yokken, bunun hayalini kurardım. Önlüğünün arkasındaki şişkinliğin en ufak bir ipucu bile gördüğüm en ateşli şeydi. Hâlâ da öyle ama itiraf etmeliyim ki şu anda o çıkıntıda hiçbir şey yok.

Brooks kalçalarını kaldırarak önlüğünü ve boxer'ını sikini serbest bırakacak kadar aşağı çekmeme izin veriyor. "Bana ne istediğini söyle?" Yalvarıyorum, öne eğilip aletin alt tarafını yalarken ona göz kırpyorum. Tadı çok güzel, erkeksi ve tuzlu.

Ona tapmak istiyorum, ama bundan da öte, bana bunu söylemesini istiyorum.

Brooks inleyerek ellerini saçlarıma gömüyor ve ağzımı onun ucuna yönlendiriyor. "Ağzını kullanmamı ister misin bebeğim?" Dilimi etrafında döndürmekle meşgulüm, ağzım onun kalınlığı üzerinde genişlemişken elimden geldiğince yalayıp emiyorum, ama inlemem yeterli bir cevap olmalı. Bir süre oynamama izin veriyor, uzunluğunu aşağı yukarı öpüyor, üstümden gelen homurtuların ve hırıltıların tadını çıkarıyor.

Oyunlarım karşısında sabrının tükendiğini anlayabiliyorum.

Ellerini saçlarımda sıkkan Brooks başımı kabaca aşağı çekiyor, sikinin geniş başı boğazımın arkasına öğürmememe neden olacak kadar sert bir şekilde çarpıyor. Neredeyse ucuna kadar beni geri çekmeden ve başımı tekrar aşağı itmeden önce ancak kendime gelebildim.

Sulanan gözlerle ona bakıyorum ve karnımda bir sıcaklık birikiyor. Bana bakmıyor bile. Brooks'un başı kanepeye düşmüş, gözleri kapalı ve çenesi zevkten gergin, beni kişisel oyuncacı olarak kullanmaya devam ediyor, ağzımı o kadar sert sikiyor ki, itişler arasında nefes almaya bile zor zaman buluyorum.

"*Siktir*, bu çok iyi. Taşaklarımla oyna." Tışlıyor ve anında dediğini yapıyorum, tükürük elimin üzerinde iz bırakıyor.

Sert, ilkel ve sınırdan aşağılayıcı ama ben kendimi aşağılanmış hissetmiyorum. Kendimi güçlü ve tahrik olmuş hissediyorum ve bunu her gün yapabilir ve bundan asla bıkmayabilirim. Dilimin üzerinden akan tuzlu pre-cum'unun tadına bakmak, boşalmadan hemen önce taşaklarının vücuduna yaklaştığını hissetmek, çıkardığı sesler... hepsi beni bunu onun için iyi hale getirmeye daha da heveslendiriyor. Elimi ıslatan tükürüğü kullanarak, tek bir parmağımı geriye kaydırıyorum ve sıkı kas geçerek kışına doğru itiyorum.

Brooks neredeyse anında, şimdiye kadar çıkardığı en sıcak ses olarak anında dosyaladığım düşük bir inilti ile geliyor. Serbest bırakılması devam ediyor gibi görünüyor, çok fazla olana kadar boğazımın arkasına ve boğuluyorum, tükürük ve yüzümün alt yarısını kaplayan cum ile geri çekiliyorum.

Brooks'un gözleri özür dileyerek açılıyor. "bebeğim, özür dilerim-" Yanıma uzanıp sehpadan bir kutu aldı ve göğsü hâlâ inip kalkarken yüzümü sildi.

"Özür dileme, bu harikaydı." Kıkırdıyorum, beni kucağına çekmesine izin veriyorum, yumuşayan siki aramıza giriyor.

Brooks az önce olanları tam olarak kavrayamamış gibi başını sallıyor. "Çok sert , değil mi?" İri ellerinden biri çeneme hafifçe masaj yapmak için kalkıyor ve ben de ona inanmayan bir bakış atmak için arkama yaslanıyorum. Kıkırdıyor ve tekrar göğsüne kıvrılmama izin veriyor. "Anlaşıldı."

"Muhtemelen önce seninle diğer şeyi konuşmalıydım."

"Parmağını kışıma sokmak mı?"

"Evet. O. Gerçi dürüst olmak gerekirse, bunu bana sormadan yaptın."

Göğsü sessiz bir kahkahayla titriyor ve bir gün aradan sonra vücudunun benimkine olan rahatlatıcı aşinalığının tadını çıkararak mutlu bir şekilde iç çekiyorum. Neyse ki bugün Cuma ve ofisi Pazartesi gününden itibaren tam bir hafta boyunca tatil nedeniyle kapalı olacak.

Yedi gün boyunca yemek yemek, uyumak, tuhaf seks yapmak ve Noel filmleri izlemek için büyük planlarımız var. Kardeşlerim yılbaşından hemen önce dönecekler ve Brooks'un annesi beni davet

etmekte ısrar etti.

Harrison'ların evindeki öğle yemeğine götürdüler, çok sevimli ve çok tatlı.

Bay ve Lake ile her şeyi konuşma fırsatı bulana kadar muhabir Annie'yi bekletmeye karar vermiştim ama nedense düşüncelerim en büyük ağabeyime takıldı ve içimi huzursuz bir kuşku kapladı.

"O kafanın içinde neler oluyor?" Brooks şakağımı öperek soruyor, kaşlarımı çatıyorum ve isteksizce ayağa kalkıyorum.

"Bugün buraya bir muhabir geldi. Durup dururken uğradı. Babamı araştırdığını söyledi."

Brooks ayağa kalkıyor, pantolonunu bağıyor, kaşları çatık. "Neden beni aramadın?"

Omuz silkiyorum, Annie'nin kartını almak için mutfak tezgahına geçiyorum ve ona uzatıyorum. "Sanırım işlem yapıyordum. Benimle görüşmek istemediğini söyledi, ben de ona inandım ama yine de ona bir şey söylememeye dikkat ettim." Ona tüm etkileşimi neredeyse kelimesi kelimesine anlatıyorum ve sonunda zihnimdeki küçük şüphe koru bir cehenneme dönüşüyor. "Merak ediyordum da... Yani, sence bu mümkün mü?" Boğazımdaki sıkışıklığı yutuyorum. "Bay?"

Brooks cevap vermekte gecikmedi. Konuşmaya başladığımdan beri kollarını kavuşturmuş kanepenin arkasına yaslanıyor ve kafasında dönen çarkları görebiliyorum. "Sence Bay onun kaynağı mı?"

"Kazadan önce beni askıya aldığını bilenlerin listesi çok uzun değil. USSA, kardeşlerim ve biz. *Hepsi bu kadar*. Annie özellikle babama yakın biri olduğunu söyledi ve beni burada bulması biraz garip değil mi? Yani, mektuplarım bile temsilcime yönlendiriliyor."

"İlişkimizi saklamıyorduk." Brooks dürüstçe ifade ediyor. "İnsanlar artık birlikte olduğumuzu biliyor olmalı ve iki yılı aşkın süredir burada yaşıyorum. Ev benim adıma kayıtlı. Benim aracılığımla seni bulması çok da zor olmazdı. Bana önemli gelen şey *River*'ın *kızına* gelip şüphelerini açıklamayı seçmesi. Onun bildiği kadarıyla babana çok yakın olabilirsin."

İkimiz de söylemek zorunda değiliz. Brooks, Lake ve Bay dışında *kimse* kazadan bu yana babamla aramızdaki iletişim eksikliğinden haberdar değil.

Uzun, yavaş bir nefes veriyorum. "Bay'in ona bilgi veren kişi olmaması bir şeyi değiştirmez. Pek fark etmez. Günün sonunda, ona o e-postayı vermek isteyip istemediğime karar vermem gerekiyor. Bu *onu mahveder* Brooks. Kızgın değilim, hayatıma devam ve mutluyum. Babamın hayatını mahvetmek yaşayabileceğim bir şey mi?"

Sesim son kelimedede kesiliyor ve Brooks kanepeyi itiyor. Gözyaşlarım akmaya başlarken beni sıkıca kollarına için odayı geçiyor.

Umarım birbirimize ne kadar iyi uyum sağladığımızı ya da gerçekler etrafımızda dönüp dururken onun tarafından kucaklanmanın ne kadar iyi hissettirdiğini asla hafife almam.

"Artık hiçbir şeye karar vermek zorunda değilsin." Saçlarımı öpüyor. "Tatil sonrasına kadar bekle. Kardeşinle konuş. Yine de River'ın kimseye koçluk yapmaması gerektiğini söyleyeceğim. İnsanları inciten kötü kararlar verdi ve bazen sonuçların araçları haklı çıkarmayacağını öğreneceğinden şüpheliyim."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve gözyaşlarım yavaşlayana kadar ona sarılıyorum. "Bunu düşüneceğim," diye fısıldıyorum sonunda ve Brooks onaylarcasına başını sallıyor, yanaklarımdaki son ıslaklığı da silebilmek için arkasına yaslanıyor.

"Git şu sevdiğin berbat TV programını izle. Ben yemek yaparım. Bırak seninle ben ilgileneyim."

Teşekkür ederek gülümsüyorum ve kanepeye çekilmeden önce kısa bir öpücüğü kabul ediyorum. Tam yerleşmiş, en güzel kabarık battaniyeyi bacaklarımdan üzerine çekmiştim ki Brooks mutfaktan bana sesleniyor.

"Bana ne söyleyecek misin?" Oh doğru. *Bu.*

"Sen açabilirsin." Yanımdaki yeri okşuyorum ve Tibia zıplayarak koca kafasını kucağıma koyuyor. Buraya ilk taşındığımda mobilyaların üzerinde köpek yasaktı ama bu raundu pofuduk bebekler ve ben kazandık.

" anasını." Brooks'un kısılıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum, kutunun içindekilere baktığı yere bakıyorum, gözleri kocaman. "Bu *garajda mıydı?*"

"Bununla başka ne yapabilirim ki?"

Altın madalyam onun ellerinde, kazandığım günkü kadar parlak bir şekilde mutfak ışıklarında parıltıyor. Bu şey benim için çok şeyi temsil ediyor ve hepsi de iyi değil. Üç yıl önce Olimpiyatlardan eve döndüğümünden beri ona hiç bakmadım.

Brooks sessizce başını sallar. "Hiçbir fikrim yok." Sonunda kutuyu kapatıp tezgâha geri koyarak itiraf ediyor. "Çok para , değil mi? Yani, belki bir kasa?"

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Lake onu tüm koşu ayakkabılarımdan yanına sıkıştırdı. Yani hırsızın çok özel bir fetişi yoksa, çalınacağından şüpheliyim."

"Neden şimdi aramaya çıktın?"

sorunun Annie gittikten sonra kazandığım günler hakkında çok düşündüğüm dışında iyi bir cevabı yok.

Puanlarımı aldığımda ve eve altınla döneceğim belli olduğunda, ilk aradığım kişi babam oldu. Bunun için çalışmıştım, değil mi? Neredeyse kendimi bildim bileli uğruna mücadele ettiğim şey? Babam elbette mutluydu, kameralara iyi bir gösteri sunuyordu ve

Dinleyen her gazeteciye çocuğuyla ne kadar gurur duyduğunu anlatıyordu. Eve dönüş uğağında ise yaz antrenman programımızdan, neleri değiştirebileceğimizden ve bir dahaki sefere neleri daha iyi yapabileceğimizden bahsetmeye başlamıştı.

Galibiyet benimmiş gibi hissettirmemişti.

"Beni zamankinden farklı hissettirip hissettirmediğini görmek istedim." İtiraf ediyorum, mutfak tezgahının kenarında uslu uslu duran kutuya bakıyorum.

Brooks odanın diğer ucundan gözlerime bakıyor. "Öyle mi?"

Bir an düşünüyorum ve sonunda cevap verdiğimde tüm göğsüm rahatlamayla yarılıyor gibi oluyor.

"Evet. Öyle."

On Sekizinci Bölüm

Brooks

I Annemin Noel arifesinde bizi karşılamak için kapıyı açtığında ilk önce kız arkadaşıma sarılmak için acele etmesi hiç de şaşırtıcı değil.

"Çok tatlısın." Annem folyo kaplı güveç kabını Delta'dan alırken gülümsüyor. "Saçını farklı mı şekillendirdin? *Bayıldım!* Robert! ! Bak Delta ne kadar güzel görünüyor!"

"Merhaba anne. Herkes nerede?" Bizi Noel süsleriyle tıka basa dolu, gülünç denecek kadar sıcak girişe götürürken eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. Evdeki her şey ya yanıp sönüyor, ya çam kokuyor ya da kırmızı beyaz şeritlerle süslenmiş.

Şimdiden başım ağrımaya başladı.

Delta (annemin suçluluk telkinleri için hala kolay ve deneyimsiz bir hedef) Noel arifesinde herkesin geceyi çocukluğumdaki evde geçirmesinin ve sabah ilk iş hediyesi birlikte açmasının ne kadar *özel* olacağına ikna oldu, bu yüzden bir gece çantası, iki torba hediye ve üç köpeğin tasmalarıyla yüklendim.

"Oh, kardeşini tanıyorsun. Her zaman geç kalır. Phoebe ve çocuklar birazdan burada olurlar. Josh'un ailesiyle geç saatlere kadar süren öğle yemeğini bitirmek üzereler." Ellerini Noel 'nın Yardımcısı önlüğüne sildikten sonra aynı yeşil kazakları giyen köpekleri sevmek için eğiliyor. "Ben jambonu fırına . Siz ikinizin eski odanıza izin vereceğim Brooks."

Delta'ya sahanlıktaki banyonun yerini göstererek üst kata çıkıyorum, sonra da mahcup bir sırıtışla çatı katının kapısını açıyorum. Elliot ve ben yıllarca aynı yatak odasını paylaştık, ancak on iki yaşımdayken kirli çoraplar yüzünden çıkan kötü bir kavga (gerçekten kan dökülmüştü) tüm eşyalarımı tamamen bitmemiş tavan arasına taşımama neden oldu. Kavgadan bitkin düşen ailelerimiz, kutuplarını bir araya getirmeye çalışıyordu.

Küçük bir alanı paylaşmak için karşıt oğullar, herkesin akıl sağlığı için odayı izole ettirdiler. Üniversiteye gidene kadar burada kaldım.

Delta benden önce odaya giriyor, gözleri yatağın üzerindeki periyodik tablo posterinde ve her düz yüzeydeki molekül modellerinde geziniyor. "İtiraf et, gözün korkuyor." Kıkırdıyorum, kollarımı arkadan sarıyorum ve çenesini ısırarak için eğiliyorum. "İnanılmaz derecede havalıydım. Belli ki."

Delta kıkırdıyor ve kollarımda dönerek beni tatlı tatlı öpüyor. Muhabirin ziyaretinden beri anlaşılabilir bir şekilde ama bugün bunu bir kenara bırakmaya kararlı bir şekilde uyandı. "Hoşuma gitti." Benden uzaklaşıp odanın içine doğru ilerlediğinde bunu ilan ediyor. "Brooks Harrison'ın köken hikâyesinin bir parçası daha."

"Evet, bunun başlığı 'yirmi iki yaşında bekâretini kaybeden yalnız inek'." Omzunun üzerinden bana sırtarak annemin pek de çaktırmadan eski ikiz yatağımın yanına hazırladığı havalı yatağı iterken kalbim boğazıma düğümlemiş gibi görünüyor.

"Burada uyuduğumu düşünmesi için çarşafı dağıtalım mı?"

Çok tatlı amına koyayım.

"Kesinlikle." Ona bir dakika bile dokunmadan duramıyorum, yatağın kenarına kadar onu takip ediyorum, parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçirerek onu saniyeler ısınan başka bir uzun, eğlenceli öpücüğe çekiyorum. Delta inliyor ve ben onu çocukluk yatağıma doğru geri çekiyorum, sikim neredeyse anında sertleşiyor ve onun için hazır hale geliyor. "Sana doyamıyorum." Kazağının üzerinden göğüslerini inliyorum. "Tadın çok güzel, bebeğim."

Yerimizde sallanıyoruz, öpüşüyoruz ve ben tam kotunun düğmesine uzanmak üzereyken alt katta belirgin bir gürültü kopuyor. Phoebe çocuklarla birlikte burada.

Sessizce küfrederek başımın geriye düşmesine izin verdim ve onun sessiz kahkahasının yumuşak titreşimlerini üzerimde hissettim. "Kayıtlara geçsin." Delta boğazımı öpüyor, benim işbirliğim olmadan ulaşabileceği en yüksek yerimi. "Ben de sana doyamıyorum."

Yapamayacağını biliyorum ve bu beni sonuna kadar tahrik ediyor - o benim için yaratılmış. " gel." Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve onu merdivenlere doğru çekiyorum. "Hadi şu işi bitirelim."

elle

Hiç şüphesiz, geçirdiğim en iyi Noel'di.

Teknik olarak farklı bir şey yok, her zamanki aile geleneklerini yerine getiriyoruz ama yine de bunu paylaşacak bir eşe sahip özel bir büyü var. Ondan önce de yalnız mıydım? Olmaz.

hatırlıyorum. Yine de çıkamazdım ya da başka birini bulmaya çalışamazdım çünkü (deneysel mantığında delikler açmaya çalışsa da), her zaman Delta olması gerekiyordu.

Akşam yemeğinde tabak hazırlayacak birinin olmasını, yeşil fasulyeden nefret ettiği için onu dışarıda bırakmasını ve herkesin önünde teşekkür etmek için beni nazikçe öpmesini seviyorum.

Kanepede yanıma kıvrılmasını, çocuklarla çizgi Noel filmi izlerken tüylü çoraplı ayaklarını kucağıma koymasını seviyorum.

Annemi şakacı bir şekilde mutfak lavabosunun önünden itmesini, bulaşık yıkamak için kollarını sıvmasını ve bana uzattığı tabakları kurulamak için yanında durmamı seviyorum.

Kız kardeşimin Paskalya'yı evinde ağırlamaktan bahsetmesini ve Delta'ya yemek pişirmeye yardım etmek için erken gelip gelemeyeceğini sormasını seviyorum, o hala hayatımda olup olmayacağına dair dile getirilmemiş bir soru olmadan.

Evet, her zaman Delta olması gerekiyordu.

"Ben yukarı çıkıyorum." Gecenin sonunda herkes kulağıma mırıldanıyor ve kollarını arkamdan doluyor. Mutfak masasında oturmuş, gözleri kamaşmış Beau ile son bir yapboz yapıyorum.

Başımı çevirip bakıyorum ve o da beni nazik bir öpücükle ödüllendiriyor. "Yakında kalkacağım," diye söz veriyorum, herkese iyi geceler merdivenlere doğru kaymasını izlerken kalbim o kadar dolu ki.

"Oh, Brooks." Çatı katının kapısının kapandığını duyar duymaz annem gözleri parlayarak bana bakıyor. "Hepimiz senin adına çok mutluyuz."

"Biliyorum, değil mi?" Phoebe şöminenin yanındaki koltukta oturduğu yerden esniyor. "Övünmek gibi olmasın ama bunu bensiz yapamazdı. Ben onun kanat kadınıyım."

Eli homurdanarak içkisini bir şeker karıştırıyor. "Ee, yüzük aldın mı kardeşim?"

"Bir aydan daha az süredir birlikteler." Phoebe telaşla ciyaklar, sonra bir an düşündükten sonra, "Yine de, bu *çok romantik* olurdu."

Annem nefes nefese, "Büyükannen Phylis'in nişan yüzüğü hâlâ bende Brooks! Sanırım ona biraz daha süslü bir şey almak isteyeceksin-"

"Onu rahat bırakın." Babam, mantığın tek sesi olarak, "Bunu kendi zamanında yapacaktır," diye homurdanıyor. Herkes onu görmezden geliyor.

"Gelecek yıl hamile kalacak, ben öyle diyorum. Aman Tanrımçocukları çok tatlı olacak.

Saçları ve gözleri? Zeki ve atletik?"

Annem titriyor, "Çocukların bebek eşyalarını , değil mi? Bunları gözden geçirmemiz gerekecek." Bu tartışma için bana ihtiyaçları yok.

Son yapboz parçasını Beau'ya ve masadan kalkıp merdivenlere yönelirken kimsenin umurunda değil, için dolu bir öfkeyle doluyum. Heyecanlılar ve bunun için onları suçlayamam. Ben de heyecanlıyım.

Kapıyı arkamdan kapattığımda tavan arası sıcak ve sessiz, sadece eski ay küremin tanıdık odanın üzerine hafif gölgeler düşüren yumuşak ışıqla aydınlanıyor. Delta annemin herkese aldığı Noel pijamalarını çoktan giymiş, elinde bir dergiyle yatağın kenarında .

"Umarım beni terk etmek gibi bir planın yoktur çünkü ilişki durumumuz ne olursa olsun seni tüm aile etkinliklerine devam edecekler," diyorum gömleğimin düğmelerini açarken.

Delta sırtıyor, "Hayır, sanırım seni tutacağım, ama *bu*," dergiyi kaldırıyor, "çok şok edici, Doktor Harrison."

Gözlerimi kısıyorum ve elindeki şeyin kapağını seçtiğimde midem bulanıyor. "*Nereden buldun bunu?*" Yüzüm utançtan kızarmış bir halde elindekini almak için odayı geçiyorum.

Bunu en az yirmi yıldır görmemiştim, ancak ilk gençlik yıllarımda günde yaklaşık beş kez o soluk sayfalarındaki kadına mastürbasyon yapmamın tek nedeni olarak hemen tanıdım. Ailemi odamda bir bilgisayar bulundurmama izin vermeye ikna etmeden önce.

Dirseklerinin yaslanan Delta gülüyor. "Başka bir yastık . Dolaptan bir tane indirdiğimde ve senin ergen şaplak bankan yüzüme çarptığında şaşkınlığımı hayal ."

"Annem değil de sen olduğun için minnettarım." Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor ve onu çöpe atmak için harekete geçiyorum ama Delta arkamdan sesleniyor.

"Görünüşe göre altıncı sayfa en sevdiğin sayfaymış." Duraksayarak ve kendime rağmen merak ederek sayfayı çevirip açıyorum. Altıdan önceki sayfaları o kadar çok katlamışım ki neredeyse düşeceklerdi ve nedenini hemen hatırlıyorum. Soluk resimdeki kadın siyah saten çarşaflara yayılmış, elleri başının üzerinde birbirine bağlanmış ve bacakları genişçe açılmış, her bir ayak bileği ustaca düğümlenmiş bir iple bağlanmış. Üzerinde tek bir giysi bile yok ve resmi ilk gördüğümde içimdeki tüm havanın dışarı çıktığını hatırlıyorum.

Omzumun üzerinden baktığımda Delta'nın gözlerinin hâlâ bana sabitlenmiş olduğunu görünce ısınıyor. Ergen yatağımda arkasına yaslanmış, saçları dağınık ve omuzlarına dökülüyor.

Göğüslerinin arasındaki çukur, cıfcaflı baskılı fanilanın arasından görünüyor. Bu durum seksi olmamalı ama vücudum yine de ısınıyor.

"Bana benziyor." Delta'nın sesi nefes nefese ve yumuşak bir hal aldı. Dergiyi çöp kutusuna atıp ona doğru yürürken nefesinin kesildiğini görüyorum, adımlarım geniş kirli zeminde boğuklaşıyor.

"Tipiniz miyim, Doktor Harrison?"

Kontrolün tanıdık, baş döndürücü heyecanı içimi dolduruyor ve başımın yana düşmesine izin vererek onu inceliyorum. Bu gece onu becermek gibi bir planım yoktu, Harrison ailesinin Noel kutlaması hafızama son derece yorucu bir olay olarak kazınmıştı ve baş ağrısı ilacımı tazelemek ve uyumak için çok daha erken buraya kaçmayı bekliyordum. Bu hoş değişiklik oldu.

Sırıtiyorum. "Benim için kıyafetlerini çıkar, bebeğim. Kontrol edeyim."

Delta tereddüt etmeden itaat ediyor ve duvara yaslanıyorum, ellerinin düğmelerle oynaması beni bu konuda her şeyden daha fazla tahrik etmiyormuş gibi davranıyorum.

Sonunda pantolonunu ve külotunu bir köşeye iterek indirdiğinde, gözlerimi çıplak teninde gezdirerek ilerlememe izin . Odanın serinliğinin meme uçlarının nasıl sıkılaştığı ve çakıllı hale geldiği ile hiçbir ilgisi yok ve , uyluklarını birbirine bastırdığında, benim için ıslak olduğunu bilmek için ona dokunmam gerekmiyor.

Düşünceli bir şekilde mırıldanarak aramızdaki son mesafeyi kapatıyorum ve ellerimle göğüslerini avuçluyorum, daha fazlası için öne doğru eğilmesini seviyorum, boğazında yumuşak, nefes nefese bir inilti yakalanıyor.

Ellerimi indirdim. "Yatağa uzan." Söyleneni yapıyor ama gözleri ellerimi takip ederek kemerime gidiyor, onu açıyor ve kolaylıkla ilmeklerinden çıkarıyor. "*Seks-boşalmak*

-O zamanlar çok acil görünüyordu. Her zaman azgındım." Eski mavi yatak örtümün üzerinde kıvranırken düşüncelere dalıyorum. Loş ışıktaki örtü siyah görünüyor ve teni bunun aksine parlıyor gibi, tıpkı bir zamanlar dergideki kadının yaptığını düşündüğüm gibi.

Şimdi durup biraz Deltaya benziyor, ancak o zamanlar fantezi kadının için hissettiğim akıl almaz şehvet bile, benim için yayılan ve kıvranan hayalimin gerçekleşmesi karşısında hissettiklerimle kıyaslanamaz.

Onu yiyip bitireceğim.

"Ellerini uzat." O kadar sessiz ki, kemerimi bileklerine dolamak için öne çıkıp onları birbirine sabitlerken duyabildiğim tek şey hırıltılı nefes alış verişlerimizin sesi. Onları yukarı çekip kemeri yatak başlığına sabitlediğimde nefesi . "Senin için de böyle mi bebeğim?" Elimi güzel vücudunun üzerinde gezdirip göbek deliğinin hemen altında dinlendirerek soruyorum. "Buna çok mu ihtiyacın var? Şu anda ağrıyor mu?"

Başını sallarken vücudu titriyor. "Evet. Evet, ben-" Ama elimi kalçalarının arasına sokup cinsel organını avuçladığımda, sözleri gırtlaktan gelen bir iniltiye .

"Şışt." Bir parmağımı yarığından geçiriyorum ve şimdiden ne kadar ıslak olduğunu görünce sikim acıyla zonkluyor. "Daha iyi hissetmene yardımcı olmak isterdim ama sessiz kalman konusunda sana

güvenebileceğimi sanmıyorum bebeğim." için

noktayı gösteriyor, tek bir parmağımı onun dar deliğine bastırıyorum ve Delta miyavlayarak başını geriye atıyor.

Kendimi beğenmiş gülümsememi bastırmak zorundayım.

Baktığından emin için gözlerimi ayırmadan elimi geri çekip ıslaklığını parmağımdan emiyorum ve tadının ne kadar güzel olduğunu görüp inliyorum. "Brooks," mızızlanıyor Delta sabırsızca, ama gözbebeklerinin nasıl büyüdüğünü ve o muhteşem kalçalarının birbirine nasıl kenetlendiğini kaçırmıyorum, özlemini çektiği sürtünmenin küçük tadına bakmaya çalışıyor.

Acele etmeden yatağın etrafında dolaşıyor, utanmadan vücuduna bakıyorum. İhtiyaçtan kıvranıyor ve ben daha ona dokunmadım bile.

Başka bir şey söylemeden dolaba geçip açıyorum ve içindeki raftan iki buruşuk kravat çıkarıyorum. İkisini de hatırlıyorum, hayatımın aynı döneminden, o resimdeki kadına günde iki kez mastürbasyon yaptığım dönemden eserler.

Bunun beni ne kadar ateşlendirdiğini görmemesi için dikkat ediyorum. Sakince yatağın yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, kravatın ucunu bir ayak bileğinin etrafında düğümlüyorum, sonra yatağın köşe direğine çekiyorum. Diğer taraf onun kötü kalçası ve cildinde bıraktığım küçük ameliyat izlerinin her birini öpmek için zaman ayırıyorum, kaslara masaj yapıyorum. O bileği de bağlarken en ufak bir acı titreşimi olup olmadığını kontrol etmek için gözlerimi yüzünden ayırmıyorum.

"Sessiz kalmana yardımcı olması için ağzına bir şey koyacağım." Komodine uzandım ve bir zamanlar dudak kremi konmuş olması gereken eski bir metal kutu buldum. "Al bakalım." Çekmecedan ikinci bir parça alıp yastığın yanına, onun göremeyeceği bir yere koymadan önce ellerinden birine bastırıyorum. "Eğer bunlardan herhangi birinden rahatsız olursan, yatak çerçevesine iki kez vurmanı istiyorum. Göster bana."

Tap. Tap.

Evin alt katında bir yerde, ailem yatmaya giderken çıkan sesleri duyuyorum ve onun nefessiz dudaklarından son bir yakıcı öpücük çalmak için öne doğru eğiliyorum. sarhoş edici, ama en ufak bir tereddüt belirtisi bile gösterirse bunu durduracağım.

Delta aklımdan geçenleri biliyormuş gibi yalvarıyor. "*Lütfen*, Brooks-" diye homurdanıyorum, ondan uzaklaşıp köşeye doğru ilerliyorum ve atılmış pijama pantolonundan külotunu çıkarıyorum.

"Aç," diye emrediyorum yatağın başına döndüğümde, göğsüm kabarıyor ve sikim kotumun fermuarına öyle sert bastırıyor ki lanet olası bir çentik oluşacak. Delta itaat ediyor ve ben de kıvrılmış külotu dudaklarının arasından geçiriyorum, gördüğüm manzara karşısında memnuniyetle hırlıyorum. , bir an için tek yapabildiğim ona bakmak, şu anda nasıl görüldüğüne dair her ayrıntıyı hatırlamak için kendimi zorlamak.

Yatağın kenarına yanaşıp kendimi onun üzerine atarken kalbim küt küt atıyor ve şimdiden yaptığı pisliğe bakıp sırtıyorum. loş ışıkta parlıyor, ıslaklığı kalçalarına kadar ve altındaki örtüde küçük, karanlık bir leke oluşuyor.

Siktir, bu çok seksi.

O mükemmel, tamamen mükemmel ve o benim.

"Ne kadar ateşli, azgın küçük bir şey. Sikimi buraya sokmam için her şeyi yaparsın, değil ?"

Başparmağım onun sert küçük yumruğunu buluyor ve vücudunun gerginleşmesini, bu küçük temastan titremesini azımsanmayacak bir memnuniyetle izliyorum. "Ne kadar iyi bir sürtüksün, seni istediğim gibi kullanmama izin veriyorsun."

Delta'nın gözleri irkilerek kapanıyor, boğuk iniltisi külotunun arkasından geliyor ve elimi keskin tokatla iç uyluğunun narin derisine indiriyorum. Nefes nefese kalıyor, vücudu sarsılıyor ama küçük tenekeyi kavrayan eli hareket etmiyor.

Sikeyim. Evet.

"Gözlerini benden ayırma. Onları tekrar kapalı görürsem, sana o kadar kolay davranmayacağım."

Şimdiye kadar sahip olduğum her iğrenç fantezi, hayal gücümün ön saflarında almak için yarışıyor ve ben buna karşı . Beni böyle istiyor, hatta buna ihtiyacı var ve hayatımda hiç bu kadar sertleşmediğime eminim. Sikimin tıkanmış kafasından sürekli sakız sızıyor ve biraz rahatlama ihtiyacı duyarak boxer'ıma kadar soyunmak için doğruluyorum.

Yatağın kenarına , sözlerim arasında göğüslerini ısırp emerken ona, "Bunu yavaş yavaş ," diyorum. "Noel arifesinde seni yatağa bağlamama izin vererek ne kadar ahlaksız bir küçük şey olduğunu herkesin izin veremeyiz."

Elimi tekrar sıırıslıkla ıslak amcığına götürdüğümde Delta altımda titriyor, bağlara karşı zorlanıyor. "Bunu güzelce ve yavaşça yapacağız." İki parmağımı içine sokup onu yavaşça becerirken öttüm. "Canımı acıtacağım. Yarın sabah, Noel ağacının ağrıyan bir amcıkla oturacaksın."

Parmaklarımı serbest bırakıyorum. Yastığın yan tarafına doğru uzanan elim çekmecedan aldığım nesnenin etrafına dolanıyor ve ne olduğunu görünce Delta'nın gözleri açılıyor.

Yavaşça, gözlerimi ayırmadan, eski tahta cetveli göğüslerinin arasındaki çukurdan aşağı karnının üzerinden sürüklüyorum ve sonunda amına bastırıyorum. "Sana bununla vuracağım bebeğim. İz bırakacak kadar sert. Eğer dayanabilirsen, zaman seni becereceğim. Hoşuna gider mi?"

Delta düzensiz bir şekilde başını sallıyor, göğsü düzensiz pantolonlarla inip kalkıyor.

O kadar gergin ki, en hafif dokunuşunda bile kıpırdanıyor ve cetvelin uyluğunun iç kısmındaki hassas deriye ilk *darbesi* kalçalarının yataktan fırlamasına neden oluyor. Darbe sert değildi, ancak tenini renklendirecek kadar güçlüydü, ama yine de neler olduğunu hala anlayıp anlamadığını kontrol etmek için başımı kaldırıyorum.

Gözbebekleri geniş, dudakları içine doldurulmuş külotun üzerinde ayrılmış, şehvetin resmi. Şimdiye kadar gördüğüm tüm fantezilerden daha erotik görünüyor ve elim yanan tenini okşamak için aşağı kayıyor. "On tane yapacağız. Beni nasıl durduracağını hatırlıyor musun?"

Tap. Tap.

İlk üç kirpik peş peşe geliyor, arkalarında uzun, kızgın kırmızı izler bırakacak kadar sert, birbiri ardına sıralanıyor. Üçüncüsünden sonra duraklıyorum ve Delta'nın kapüşonlu gözlerini buluyorum. Titriyor ama bulunduğum noktadan, şişmiş amından sızan ıslaklığı net bir şekilde görebiliyorum. Buna bayılıyor, hatta belki .

"Çok seksisin bebeğim." Cetveli kalçasından yukarı kaydırıyorum, işaretlediğim bölgelere daha sert bastırmaya özen , gidecek bir yer bulamayınca geri çekilmeye çalışmasına bayılıyorum. Külotuyla bağlı ve ağzı tıkalı, tamamen benim insafıma kalmış durumda.

"Seni hiç bu kadar ıslak görmüş müydüm bilmiyorum." İki parmağımı ıslaklığının içinde sürükleyerek girişini buluyorum ve sıcak, kaygan amcığının içine itiyorum, onu alaycı bir şekilde beceriyorum.

Benim kirli kızım daha fazlasını istiyor. Boşalmak istiyor ama ben henüz buna izin vermeye hazır değilim. Yine de onu yaklaştırmak tahrik edici ve son anda geri çektiğimde yüzündeki öfkeli ifadeyi görmek çok güzel. "Ben istediğim zaman boşalacaksın, bir an önce değil." Parmaklarımdaki kremayı emiyorum ve cetveli tekrar elime .

Dördüncüsünde, ilk üçünden daha sert indiriyorum ve Delta sarsılarak boğuk bir şaşkınlık çığlığı atıyor. Bunu beklemiyordu, yine de o küçük teneke ilkinde sıkılı kaldı.

Sonraki ikisi de aynı noktaya düşüyor ve yüzünün her iki yanından akan gözyaşları sikim seğiriyor. "Çok iyi gidiyorsun bebeğim." Kızgın kırmızı çizgilerin üzerinde yatıştırıcı daireler çizerek, elimin yan tarafını sırlıklam amına sürtmeye özen gösteriyorum. "Sadece dört tane kaldı ve sonra . Güzel ve sert mi olsun istiyorsun?"

Yanıt olarak titreyerek başını sallıyor ve ben de onu iki parmağımı klitorisinin üzerine bastırıp tembelce daireler çizerek ödüllendiriyorum.

Dokunuşum karşısında kasıldığını, kaslarının gevşediğini ve gözlerinin rahatlamam için bana yalvardığını görmek hipnotize edici. Boşalmayı istiyor, *buna ihtiyacı var* ama yine son anda geri çekiliyorum.

Bu gece boşalmasının tek yolu benim onun derinliklerinde olmam ve bu gerçekleşmeden önce biraz daha dayanması gerekiyor.

"Dört tane daha."

Diğer uyluğa geçiyorum, hem kendi ihtiyacımı hem de onunkini aynı anda yönetiyorum. Cetvelin her

sert *darbesi* daha fazla gözyaşı, daha fazla kıvranma ve boğuk sızlanmalar getiriyor, ama artık sona yaklaştı ve istiyor

Ödülünü.

Sadece bir tane , gözleriyle buluşuyorum düz tahta şeridi şişmiş amına bastırıyorum. Korku parıltısı bana tam olarak ne planladığımı bildiğini söylüyor, ama oda düzensiz nefes alışlarımız dışında sessiz

Islak buluşan cetvelin tokadı şimdiye kadar duyduğum en erotik sestti, ama benim için bağlanan muhteşem kadının boğuk çığlığı ve sığ, panik nefesleri daha iyiydi. "Seninle gurur duyuyorum bebeğim." Ellerim ayak bileklerine gidiyor ve onları bağlarından kurtarıyor.

Kendine gelmesine zaman tanımadan onu karnının üzerine çeviriyorum, kıcı havada ve yüzü yastıkların üzerinde olacak şekilde onu zahmetsizce düzenliyorum. Kalçalarındaki ve amındaki kırmızı izleri görebiliyorum. Daha sonra onları ovacağım, öpeceğim ve ona bir hazine gibi davranacağım ama şu anda ona ihtiyacı olanı vereceğim.

Boksörlerimi aşağı itip yere ve arkasındaki yatağa sürünüyorum. Kendimi kabaca kavrayıp, sikimin başını ıslak sıcaklığının içinden kaydırarak, sıkın girişiyle hizalıyorum. Daha önce de bundan biraz daha fazla hazırlık yaparak tam boyumu almıştı ama ben kendimi tutamayacak kadar sabırsızım.

Saçlarını bir elimle sıkıp diğer elimle kalçasını sabit tutarak ileriye doğru yumruk atıyorum, kendimi onun içine sokarken zevkle inlememek için dilimi ısırıyorum.

Delta içgüdüsel olarak az önce kazığa oturttuğu çok büyük sik için daha fazla yer çalışarak kıpırdandıkça kulaklarıma kan hücum ediyor. Rahatsız olmuş olmalı ama yine de bunu sona erdirmek için hiçbir hamle yapmıyor.

Kirli kızım her zamankinden daha ıslak, iki neredeyse orgazmdan damlıyor ve bir zamanlar fizik ödevi için kullandığım cetvelle bağlanmaktan, ağzını tıkamaktan ve şaplak atmaktan ne kadar tahrik oldu.

"Sana vermediğim hiçbir şeyi alamayacaksın." Uzunluğumun üzerinde sallanmaya çalışırken ona hatırlatıyorum, çizgili iç uyluğuna tehditkar bir şekilde şaplak atmak için uzanıyorum.

Beklenmedik bir acı hissiyle amcığı shaftımın üzerinde geriliyor, ama hareket etmeyi bırakıyor, ben içinde kalmaya devam ederken bacakları karşı titriyor.

"Ne kadar iyi bir kız." Ellerim kalçalarında ve başlıyorum. İticilerim derin ve ölçülü, tam g noktasına yönelik. Bir dakika içinde tekrar titremeye başlıyor ve başparmağımla ıslaklığını daha fazla toplayıp göt deliğinin üzerinde daireler çizdiğimde, orgazmı o kadar yoğun ki normalden iki kat daha uzun sürüyor gibi görünüyor.

Gülünç bir şekilde tahrik oldum. Toplarım ne kadar dolu oldukları için zonklıyor, ama bu bitmeden önce daha fazlasını alacak.

Çekerek çeviriyorum ve üzerine düşüyorum, külotunu ağzından çıkarıyorum ve zavallı, istismar edilmiş amına tekrar girerken ağlamasını aç bir öpücükle boğuyorum. "Çok mu fazla?" Homurdanıyorum, itişlerim kontrollü, sabit hızını kaybediyor.

Delta nefes nefese başını sallıyor. "Hayır, aman Tanrım, hayır. Boşalacağım-" Kelimeleri geveliyor ve ben de . Ben de sarhoşum, az önce verdiğim gücün ve onun bedeninin benimkini almasının verdiği hazzın içinde yüzüyorum.

Aklımın bir köşesinde, çok gürültü yaptığımızı biliyorum. Çatı katının kapısından geçen biri olursa ne anlar ama umurumda bile değil.

Yaklaşıyorum, orgazmım omuriliğimin tabanında sıcak ve acil bir şekilde yanıyor ve sefer durmayacağım. Bir elimi bedenlerimizin arasına sokarak şişmiş klitorisini bulup çimdikliyorum.

Orgazmı anlık ve güçlü, iç duvarları şaftımı sıkıştırıyor, içimdeki spermi .

Nemli boynuna doğru inliyorum, sığ, sarsıntılı itişlerle içine pompalamaktan başka bir şey yapamıyorum. "Siktir, oh tanrım bebeğim, geliyorum-"

"İçimde." Delta aşağı inerken altımda titriyor. Elleri yüzümü buluyor ve yalvarıyor, "lütfen içime gel, *aman Tanrım*, lütfen Brooks-"

Kalçasını tutmak için geriye uzanıyorum, çekiyorum, kendimi serbest bırakmadan önce son bir hamle için uzunluğumu daha derine sürüyorum, tümseğinin ve karnının üzerine fişkırıyorum.

Sikeyim.

Enerjim tükenirken kendimi ayakta tutmak ve onu ezmek için elimden geleni yapıyorum. Bu berbat bir şey, ama onun içinde bitiremediğim için kızgınım. Bir şeyi hiç bu kadar çok istediğimden emin değilim.

"*Tanrım.*" Küçük yatağın kenarına çökerek mırıldandım. "Bebeğim, bu çok . İyi misin?" uzanıp atılmış bir giysi parçası buluyorum ve onu kullanarak serbest bıraktığımı cildinden siliyorum.

Delta başını sallıyor onu temizledikten sonra mutlu bir iç çekişle bana yaklaşıyor. "Ben mükemmelim."

Evet, öyle.

"Sana bakmama izin ver." Kendimi zorluyorum ve elimi kalçalarının iç kısmındaki kızgın kırmızı izlerin üzerinde gezdiriyorum. Kukusu da pembe ve kabarık, kıkırda da benim el izim var.

Delta uykulu bir şekilde , gözleri dalgın dalgın kapanıyor. "Hayatta kalacak mıyım Doktor Harrison? Eğer öyleyse, bunu tekrar yapmak için ne zaman uygun olurum?"

Yatağın ucundaki açıp çıplak bedenlerimizin üzerine çekerken kıkırdıyorum, kalbim o kadar dolu ki. "Sen fit olabilirsin ama ben . Sabah bana sor."

Yorgunluk görüş alanımı bulanıklaştırıyor ve yanımdaki yastıkta yatan Delta'nın nefes alış verişini yavaşlamaya başladı bile. Yine de bu gecenin bitmesini istemiyorum. Başparmağımı onun dolgun alt dudağının üzerinde , sınırsız bir huşu içinde ona bakıyorum.

"Hala uyanık mısın?"

Dudakları kıvrılıyor ama gözlerini açmıyor. "Çoğunlukla."

Boğazımdaki sıkışıklığı yutuyorum, ona bakmaktan bir an bile vazgeçemiyorum. Şu anda nasıl görüldüğünü hayatımın sonuna kadar hatırlamak istiyorum. "Evlenmek istiyor musun?"

Bir gözü benimkiyle buluşmak için aralanıyor ve yumuşak, tembel gülümsemesi genişliyor. "Gerçekten mi?"

"Evet," diye başımı sallıyorum, göğsüm duygularla sıkışıyor. Bu berbat bir evlenme teklifi. Ne bir yüzüğüm ne de onun benim için ne kadar önemli olduğuna dair ezberlediğim konuşmam var ama anlaşılan Delta'nın bunların hiçbirine ihtiyacı yok.

Başını sallıyor ve parmakları aramızdaki yastığın üzerinde benimkilerin arasından geçiyor. "Tamam. bunu yakında yapmak istiyorum. Bahardan önce."

"Tamam." Kabul ediyorum, çünkü bu doğru görünüyor. "Bahardan önce evleneceğiz."

On Dokuzuncu Bölüm

Delta

D Ortağı Jenna'ya tamamen güvendiğini söylemesine rağmen Brooks hala muayene masasının yanında durarak Jenna'nın yaptığı her şeyi denetliyor ve iki kez kontrol ediyor.

Omzunun üzerinden yepyeni taramalar.

"O artık *benim* hastam, Harrison." Brooks yaklaşık altmış saniye içinde üçüncü onaylamama sesini çıkardığında Doktor Walters ona huysuzca hatırlatıyor. Elini uzatarak oturmama yardım ediyor. "Şey, Delta, baş belası bir olması dışında, iyi görüldüğünü söyleyebilirim."

Brooks boğazını temizliyor. "*Oldukça iyi* öznelir."

Belli ki tartışmaya girmemeye karar veren Doktor Walters, köşedeki tezgâha rahatça yaslanıyor. "Ağrınız kontrol edilebilir düzeyde ve son bu yana ne kadar zaman geçti?"

Brooks ben daha ağzımı açmadan, "Yaklaşık altı hafta," diye cevap veriyor ve ben de Doktor Walters'la bıkkın bir bakış paylaşıyorum.

Yeni doktorum duvardaki röntgenlere bakarak düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Sanırım bekle ve gör aşamasındayız. Tam zamanlı antrenman yapmadığınız sürece sizi rahat ettirecek olan iltihap yönetiminize devam edeceğiz. Snowboard'a dönme planınız var mı?"

Aklım garajımızdaki eşyalarımın olduğu kutulara gidiyor ve başımı sallıyorum. "Belki kardeşlerimle eğlenmek için, ama profesyonel eğitim yok, hayır."

Dr. Walters Brooks'a dönmeden önce başıyla onaylıyor. "Düşüncelerin, Harrison? Eminim sende de vardır."

Brooks iç geçiriyor, odaklanmış, klinik doktor kaşları yerinde. "Sanırım o haklı Delta. Ağrın kontrol edilebilir durumda, durumun kötüye gitmiyor. Kalça protezinin kaçınılmaz olduğuna inanıyorum ama fizik tedaviye devam bunu en azından birkaç yıl ertelemememiz için bir neden yok."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve gülümsememi engelleyemeyerek Brooks'un elini tutmak için uzanıyorum. "Ameliyat olmadın mı?"

Odadaki iki cerrah kararlı bir şekilde başlarını sallıyor ve Brooks gözlerinin kenarları kırışarak kocaman gülümsüyor. "Ameliyat yok."

Eve zar zor varıyoruz.

Ofisinin önündeki arabaya bindiğimiz anda ciyaklayarak orta konsolun üzerinden Brooks'un gülümseyen yanaklarına öpücükler konduruyorum. "Mutlu musun?" Otoparktan çıkarken gülüyor ve kalçamı sıkıyor.

Gülümseyerek başımı salladım. Bu randevudan önce çok gergindim, Dr. Walters bana ameliyatın tek seçenek olduğunu ya da her şeyi bir süre daha askıya almam gerektiğini diye çok korkuyordum. Kendimi harika *hissediyorum* ama durumumun düşündüğüm kadar iyileşmemiş olma ihtimali haftalardır kafamın üzerinde kara bir bulut gibi dolaşıyor.

Artık yok.

Bedenim, hayatım, hepsi benim ve onlarla yapmak istediğim ilk şeyi biliyorum.

Brooks her zamanki gibi zihnimi okuyabiliyor olmalı çünkü bacağımı sıkıca kavırıyor. "Öğle yemeği yemek ister misin?" Sesi gergin, sanki iyi bir nişanlı olmak ve yolun kenarına çekip ikimizin de haftalardır istediği şeyi bana vermemek için kendini zorluyor.

Başımı sallıyorum, sözsüz bir davetle ayırıyorum. Eli kalçalarımın arasında ve taytımın üzerinden zaten zonklayan amımı avuçluyor.

Brooks nefesini uzun bir tıslamayla veriyor ve beni sürekli okşuyor. "Eve gittiğimizde sana ne yapmamı istediğini söyle."

İnleyerek sırtımı eğiyorum ve bacaklarımı daha geniş açıyorum, aklımın bir köşesinde buna izin vermeyeceğini bilsem bile.

Brooks'un eli zonklayan klitorisime sert bir şaplak atmak için aşağı indiğinde nefesim kesiliyor. "Yaramaz kız." Boştaki eli sıkıca kavırıyor. "Söyle bana. Şimdi."

Gözleri yolda ve kot pantolonuna bastıran sikinin korkutucu olmasa neredeyse etkilenmediğini düşüneceğim.

Onu dikizlemekle o kadar meşguldüm ki, amıma öncekinden daha sert bir şaplak attığında ciyakladım. "Sana bir soru sordum Delta."

Daha hızlı sürmesini dileyerek ürperiyorum. "Beni becermeni istiyorum. İçime boşalmanı istiyorum."

Brooks bu yanıt karşısında onaylayarak ve taytımın dikişı üzerinde yavaş, ölçülü vuruşlara devam ederek beni ödüllendiriyor.

Başım koltuk başlığına yaslanıyor ve gözlerim kapanarak onun dokunuşunun tadını çıkarıyorum. Halka açık bir caddedeyiz. Arabanın içine uzun süre bakan biri Brooks'un kaslı kolunun kucağıma ve dudaklarımın bir iniltiyle ayrıldığını fark edebilirdi. Kendimi umursamaya zorlayamıyorum.

"İşte bu kadar. Utangaç olma." Sessiz beni koltuğumda titretiyor, çaresizce emniyet kemerine yaslanıyorum. "Hadi o küçük dar amcığı benim için hazırlayalım."

Brooks elini bir saniyeliğine çektiğinde fal taşı gibi açılıyor, protesto çığlığım, elini taytımın ve külotumun altına sokup şişmiş seksimle doğrudan temas ettiğinde zevk iniltisine dönüşüyor. Bu sabah duşta beni çoktan sikmişti ama yalvarmalarıma rağmen onun yerine kıcıma boşalmıştı.

"Ayağını gösterge paneline koy, evet, ." Dedimini yapıyorum, kendimi ona açıyorum. İki uzun parmak içime giriyor, keskin gerginlikten içgüdüsel olarak geri çekilmeme neden olacak sert. Yine de gidecek hiçbir yerim yok ve tek yapabildiğim parmaklarını makaslayıp beni içten dışa doğru gererken koltuğa tutunmak. Avucunun topuğu acımasızca klitorisime ve mümkün olduğunu düşündüğümünden daha hızlı, kendimi yüksek bir çığlıkla boşalırken buluyorum.

Brooks tam garaj yoluna dönerken elini kurtarıyor, durup anahtarı çeviriyor ve eli hâlâ benim serbest bırakmamla parlıyor.

Bana bakarken arabadaki sessizlik kulaklarımda çınlıyor, çenesi gergin ve gözleri hiç görmediğim kadar koyu. "Eve gir, Delta."

Emniyet kemerimi kurcalıyorum ve kolu saniyeler içinde açıyorum. Brooks, ben daha ayağa kalkmadan arabanın etrafından dolaşıp yanıma geliyor.

Eve doğru acele ederken kolu sahiplenici bir şekilde belime dolanıyor. Neyse ki köpekler bugün kreşte, bu yüzden içeri girdiğimizde herhangi bir kesinti olmuyor, acelemiz yüzünden neredeyse paspasa takılıp düşüyorduk.

Brooks kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor ve sonra birbirimize sarılıyoruz, girişin ortasında cılgınca öpüşüyoruz, gerçek bir ilerleme kaydetmeden birbirimizin kıyafetlerini pençeliyoruz.

Sıkı sıkıya tuttuğu kontrolünün kaydığını hissettiğimde ve benim onun için olduğum kadar o da benim için vahşi olduğunda bunu seviyorum.

"Çık." Hırlıyor, sonunda tişörtümü başımın üzerinden çekmek için kendini üzerimden çekip alıyor. Sütyenim de onu takip ediyor ve Brooks göğüslerime iniyor, odanın ortasında öpüyor, ısıyor ve emiyor, bir yandan da elleri taytımı ve külotumu bacaklarımdan aşağı indirmek için mücadele ediyor.

"," diye soluyorum, iki parmağını kabaca tekrar içime sokup beni ayak parmaklarımın ucuna kadar iterken saçlarını tutuyorum. "Ben hazırım. Çok hazırım Brooks. Seni istiyorum. *Lütfen!*"

"Şşşt." Ayağa kalkıyor ve bizi en yakın düz yüzeye, yani kanepeye doğru götürüyor. "Sana ihtiyacın olanı vereceğim bebeğim. Benim de ihtiyacım var."

Minderlerin üzerine düşüyorum, bacaklarımı ahlaksızca açıyorum ve Brooks kot pantolonunun düğmelerini açıp kalın sikini serbest bırakacak kadar aşağı iterken bana bakıyor.

Tanrım, çok ateşli.

Ona uzanıyorum ve o da buna karşılık veriyor, eğilip beni açlıkla öpüyor.

"Emin misin?" Ayrıldığımızda tekrar soruyor, ama gözleri amımdan ayrılmıyor, sanki üzerimde yarattığı etkiden etkilenmiş gibi. Her gün seks yapıyoruz, bazı günler iki kez ve beni hala bu kadar çaresizce istiyor olması içimde sıcak bir heyecan yaratıyor.

"Eminim," diye fısıldıyorum, sikini kavrayıp aşağı yukarı okşarken, kollarındaki tendonlar gerilirken ben de aniden .

Beni bu şekilde becermesini bekliyordum ama beni şaşırttı. dönüyor, yanımdaki mindere ve ben de hemen peşinden gidip bir bacağıma kucağına çalışıyorum.

Sırıttıyor. "Spermimi istiyor musun, bebeğim?" Bir eli sertçe kıcıma iniyor. "Gel ve al."

Daha önce hiç bu şekilde yapmamıştık ve elimi sikinin dibine doladığımda midem sinirden dönüyor. Elimde sıcak ve zonkluyor ve ucunu girişime yönlendirirken aramıza bakıyorum.

Dudaklarım sessiz bir çığlıkla ayrılıyor, kendimi onun uzunluğuna dayayarak aşağı doğru itiyorum.

Ne kadar sık birlikte olduğumuzun ya da beni hazırlamak için ne kadar zaman harcadığının bir önemi yok görünüyor. Brooks'un beni doldurmasında her zaman bir acı var. Bugünkü gibi günlerde, beni zaten bir kez sikmişken ve kendime gelmeye vaktim olmamışken, biraz daha fazla acıyor.

İç duvarlarım yanıyor ve sanki en derin yerime baskı yapıyormuş gibi hissediyorum. Bir an için tek yapabildiğim nefes almak ve kıvranmak, uyum sağlamaya çalışmak.

"İyisin." Brooks beni şefkatle öpüyor. Çenesi gerilmiş durumda ve işi devralmak istediğini anlayabiliyorum ama hâlâ kıpırdamıyor, işe koyulmamı bekliyor. "Çok mu derin, bebeğim?" Titreyerek başımı salladığımda sıcak ellerinden biri sırtımda rahatlatıcı daireler çiziyor. "Oraya boşalmamı istiyorsun, değil mi?"

Sihirli kelimeleri söyledi.

Bir başka dalga onun uzunluğunu kaplıyor ve yavaşça dizlerimin üzerine yükselirken ikimiz de inliyoruz. Sikinın sadece başı içimde kaldığında, tekrar aşağı iniyorum, dibe vurduğunda kararsız bir nefes emiyorum

tekrar tekrar.

"İşte böyle," diye mırıldanıyor Brooks onaylayarak, ritmimi bulduğumda, kalçalarımı yuvarlayarak klitorisimin kasık kemiğine sürtünmesini sağlıyorum. Gözleri boşlukta, onu becermemi izliyor. "Ne kadar iyi bir kızsın, sikimin üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyorsun. Daha önce de çok sert almıştın."

Yanıt olarak inliyorum. Onu daha hızlı sürmeye başladığımda kaldırıp için omuzlarını tutuyorum.

Yakında boşalacağım. Zevk ve acı beni içten dışa yakıyor, damarlarımda ve her hareketimizi güçlendiriyor. Brooks da yaklaşıyor olmalı, çünkü şimdi kalçalarını kaldırıyor ve beni alttan beceriyor.

"İçime gel," diye yalvardım, "Lütfen-"

", sikeceğim-" Kolları etrafımda kilitleniyor, tüm işi benim yapmama izin verme savaşını kaybederken beni yerimde tutuyor. Bacaklarım geniş ve açık, amıma doğru yaptığı çılgınca hamleleri almaktan başka bir şey yapamıyor.

İkimiz de sınırdayız ve ben kırıldığımda, iç duvarlarım onun şaftını sıkıştırıyor, Brooks da onu takip ediyor. Kıçım kucağına gelene kadar beni aşağı çekiyor ve tamamen doluyorum, siki içimde derinlerde seğiriyor.

Aman

Tanrım.

Vay

anasını.

Vücudu gevşediği, yüzündeki zevk ifadesi kaybolduğu anda Brooks beni kendine çekiyor. "Bunu yarım saat içinde tekrar yapacağız." Ben onun sıcaklığına doğru kıvrılırken homurdanıyor, siki hâlâ içimde, yarı sert.

İtirazım yok.

"Benimle sıkışıp kalacaksın." Kıkırdıyorum, göğüs kollarıyla oynuyorum.

Brooks homurdanıyor. "Sanırım buna hazır olduğumu açıkça belirttim. Yine de bir süredir merak ettiğim bir şey bir sorum var."

Ses tonu o kadar ciddi ki, anında endişelenerek arkama yaslanıp ona bakıyorum. "Ne oldu?"

Brooks iki elini bacaklarımda gezdirip kalçalarıma yerleştirirken alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Neden tanıştığımız gün bana River hakkında tüyo ? Sana neredeyse hiçbir şey söylememiştim."

O günden bu yana üç yıl geçti. Şu tam anlamıyla içimde ve muhtemelen biz konuşurken beni hamile bırakıyor. Birkaç gün önce bana evlenme teklif etti ama nedense hâlâ utaniyorum. "Ciddi misin? Bana misin?"

"Benim için hecele." Kaşları beklentiyle kalkıyor.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bunu duyduktan sonra egosu dayanılmaz olacak.

"Gerçekten seksi olduğunu düşünmüştüm."

Brooks'un yüz ifadesi gerçek bir şaşkınlıkla titriyor. "*Bu mı?*"

"Evet." Kollarımı boynuna doladım. "*Gerçekten çok* ateşli."

"Ama-" Öfkeli görünüyordu. "Sen profesyonel bir sporcuydun. Bir Doktordan etkilendiğin için tıbbi kararlar vermemeliydin."

"Merak etme, önce seni Google'da araştırdım ve işinin ehli olduğunu anladım, ama bunu bir dahaki sefere hatırlarım." Gülüyorum, onu üstümden çekiyorum ve dengesiz bir şekilde ayağa kalkıyorum.

Döllerini uyluğumun iç kısmına damlıyor, ama bir mendile gittiğimde Brooks'un elleri kalçalarımı sıkıyor. İki parmağıyla döllerini toplayıp tekrar içime karnım dönüyor.

Titriyorum.

"Seni nesneleştirdiğim için bana kızgın mısın?"

Buna karşılık eski doktorum beni tekrar kanepeye çekti. Vücudumu istediği gibi hareket ettirmesine izin veriyorum, ta ki kalçalarım onun kucağında kalkmış, düz bir şekilde yatana kadar. *Oh*. Yani beni *gerçekten* hamile bırakmaya çalışıyoruz.

Bana sırtıyor, büyük bir eli karnımın alt kısmında geziniyor. "Bunu atlatacağım. Yarın işe dönmeden önce yapmamız gereken bir şey var."

Brooks nişan yüzüğümü benden çok daha fazla önemsiyor gibi görünüyor. Şaşkın satıcı kadına bize gösterdiği ilk yüzüğü alacağımızı söylediğimde bana kesinlikle iğrenmiş bir bakış attı ve onunla pırlanta kesimi berraklığı üzerine derinlemesine bir tartışmaya başladı.

Parlak ışıklı vitrinlere bakarak uzaklaşıyorum. Mağaza bizim dışımızda bomboş, çünkü Noel'den sonraki Pazartesi günü öğle tatilinde mücevher çıkan pek fazla insan yok.

Köşede açık olan küçük bir televizyon bir an için gözüme çarpıyor ve ne oynadığını fark ettiğimde donuk bir şokla iki kez çekim yapıyorum.

Erkekler XT Oyunları için oyun öncesi yorum.

Brooks ve ben daha sonra Lake ve Bay'in yarışmasını izlemeyi planlıyorduk ve bu sabah randevumdan önce her ikisini de şans dilemek aramıştım, ki bugün biliyordum ama ilk kez dışarıdan gözlemlemek sarsıcı oldu.

Yorumcu bazı unsurları açıklarken kamera slopestyle parkuru üzerinde gezinir. Atletler arka planda ısınmaktadır. Çekim bir muhabire döndüğünde, pistin kenarındaki bir adam

ekran gözüme çarpıyor ve midem bulanıyor.

Babam.

River tepenin dibinde snowboard yapan bir adamla konuşuyor, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış konsantrasyon içinde.

O yüzü iyi tanıyorum, hayatımdaki her önemli olaydan önce gördüm. Babam, Bay ve muhabirin isteği hakkındaki duygularımı kardeşlerim Utah'tan dönene kadar bir kenara bırakmaya kararlıyım. Bunu bana neyin yaptırdığından emin değilim ama babamın konuşmasını izlerken telefonumu çıkardım.

Doğum günümde ona rastlamak, kazadan hemen öncesinden beri onunla tek . Brooks'un pek de gizemli olmayan bir şekilde engellendiğini öğrendikten sonra numaramı değiştirdim ve bana ulaşamayacağını bilmek beni biraz olsun rahatlattı.

Onun üzerinde bu güce sahip olmak hoşuma gidiyordu. Bir kez olsun kontrolün bende olması hoşuma gidiyordu. Telefonumu çıkarıp onun numarasını tuşladığımda, hiç tereddüt etmedim.

Telefon bir kez çaldığında, büyük bir yarışmadan saatler önce bilinmeyen bir numarayı açmayacağı aklıma geliyor. Yine de babamın telefonunu çıkarışını ve gelen mesajlara kaşlarını çatışını izliyorum. Bir asır gibi gelen bir süreden sonra telefonu kulağına .

"Alo?"

Elim göğsümün ortasındaki yepyeni ağrının üzerine bastırıyor. "Merhaba baba."

Televizyonda, yüzündeki şok ifadesini görüyorum. "DJ." Boğazını temizliyor, kaşları şaşkınlıkla çatılmış. "Nasılsın evlat?" Snowboardcusu ayrılıyor ve sonra sadece o, diğer antrenörlerin yarışmacıların olduğu bir sırada durup kara bakıyor.

"İyi. Gerçekten iyi." Omzumun üzerinden Brooks'un hâlâ satıcı kadınla yaptığı konuşmaya dalmış olduğu yere bakıyorum. "Aslında nişan yüzüğümü seçiyordum."

River bir an sessiz kalır. "Doktorla evleniyorsun, ha?" Ses tonu soğuk ya da onaylamaz değil, sadece yorgun.

Kendi kendime gülümsüyorum. "Evet. Doktorla evleniyorum."

İkimiz de konuşmuyoruz ve arka planda kaotik bir dağın tanıdık seslerini duyabiliyorum. Şu orada olabilirdim, muhtemelen babamın yanında durup Lake ve Bay'e tezahürat yapıyor olurdum. Kadınlar yarışması önümüzdeki hafta sonuna kadar yok ve ben sinir yumağı olmuş, sıranın bana gelmesi için parkurun her santimini analiz ediyor olurdum.

Berbat kalçam için minnettar olacağım hiç aklıma gelmezdi.

Sessizliğini bozmayacak, ben de hayatımın büyük bölümünde aklımda olan soruyu soruyorum. "Hiç pişmanlığın var mı bilmek istiyorum."

Babam bir elini sakalının üzerinde gezdiriyor, kaşları çatılmış. "Pişmanlık mı?"

"Benim hakkımda." Boğazım düğümlenerek açıklıyorum. "Yetiştirilme tarzım. *Eğitildim.*" Özür dilemesini ya da çuvalladığını kabul etmesini . Bizim için artık çok geç. Kızı olmadan önce snowboardcu olmamı istemişti ve şimdi ikisi de .

O dünyanın dışında babamla nasıl bir ilişki kuracağımı bile bilmiyorum ama bu adamın büyüme kapasitesine sahip olup bilmem gerekiyor. Bana olanlardan ders alıp almadığını bilmem gerek.

Sanki yüzlerce kilometre öteden gözlerimin üzerinde olduğunu hissediyormuş gibi, babam kameraya doğru dönüyor. Etrafta o kadar çok insan var ki saniyeler içinde onu kaybediyorum, ama sonra kalabalık dağılıyor ve işte orada, sessiz ve uzaklara bakıyor.

"Eminim farklı olmamı isterdin. Belki de öyle olmalıydım ama geri dön ve eski yarışmalarını izle DJ. Olağanüstü biriydin. Böyle bir yetenek her gün ortaya çıkmıyor." Ve bu kadar uzaktan bile görebiliyorum, gözlerindeki vahşi, saplantılı parıltı omurgamdan aşağı acı bir ürperti gönderiyor.

Soruya cevap vermiyor, gerçekten , ama ona ihtiyacım olmadığını fark ediyorum. Onun için hiçbir zaman tüm o yetenekler değerli olmadığımdan artık eminim.

"Tamam." Televizyona arkamı dönerek cevap veriyorum. "Sağ ol baba. Bugün iyi şanslar."

"DJ-" diye başlıyor, sonra duraklıyor, boğazını temizliyor. "Senin için bir koçluk işi açabilirim. Eğer geri dönmek istersen."

Brooks'u bir tepsi yüzüğü incelerken izliyorum, sanki hayatının en önemli kararını veriyormuş gibi dudakları konsantrasyon içinde aşağıya dönük.

"Hayır, teşekkürler." yaslanıyorum, içime bir şey oturuyor. " gerek. Hoşça kal baba."

Başka bir söyleyemeden telefonu kapattım.

USSA'dan gelen yedi hafta önceki e-posta hâlâ gelen kutumda duruyor. Ekran görüntüsünü alıyorum ve muhabir Annie için kaydettiğim kişiyi açıyorum.

Sonunda basmadan önce başparmağım tam beş saniye boyunca 'gönder' düğmesinin geziniyor.

Bunu kendim için yapmadım, beni rahatlatmasını da beklemiyordum. Yine de bir kez yaptığımda, sanki omuzlarımdan bir milyonlarca kilo kalkmış gibi hissediyorum.

Özgür olmak istiyorsam, o e-postayı göndermek zorundaydım ve şimdi .

"Delta?" Brooks arıyor ve ben de telefonumu cebime atıp mağazayı geçerek onun yanına gidiyorum. Elindeki yüzükte elmas falan yok. Narin, örgülü altından yapılmış ve küçük bir yüzüğün içine yerleştirilmiş.

tırnaklarımın biri büyüklüğünde koyu mavi bir safir. Onu parmağıma taktığında nefesim kesiliyor ve birlikte ona bakıyoruz. "Ne düşünüyorsun?"

Başımı sallıyorum, gözlerim yanıyor. "Bu."

Kıkırdıyor, alnımdan öpüyor ve ben hayran hayran bakarken beni yanına yatırıyor. "Bunu sadece gidebilmemiz için söylemiyorsun değil mi?"

"Hayır." Ona bakıyorum, gülümsüyorum. "Bu mükemmel. de öyle değil mi?"

"Bunda uyumlu bir var." Satıcı kadın araya giriyor ve aceleyle onu almaya gidiyor, bizi yalnız bırakıyor.

"Babamı aradım." Brooks'a nefesimin altında söylüyorum, elimi yüzüğün mağaza vitrinlerinden gelen ışığı yakalaması için eğiyorum. *Çok güzeldi.* "pişman olmadığını ondan ihtiyacım vardı."

Brooks'un eli belimde sıkışıyor, sanki beni geçmişten koruyabilirmiş gibi beni kendine çekiyor. "Peki cevabını aldın mı?"

Gözleriyle buluşmak için yüzümü kaldırıp başımı sallıyorum. River'a kızgın değilim. Onun için üzülüyorum, çünkü şu anda hissettiklerime yakın hiçbir şey hissetmediğinden eminim. Babamın kayıtsız şartsız sevdiği tek şey snowboard yapmaktı ve Brooks'un sadece bana bakarak hissettiklerini bir spor ona asla veremez.

arkadaşlıktan başka bir şey olmayacağını düşündüğü zamanlarda bile, benim için en iyi şeyin kendisi olmadığından emin zamanlarda bile, beni ilk sıraya koymadığı hiçbir zaman olmadı.

"Yaptım." Parmağımdaki yüzüğün ağırlığını severek gülümsüyorum. "Bunu alabilir miyiz?"

Brooks hemen kabul eder ve satıcı kadın geri döner dönmez kredi kartını cam vitrinin üzerine yapıştırır.

"Tanıdık geldiğini düşünmüştüm." Birkaç dakika sonra yüzüğün uyumunu iki kez kontrol ederken bana söyledi. "Sen Delta Jacobs'sın, değil mi? Snowboardcu olan?"

"Son zamanlarda pek değil." Alaycı bir gülümsemeyle cevap veriyorum ve kadının gözleri anlayışla açılıyor. "Oh, bunu duydum! Yaralandın, değil mi? ?"

Gülümsemek zorundayım. "Oh, harika. Gerçekten şanslıydım. Doktorum iyileşmem için çok uğraştı. İnanılmaz derecede özenli."

Brooks'un göğsü sessiz bir kahkahayla titrerken o karttan para çekmeye ve seçtiğimiz uyumlu alyansları paketlemeye gidiyor. "Doktorunu sadece görünüşüne göre seçtiğini düşünürsek, senin için işe yaradığını duyduğuma sevindim."

"Şikayet mi ediyorsun?"

göğsüne çekiyor, o kadar derinden öpüyor ki dizlerimin bağı çözülüyor. Geri çekilirken, kulağıma mırıldanmak için eğildiğinde bir gülümsemeyi tuttuğunu söyleyebilirim. "Bir daha asla."

Sonsöz: Brooks

5 Yıl Sonra

"*A* İşte bu kadar millet, Bay Jacobs resmen altın madalyanın sahibi oldu ve bu ABD Takımı'n en yaşlı üyesi için bir ilk oldu-"

Spikerin sözlerinin geri kalanı bir çılgılık ve coşkulu kahkaha korosu tarafından bastırılıyor ve ben de eşim ve kayınbiraderimin zıplayarak küçük bayraklarını sallayışlarını ve ağabeylerini desteklediklerini izlemek için dönüyorum. Kollarımdaki oğlum kulaklarını kapatıyor, annesi ve amcasının coşkulu gösterisi karşısında burnunu kırıstırıyor.

Henüz dört yaşında olan Harbor Jacobs-Harrison, Delta'nın benden çok daha fazlasını miras aldığını kanıtlamaya başladı bile. Oğlumuz ve kararlı, annesiyle aynı parlak gri gözlere ve somurtkan dudaklara sahip. Delta'nın göğsündeki askıda mışıl mışıl uyuyan ve kargaşadan etkilenmeyen kızımız Spring ise açıkça bana çekmiş.

"Anne!" Harbor ciyak ciyak itiraz ediyor, küçük kaşlarını kaldırmış bana bakıyor. "Annem çok heyecanlı."

Gülüyorum, onu kendime çekiyorum ve siyah buklelerini öpüyorum. "Kazanan Bay Amca!"

"Bay Amca?" Harbor kaşlarını çatarak ekip üyelerinin arkadaşlarının ve aile üyelerinin toplandığı kalabalık bölüme bakıyor ve en sevdiği amcasını bulmak için kalabalığı tarıyor.

Grubumuzda dikkat çekici bir şekilde River yok. Eşim ve kardeşleriyle olan ilişkisi yıllar içinde hiç düzelmedi.

Üçünün de River'ın ödül çocukları olarak geçirdikleri yıllardan kalma kendi kırıgınlıkları ve travmaları var ve o da hasarı için fazla çaba sarf edemeyecek kadar pisliğine gömülmüş durumda. Hiçbiri nefesini tutup bunu beklemiyor.

Delta ve ben evlendikten birkaç ay sonra, ulusal bir dergi USSA'daki yolsuzluklar hakkında çok okunan bir yayınladı ve River'ı sistemde yanlış olan her şey için bir vaka çalışması olarak kullandı. Makale, çok sıkı antrenman yapan, tedavi etmeleri gereken ağırları zorlayan ve her şeylerini kaybeden gelecek vaat eden sporcuların hikayeleriyle doluydu.

Bunların arasında özellikle kendi kızı da vardı.

Delta yorum yapmayı reddetti. O sırada hamileydi ve ilk yemek kitabını yayınlamak için çalışıyordu, spot ışıklarından uzak hayatından o kadar memnundu ki tekrar spot ışıklarının altına girmeyi düşünmedi bile.

Bay'in böyle bir kaygısı yoktu ve kız kardeşinin kariyerini sona erdiren kazadan altı ay sonra, profesyonel snowboard camiasında büyük yankı uyandıran bir röportaj verdi. Eğer bilseydim

Eşim hala eğitimdeyken Dünya'ya söylediklerinin yarısını söyleseydi, onu çıkarmak için çok daha fazla mücadele ederdim, çok daha erken.

Bu düşünceyle uzanıp bir kolumu Delta'nın omuzlarına doluyorum ve eğilip başının üstünü öpüyorum. Birkaç kabarık kışlık ceket ve bir bebek içinde bile, onun güzel kıvrımlarını hissetmek vücuduma ısı göndermeye yetiyor.

"Aklınızda bir şey mi var Doktor Harrison?" Delta bana sırtarak soruyor, çok tatlı.

Yüz metre ötedeki sporcu kalabalığından bir figür ayrılıyor ve bize doğru koşuyor, gülümsemesi buradan bile görülebiliyor.

"Bay Amca!" Bay onu benden almak için yaklaşırken Harbor onu fark kollarını metal bölmenin üzerine uzatarak ciyaklıyor.

"Tebrikler!" Delta ve Lake Bay'i kucaklarken, Harbor'ın yüzü ceketli kolların karmaşasından dışarı çıkarken gülerek omzunu kavriyorum. Bay'in zaferini kutlayan efsanevi Jacobs kardeşlerin görüntülerini almak isteyen medya kameralarının sahneye zum yaptığını görebiliyorum.

"Buna inanabiliyor musun?" Bay oğlumuzu geri büyük anı için podyuma çıktığında Delta gözlerini silerek ağlıyor. Sadece birkaç ay önce emekli olduğundan beri ilk kez snowboard'geri döndü. Lake ve Bay bizim evdeydiler, çocuklara annelerinin altın madalya kazandığı yarışmanın videosunu gösteriyorlardı ve Harbor heyecanla Delta'ya bunu kendisinin yapıp yapamayacağını sormuştu.

Gergin bir andı ve Delta'nın gözleri benimkilere kaymıştı, bir zamanlar onlarda çok sık gördüğüm eski acının bir ipucu ile parlıyordu.

Ertesi gün işten eve döndüğümde Lake'i Spring ile güvertede durmuş, karla kaplı arka tepede snowboard yapan iki figüre buldum. Delta oğlumuzu snowboard yapmayı öğretirken kalbim boğazımda, uzun süre onlarla birlikte durdum. Orada bir saatten fazla kaldılar ve Harbor yeteri kadar koklamaya başladığında Delta onu aldı ve doğruca eve . Hiç soru sormadan.

Ne zaman onu daha fazla sevemeyeceğimi düşünsem, karım kanıtlamanın bir yolunu buluyor. "Ne?"

Delta bana dirsek atıp tekrar gözlerini sildi, "Gülme. Biliyorum, ben bir aptalım, sadece çok gururluyum.

ondan."

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Seni seviyorum, hepsi bu." Bay'in madalyasını almak için podyuma çıkışını ve etrafımızdaki kalabalığın kükreyişini izlerken başını omzuma yaslayarak iç geçiriyor. Bu her sporcu için büyük bir an ama kayınbiraderim için özellikle büyük olabilir ve ben de onunla gurur duyuyorum.

"Biliyor musun, en son bu kadar ağladığımda hamileydin." Sadece Delta'nın duyabileceği şekilde eğilerek söylüyorum. Başını geriye atıp bana bakıyor, gözleri kocaman. "Olamaz. İmkânı yok. Bahar bir tane bile değil!"

Kıkırdıyorum. "Sadece işaret ediyordum." Ama son birkaç haftayı düşündüğünü, reglinin ne zaman geleceğini hatırlamaya çalıştığını söyleyebilirim.

Dört gün önce, ama bunu kendi başına fark etmesine izin vereceğim.

Bay'ın yarışmasını izlemek için çocuklarla birlikte denizaşırı seyahat kaotik bir hafta oldu ve geç kalması strese bağlanabilir. Ama değil. Çocuklardan uzakta geçirdiğimiz ilk hafta sonu, yıldönümümüzü kutlamak için bir otel odasına kilitlenmiştik. Delta inanamayarak başını sallıyor ama gözleri parlıyor ve gülümsemeye çalışıyor.

"Biz deliyiz. Buna inanamıyorum." Benim ne ifade ettiğini ya da ona ne kadar minnettar olduğumu anlatacak kadar güçlü kelimeler olmasını dileyerek onu tekrar kendime çekiyorum. Bir zamanlar yalnızdım ve yine yalnız olacağım, hayatımdaki sevgi ve neşenin bir rüyaya dönüşeceği endişesiyle baş edemediğim günler oluyor. Ama öyle değil, bu benim hayatım, benim ailem ve hayatımın geri kalanını Delta'nın bana verdiği her hediyeyle layık olmaya çalışarak geçireceğim.

"Çıldırılmış durumdayız," diyorum ve aileme sınıksız yüzümdeki sırıtışı bir saniye bile silemiyorum. "Uygun bebek ismi olabilecek çok fazla su kütlesi var."

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen bir değerlendirme veya yorum bırakmak için zaman ayırın, benim gibi bağımsız yazarlar için çok büyük bir yardım ve insanların çalışmalarım hakkındaki düşüncelerini duymayı gerçekten çok seviyorum! - Cleo

Sonsöz

Brooks ve Delta'dan daha fazlasını ister misiniz?

Bu hikayenin bitiminden 18 ay sonra geçen bu tatlı ve (çok) baharatlı bonus sonsöze göz atın.

Bay, Lake ve Elliot's Hikayeleri....

2024'te geliyor

Yazar Hakkında

Cleo White

Cleo White'ın karanlık, dramatik ve umutsuzca romantik olan her şeye olan ilgisi, Sevgililer Günü'nde rekor kıran bir kar fırtınasının ortasında doğduğu gün başladı. Edebiyat sevgisi kısa süre sonra ortaya çıktı ve çocukluğunun büyük bir bölümünü elinde bitmemiş öykülerle dolu bir kitap ve defterle geçirdi. Hayatının ilerleyen dönemlerinde, karmaşık karakterler ve işlevsiz aile dramları içeren baharatlı kitaplar yazmayı sevdi. Cleo şu anda Vermont'ta kocası ve iki kızıyla birlikte yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda yürüyüş yaparken, bahçeyle uğraşırken, resim yaparken ve aşırı miktarda kafein tüketirken bulunabilir.

Gelecek sürümlerden haberdar olmak ve özel bonus içerikler almak için www.cleowhitebooks.com adresinden haber bültenime abone olun.

Cleo White tarafından da yazılmıştır

Daha fazla yasak aşk, yaş farkı, baharatlı güzellik havasında mısınız? Cleo'nun şimdi satışa sunulan diğer kitaplarına göz atın!

Görüş Alanı Dışında

Silver Fox A-Listers Serisi

Aktör

Sanatçı

Rockçı

Kişisel Konular

Fırtına

Bir Kez Daha

Karışık

Her Zaman İçin

Oyunun Sonu

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.